

[Thích Cố Đồng Nhân] Dị Yêu Chí Chi Tê Mộng Thận Ảnh

Contents

[Thích Cố Đồng Nhân] Dị Yêu Chí Chi Tê Mộng Thận Ảnh	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	9
5. Chương 4	13
6. Chương 5	16
7. Chương 6	20
8. Chương 7	23
9. Chương 8	27
10. Chương 9	28
11. Chương 10	30
12. Chương 11	34
13. Chương 12	37
14. Chương 13	41
15. Chương 14	44
16. Chương 15	47
17. Chương 16	50
18. Chương 17	54
19. Chương 18	57
20. Chương 19	61
21. Chương 20	64
22. Chương 21	68
23. Chương 22	71
24. Chương 23	75
25. Chương 24-1	78
26. Chương 24-2: Thân Long	82
27. Chương 25	82
28. Chương 26	86

[Thích Cố Đồng Nhân] Dị Yêu Chí Chi Tê Mộng Thận Ảnh

Giới thiệu

Editor: Thính Vũ Miên Thể loại: đam mỹ đồng nhân. Vẫn là câu chuyện về Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-dong-nhan-di-yeu-chi-chi-te-mong-than-anh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Gió, vi vu thổi qua, cuốn lên cát bụi.

Mặt trời chói lọi, trời xanh ***g lộng, thiên không trong trẻo đến dường như có thể hút lấy linh hồn.

Thảo nguyên rộng lớn cuối hạ, vốn trong sáng đẹp đẽ tĩnh lặng, lại bị tiếng hô hoán hỗn loạn tuyệt vọng xé toang tấm màn yên bình.

Gió đến, mang theo hơi máu tanh nồng nặc, tanh tươi đến phát buồn nôn.

Chỉ là, người ở trong cuộc không có thời gian và sức lực để nôn ói, trước mắt là chiến trường đầy y giáp đầm máu, các mảnh thi thể vương vãi, người chém giết hỗn loạn, không còn phân biệt được địch ta, chỉ cần phân tâm liền có thể mất mạng.

Vốn là thảo nguyên mùa hạ xanh mướt bát ngát cỏ thơm, lúc này lại thành một bãi lầy lội nhớp nháp.

Nhuộm đỏ đồng cỏ, thấm đầm đất cát, là huyết dịch đỏ thẫm dưới ánh mặt trời chói lóa, đao quang như tuyết, y giáp phủ sương, giữa tiếng ngựa hí gió thổi, mùa hạ nóng bỏng chừng như biến thành mùa đông rét mướt!

Kiểm trong tay Thích Thiếu Thương vốn đã khảm vào tận xương một kẻ địch bất hạnh nào đó, sớm đã thất lạc giữa chiến trường hỗn loạn, lúc này trong tay là một thanh Vô Anh trường thương đoạt được, trường thương vung lên, không biết bao nhiêu kẻ man di ngã xuống.

Máu nhuộm toàn thân, trước mắt dao động những gương mặt hung tợn của những kẻ vì sinh tồn mà mất hết lý trí, đang cuồng loạn lao đến.

Thích Thiếu Thương là người, không phải thần, dù cho nội lực có thâm hậu, võ công có tinh diệu, nhưng cũng không ngăn nổi một mẻ dần xâm thực.

Trận chém giết vô nghĩa này đã kéo dài hơn nửa ngày, từ sáng sớm đến chiều muộn, điều duy nhất có thể làm, chỉ là Giết! Giết! Giết!!

Không phân thiện ác, không hỏi thân thế, không cần lý do, chỉ nhìn theo sắc áo mà vung đao chém giết, người không chết, chính là ta chết!

Man tộc ở xung quanh ùn ùn không dứt trước sau tràn tới, đồng bào xung quanh Thích Thiếu Thương lại lần lượt ngã xuống, kiếm gãy mạng vong, cả hảo huynh đệ lão Bát Mục Cư Bình ngã xuống giữa biển người từ lúc nào, Thích Thiếu Thương cũng không thể phân tâm để ý!

Từng giọt từng giọt mồ hôi nặng nề theo lông mày mi mắt chảy xuống, rơi vào miệng, đắng chát, lòng bàn tay cũng thấy trơn nhầy, ướt đầm mồ hôi.

Bên tai chỉ nghe tiếng thở nặng nề của bản thân, cả tiếng gào thét của kẻ địch cũng như cách xa ngoài tầng mây...

Thích Thiếu Thương biết rõ, trận khổ chiến hôm nay quyết định sự tồn vong của Đồng Quan ở phía sau chỉ là, trong tình huống không có bất kỳ sự chi viện nào, Thích Thiếu Thương không biết bản thân và các tướng sĩ còn có thể cầm cự được đến bao giờ.

Không lẽ, bại vong, mới là kết cục duy nhất??

Khinh giáp trên người Thích Thiếu Thương sớm đã thấm đầy máu văng lên, trên người nhiều chỗ vết thương đều đang chảy máu, mà kẻ địch trước mắt vẫn tầng tầng lớp lớp.

Cùng lúc vung trường thương, đồ diệt sinh linh, tâm của Thích Thiếu Thương từ từ rõ ràng, tất cả mọi chuyện trước mắt dần trở nên xa xôi, sát phạt chừng như chỉ dựa vào bản năng để vung lên chém xuống.

Chuyện cũ trong đời dần dần tái hiện, thoáng chốc lướt qua tim, bất chợt ngưng đọng lại, là một nam tử áo xanh đứng giữa thanh thiên hoàng thổ, ống tay áo tung bay, cô độc tịch liêu...

Người đó, ở hoàng tuyền chắc đợi sót ruột rồi? Thích Thiếu Thương nghĩ.

Nghe tới người đó nhìn thấy bản thân thê thảm như thế này, có lẽ sẽ nhếch khóe môi tạo thành nụ cười kiêu ngạo thoáng chút khinh bỉ quen thuộc, Thích Thiều Thương bất giác mỉm cười.

Cây thương trên tay vẫn mang theo phong tuyết quét qua, khiến mấy tên người Liêu trước mặt đứt gân nát cốt.

Ngay đúng giây khắc này, Thích Thiều Thương chợt cảm ứng được một ánh mắt đang nhìn mình dò xét, lập tức quay đầu, chỉ thấy có vô số kẻ địch đang hung tợn nhìn mình, nhưng đều không phải ánh nhìn ban nãy!

Trong ánh nhìn đó mang theo kinh ngạc, mang theo hiếu kỳ, cũng mang theo ý vị dò xét, lại khiến Thích Thiều Thương có một cảm giác thân quen...

Là ai??

Trong khoảnh khắc chiến trường hỗn loạn này, nhìn mình lặng lẽ??

Chỉ là Thích Thiều Thương không thể suy nghĩ được lâu, ánh đao lóe lên bên người và Lang Nha Bổng cuốn theo gió mạnh ập đến đã đoạt hết sự chú ý của hắn.

Mặt trời ngả về tây, ánh chiều tà càng đậm, tiếng gió thổi lạnh lùng cuốn qua chiến trường.

Bóng thương của Thích Thiều Thương đã dừng lại, máu chảy ra cũng đã ngừng, kết đọng lại trên y giáp, cảm giác vô cùng nặng nề.

Sau vai không biết từ lúc nào cắm lên một mũi tên, đã đau đến tê dại, vết thương bên ngực phải mới đáng sợ, một cây thiết thương ngắn, đâm thấu qua ngực, đến giờ vẫn cắm ở đó, máu tươi vì vậy mà chảy thấm hết nửa thân người.

Tên người Liêu ném ra thiết thương đã bị Thích Thiều Thương cắt đứt yết hầu, chỉ là Thích Thiều Thương cũng bị hấn sát thương quá nặng, sức cùng lực kiệt, miễn cưỡng chống trường thương mà đứng.

Gió xoáy tròn xoáy tròn, lướt qua bên tai, kẻ địch trước mặt thừa thốt mấy người, dưới chân là tàn tích thi thể chồng chất.

Tiếng Hồ Già thê thiết hợp cùng tiếng trống trầm trầm vang lên, những người Liêu trước mặt tức thời rút đi như thủy triều tiếp theo đó, từ đằng xa, tiếng dây cung phùng phụt vang tới.

(khèn Hồ: một loại nhạc cụ thời của người Mông Cổ, cũng được sử dụng trong chiến trận)

Dưới tà dương đầm máu, vũ tiễn như cào cào, che kín trời ào ào vút đến, Thích Thiều Thương đã không thể cử động...

Ngay lúc đó, Thích Thiều Thương lại một lần nữa cảm nhận được ánh mắt chăm chú nhìn về mình...

Quay đầu nhìn lại, phía sau chỉ có vô hạn thảo nguyên, trên sóng cỏ dập dờn không có bóng người, chỉ có gió, thổi rập cò dài...

Trong tia ý thức cuối cùng, ánh nhìn đó dường như mang theo thương tiếc vẫn vương bản thân, Thích Thiều Thương thầm hét vang: “Là người phải không?? Cố Tích Triều!!”

2. Chương 1-2

“Đinh—” chuông gió bằng đồng treo trên cửa kêu lên, cánh cửa tiệm bong tróc bị đẩy ra, ánh sáng ngoài cửa liền tràn vào, xua đi phần lớn chỗ không khí cũ kỹ âm u trong nhà.

Đi vào là một thanh niên thân hình cao ráo, nói là thanh niên, kỳ thực có phần gần với thiếu niên, giữa chân mày vẫn còn chút non nớt chưa mất đi, cả người toát lên vẻ thư sinh.

Ẩn đằng sau quầy hàng chất đầy đồ linh tinh, một gã đàn ông vạm vỡ hoàn toàn không ăn nhập gì với phong cách cổ xưa của căn tiệm nghe tiếng bèn ngẩng đầu lên: “Tiểu Cố?”

Người thanh niên được gọi là tiểu Cố mỉm cười, gật đầu chào: “Lão Tề, lâu quá không gặp, gần đây có đồ nào tốt không?”

Lão Tề lên tinh thần ngay: Cậu thanh niên tên Cố Tích Triều này tuy chỉ là sinh viên năm 2 khoa kinh tế thương mại của trường đại học Z ở gần đây, nhưng gia học uyên thâm, có nghiên cứu khá sâu về cổ vật, sớm đã có tiếng tăm trong ngành đồ cổ, khả năng phân định cổ vật đã vượt qua không ít những người được coi là học giả chuyên gia.

Thấu Thạch Trai này của lão Tề mặt tiền không lớn, nhưng ở thành phố H này cũng có thể xem là có đẳng cấp, nguồn hàng nhiều, trên quầy có không ít hàng tốt, càng có không ít hàng tốt không thể bày lên quầy, đương nhiên, đường đường chính chính bày ra trên quầy đều là mấy món hàng nhái chất lượng cao.

Lão Tề cười ha ha chào hỏi: “Đúng là mấy ngày không gặp rồi! Đúng lúc hôm nay có hàng về, đang đợi cậu tới xem đó!” Nói rồi, quay người lấy từ trong cái rương bên dưới quầy ra một cái hộp sắt dài khoảng 30 cm, đặt lên trên bàn: “Cậu là chuyên gia, giúp tôi xem xem có gì đặc biệt không!” Vừa nói vừa nhẹ tay cẩn trọng lấy mấy món đồ vụn vặt từ bên trong ra.

Mới nhìn qua, toàn là mấy thứ đồ linh tinh màu sắc nhạt nhòa, nhưng Cố Tích Triều lại rất tập trung chăm chú, bởi vì những món cổ vật thật sự giá trị, đều có vẻ ngoài rất tầm thường như vậy.

Cố Tích Triều lấy từ túi áo ra một cái hộp nhỏ, từ bên trong lấy ra một đôi bao tay rất mỏng mang vào, mang xong mới nhắc đồ lên, xem kỹ từng món.

“Đây là lọ sứ phần thái thị nữ phi thiên thời dân quốc.”

(Phần thái: một kỹ thuật vẽ màu lên đồ sứ Thị nữ phi thiên: trang trí hình thiếu nữ bay lên[Hình1])

“Đây là ống gác nón trang trí hình hoa diêu viên vàng thời Quang Tự nhà Thanh, chỉ tiếc là thiếu mất một chiếc, không thành cặp rồi...”

(Ống gác nón: ống hình trụ, dùng gác nón triều phục gắn lông chim của quan viên thời Thanh, thường được làm thành cặp để trang trí Hoa diêu: trang trí với đề tài hoa lá chim chóc[Hình2])

“Đây là tàn tích bản viết tay Tẩn Thư do hậu thế phỏng lại, có điều ít nhất cũng có 300 năm lịch sử rồi... chắc là được làm ra vào cuối thời nhà Thanh.”

“Đây là hũ phần thái vẽ hình hoa diêu thời dân quốc, tiếc là mất đi một bên quai cầm, kém giá trị đi rất nhiều.”

Cố Tích Triều nói luông tuồng liền mạch, rành rọt giảng giải, rất nhanh đã nói ra hết lai lịch của những món chưa được định giá kia.

Đột nhiên, tay Cố Tích Triều ngừng lại, cẩn thận quan sát một hồi, từ trong mớ đồ linh tinh nhặt ra một cái hộp nhỏ.

Cái hộp này dài khoảng 2/3 bàn tay, rộng chừng một ngón tay, ánh lên sắc kim loại mờ đục, nhất thời nhìn không ra là đồng hay sắt.

Cái hộp có vẻ khá xưa, toàn thân hộp đã bị rỉ sét, lưu lại lốm đốm hằn tích của thời gian.

Cố Tích Triều hơi nhíu mày, cất tiếng hỏi: “Lão Tề, mấy món này là lấy từ đâu vậy?”

Lão Tề nhún vai: “Cậu biết đó, người làm trong ngành này không thể lúc nào cũng đi đường sáng. Mấy món hàng này lai lịch hỗn tạp, tôi cũng từ trong một đồng đồ chọn ra được mớ này, phạm là món nào tôi nhận không ra lai lịch, nhưng dựa vào cảm giác thấy có giá trị thì đều gom hết vào đây.”

Cố Tích Triều cầm lấy hộp đặt trong lòng bàn tay, nghiên cứu kỹ lưỡng trên dưới trái phải, thử mấy lần cũng không mở được, nhẹ nhẹ lắc hộp, bên trong vang ra tiếng lạo xạo như là cát, hình như là một hộp đựng cát mịn.

Chân mày đẹp dễ của Cố Tích Triều nhíu lại, suy nghĩ một thoáng, quả thực trong lòng thấy ngứa ngáy nôn nao. Cậu tuổi đời không lớn, nhưng nghiên cứu cổ vật cũng đã gần mười hai năm, lại không thể nhìn

ra được lai lịch của cái hộp này? Nhưng lại cứ cảm thấy món đồ này tuyệt đối không phải hàng làm nhái gần đây.

Cố Tích Triều nghĩ ngợi, rồi nói với Lão Tề: “Trong mớ đồ này chỉ có cái hộp này là tôi nhìn không ra xuất xứ, niên đại cũng không chắc được. Cái hộp này ông bán bao nhiêu? Tôi muốn mua, đem về tra tư liệu xem sao.”

Lão Tề sáng khoái nói: “Tiểu Cố, cậu cũng xem như một nửa cổ vấn của tiệm tôi, lấy cậu giá vốn, 50 đồng.”

Cố Tích Triều gật đầu, trả tiền rồi lấy hộp mang về.

“Soạt” một tiếng, cánh cửa mở ra, ánh sáng rực rỡ trong phút chốc tràn ngập căn phòng.

Nhà của Cố Tích Triều cách trường đại học không xa, vì vậy tuy ở trường học có phòng ký túc, nhưng để thuận tiện cũng hay về nhà ở.

Cha mẹ đều là dân cuồng sử học, quanh năm suốt tháng ra ngoài làm khảo cổ, hôm nay cũng như mọi khi đều không có ở nhà.

Cố Tích Triều nấu qua loa một tô mì gói để ăn tối, xong ngồi xuống bàn làm việc trong phòng sách, lấy ra cái hộp nhỏ kỳ lạ đó.

Dưới ánh đèn, Cố Tích Triều cẩn thận dùng cái bàn chải nhỏ chuyên dụng quét sạch bề mặt cái hộp.

Sau một hồi quét nhẹ nhàng khéo léo, hoa văn mờ mờ trên hộp dần hiện rõ lên.

Hoa văn trên hộp khá tinh tế, có hoa văn hình mây và hoa lan truyền thống được khắc một cách tinh xảo, bốn mặt của hộp khắc liên miên hoa văn nước và một số hình trang trí giống như vỏ sò.

Cố Tích Triều ngẩn người, đặt công cụ trong tay xuống, lấy một quyển sách tham khảo mở ra lật lật tra tra, chẳng mấy chốc đã tìm thấy cái từ mà mình nhớ mơ hồ đó: Thận khí: đồ tế trang trí bằng vỏ Thận.

(Thận: một sinh vật thần thoại có thể biến hình, thường được mô tả dưới dạng một con sò khổng lồ, nên vỏ Thận ở đây cũng tương tự vỏ sò. Chi tiết về Thận sẽ giải thích thêm trong chương 2)

Cố Tích Triều quan sát cái hộp trong tay: Vậy ra, đây là đồ tế?

Nhưng không biết có công dụng gì, đồ tế trang trí bằng vỏ Thận vốn rất hiếm gặp.

Cố Tích Triều kiên nhẫn ấn khắp bốn phía của cái hộp nhỏ, vừa ấn vào một chỗ ở mặt bên trái của cái hộp, nắp hộp chợt bật ra, thì ra một trong các đóa hoa lan trên hộp này chính là nút cơ quan mở hộp.

Nhưng điều khiến Cố Tích Triều bất ngờ chính là: cái hộp tinh xảo như vậy, bên trong lại chỉ chứa một ít bột màu nâu đen.

Cố Tích Triều dùng đầu ngón tay chấm một ít bột, đưa lên mũi, ngửi ngửi, hình như không có mùi vị gì, ngẫm nghĩ một hồi, hình như có mùi hương cực kỳ nhạt, lại không phải hương hoa, hương cỏ, mà có thứ mùi như trong phòng thuốc bắc.

Cố Tích Triều do dự một lúc, miết chỗ bột trên đầu ngón tay lên hộp, sau đó cho ngón tay vào trong miệng nhẹ nếm thử, hơi mặn mặn, lại không có vị gì lạ.

Cố Tích Triều có hơi bối rối, Đây là cái gì? Đến mức phải cẩn thận dùng cái hộp có cơ quan để giữ gìn?

Bằng trực giác, Cố Tích Triều có thể khẳng định, cái hộp này e là cũng phải cả ngàn năm tuổi...

Tối đó, Cố Tích Triều tra cứu rất nhiều tư liệu, cũng lên mạng tìm kiếm kỹ lưỡng, nhưng đều không có thu hoạch gì, cuối cùng chỉ đành đem cái hộp đựng bột này cất lại cẩn thận, để sau này tính tiếp.

3. Chương 2

“Bạch”!!

Một quyển sách đập lên cái bàn trước mặt Cố Tích Triều, cậu từ từ ngẩng đầu lên, sắc mặt không đổi: “Mục Cưu Bình, ngươi lại lên cơn gì vậy??”

“Họ Cố kia!! Lão tử hận ngươi!!” Người trước mặt có dáng người tầm trung nhưng lại rất đô con, bộ mặt đầy tức giận, lớn tiếng la hét, nhìn thấy trên cổ nổi cả gân xanh.

“Cái câu này ngươi đã nói bao nhiêu năm nay rồi, không thấy nhàm sao?” Cố Tích Triều không thêm cử động.

“Cái tên thư sinh mặt trắng nhà ngươi, có chỗ nào tốt chứ? Nữ thần của khoa lại công khai nói thích ngươi!! Aaaaaaaa!!” Mục Cưu Bình rõ ràng là đang trong trạng thái điên cuồng.

“Ngươi nói nữ thần nào? Hình như tất cả nữ sinh coi được mắt trong khoa thương mại đều bị ngươi gọi là nữ thần??” Cố Tích Triều có hơi tò mò.

“Erika!!! Erika đến từ Thụy Sĩ đó!! Còn bày đặt giả vờ không biết!!” đôi mắt tam giác ti hí của Mục Cưu Bình như muốn vọt ra khỏi hốc mắt.

Cố Tích Triều chậm rãi đóng quyển ‘Giám định và thưởng thức cổ vật’ đang đọc lại, vươn người đứng lên: “Không biết là không biết, chỗ này là thư viện, vui lòng đừng làm ồn, ok?!” Nói rồi, cầm sách trả lại lên giá, phớt tỉnh đi ra.

Mục Cưu Bình ngăn người ra, xong hậm hực lau bầu đuổi theo.

Đi ra đến cửa, Cố Tích Triều nhìn thấy một dáng người yếu điệu đang đi từ cầu thang lên, hai người vừa đúng lúc gặp mặt nhau.

Cố Tích Triều từng nhìn thấy thiếu nữ này, cô ấy cũng thuộc khoa kinh tế thương mại, nhưng mà hơn Cố Tích Triều một lớp, nghe nói là con lai, tuy tóc đen tuyền, mắt lại có màu lam nhạt vô cùng xinh đẹp, đó là một đôi mắt dường như biết nói.

Hai người khẽ gật đầu coi như là chào hỏi, rồi cứ vậy mà đi tiếp, Cố Tích Triều không để ý thấy trên mặt cô gái đó từ từ ửng hồng.

Mục Cưu Bình âm hồn bất tán vẫn lẻo đẻo theo sau: “Xem kìa, xem kìa, Erika nhìn thấy ngươi là đỏ cả mặt!! Ngươi cho nàng ấy uống thuốc gì vậy!?”

Cố Tích Triều ngơ ngác: “Cô ấy chính là Erika??”

Mục Cưu Bình bất lực không nói nên lời, mất nửa ngày mới lên tiếng: “Phục ngươi luôn, bảng thập đại mỹ nhân của đại học Z ngươi chưa xem qua sao??”

“Chưa, nhưng ta đoán trên bảng thập đại soái ca nhất định có ta không có ngươi!!”

“Ngươi... ngươi giỏi lắm!” Mục Cưu Bình ức đến ngen ngào.

Tiệm ăn nhỏ trong hẻm, bàn ghế nhộp mỡ, tường dán đầy thực đơn, cả tiệm tràn ngập một mùi vị rất rất là thơm.

Cửa tiệm rất nhỏ, nhưng chen đặc người. Tiệm ăn nhỏ mở ra cạnh trường đại học, chỉ cần chất lượng tạm được thì việc làm ăn sẽ không tồi.

Mục Cưu Bình gõ đũa: “Bà chủ, nhanh nhanh lên!!”

“Đợi chút nha, để tôi đi hỏi.” Bà chủ mắt hằn vết chân chim, nhưng nhìn vẫn có vẻ rất tinh anh cười cười an ủi vị khách sốt ruột.

Cố Tích Triều nhíu mày: “Nhà ngươi không phải hận ta sao? Sao lại kéo ta tới đây ăn cơm, mà cái chỗ này cũng dơ quá nha.”

“Stop! Niệm tình chúng ta học chung từ tiểu học, ta mới đưa ngươi ra đây để mở mang tầm mắt đó! Nếu không thì tên một sách nhà ngươi đời nào mới biết được thế nào là mỹ nhân như ngọc!!” Mục Cưu Bình ‘hưm hưm’ nói.

Cố Tích Triều cười cười, không nói nữa.

Cậu và Mục Cừ Bình cũng có thể coi là địch thủ mười mấy năm, từ năm lớp 1 mới vào trường, lần đầu tiên hai người chạm mặt nhau liền lập tức thấy người kia khó ưa, cách thức qua lại bình thường chính là Mục Cừ Bình trước tiên đi qua khiêu khích, sau đó bị Cố Tích Triều đánh cho bò ra đất lợm rắng.

Đến cấp 2 rồi cuộc cũng thi vào trường khác nhau, coi như yên tĩnh được mấy năm, ai ngờ đến cấp 3, Cố Tích Triều vừa bước vào trường đã nhìn thấy ngay cái tên kẻ thù truyền kiếp mất tí hi này.

Kết oán nhiều năm, vốn hy vọng lên đến đại học thì có thể rũ được cái tên suốt ngày gây chuyện đó, ai ngờ trời không chiều lòng người, Cố Tích Triều thành tích lúc nào cũng xuất sắc như thế, khi gần đến ngày thi lại bị sốt cao, kết quả chỉ có thể lọt vào cái trường đại học bèo bèo, lại phải chung một trường với Mục Cừ Bình.

Đương nhiên, người cảm thấy bức tức hơn chính là Mục Cừ Bình, vì Cố Tích Triều từ nhỏ đã vượt hơn hẳn về mọi mặt, lại không chỉ là hơn một tí, mà là hơn xa tít tắp, thậm chí cả tài năng mà Mục Cừ Bình lấy làm tự hào là đánh lộn cũng bị thua Cố Tích Triều mới nghĩ đến chuyện bốn năm đại học lại phải sống dưới cái bóng của Cố Tích Triều, Mục Cừ Bình thấy đau thương vô hạn, chỉ hận không thể chụp bao bố lên đầu Cố Tích Triều, đem quăng xuống biển cho khuất mắt!

Nhưng mà tốt xấu gì cùng là bạn học gần mười năm, lúc này lúc kia cũng có thể ngồi chung với nhau ăn cái gì đó, giống như hôm nay, khi Mục Cừ Bình phát hiện tiền ăn của mình sắp không cầm cự qua nổi tháng này...

Cố Tích Triều nói: “Người tính gặt ăn gặt uống thì cứ nói thẳng, cái gì mà mỹ nhân như ngọc, nữ thần của khoa thương mại, phẩm mỹ của người vốn là có vấn đề.”

Mục Cừ Bình tức tối: “Erika không đẹp sao?? Con trai thích nàng có thể xếp hàng từ phòng thể dục ra đến thư viện đó!!”

Không đợi Cố Tích Triều đáp lại, hai mắt Mục Cừ Bình chợt phát sáng: “Đến rồi! Đến rồi!!”

Cố Tích Triều quay đầu lại theo ánh mắt của hắn, thì thấy một cô gái mặc áo len màu đỏ từ đằng nhà bếp của căn tiệm đi ra, quả nhiên là một mỹ nữ rất thu hút ánh nhìn.

Cô gái đó có vóc dáng cao ráo, Cố Tích Triều nhắm chừng là khoảng 1 m 70, đường nét gương mặt thanh thoát sắc sảo, toát lên vẻ kiên cường, nét môi mỏng, mí mắt lại có phần kiêu ngạo.

Quay đầu lại nhìn thấy bộ mặt sùng bái của Mục Cừ Bình, Cố Tích Triều đẩy hắn một cái: “Thôi đi, nước miếng chảy hết ra rồi!!”

Mục Cừ Bình thở dài lẩm nhẩm: “Nữ thần a...”

Cố Tích Triều: “....”

Nhìn cô gái đó nhanh nhẹn gom hết chén dơ trên bàn, bê vào trong bếp xong, Mục Cừ Bình mới chịu miễn cưỡng thu hồi ánh mắt lại.

Cố Tích Triều nói: “Thích như vậy sao không tỏ tình đi!”

Mục Cừ Bình khổ não nói: “Người thấy ta tỏ tình có cơ hội không?”

Cố Tích Triều chăm chú đánh giá một hồi, lắc đầu: “Khó lắm...”

“Nói thiệt với mày, nhỏ này lợi hại lắm, mấy bữa trước có mấy tên lưu manh vào tiệm đòi tiền bảo kê, nàng chỉ cần ba quyền hai cước là đánh cho chúng nó không bò lên nổi, muốn tỏ tình cũng phải có giác ngộ mới được...” Mục Cừ Bình nghĩ đến cảnh tượng dữ dội của ngày hôm đó, lòng còn thấy rét.

Cố Tích Triều nghe thấy ly kỳ như vậy, bất giác nhìn sang cô gái đang bận rộn làm việc đó thêm mấy cái, chợt phát hiện bên trên chiếc áo len cô ta mặc có đeo một chuỗi dây dài dài.

Mới nhìn qua, thì không khác mấy so với mấy chuỗi dây đeo bình thường, nhưng nhìn kỹ lại có thể thấy hạt châu trên dây đều làm bằng ngọc, lại còn là ngọc lâu năm, đặc biệt hơn nữa, trên chuỗi dây có xỏ một mặt trang trí, là một miếng ngọc xưa màu vàng hình chữ nhật, thấy có vẻ cũng cổ lắm, bên trên lại không khắc hình quan âm hay di lạc, mà khắc hoa văn vô sô rất tinh xảo.

Cổ Tích Triều bần thần nhớ đến cái hộp mà mình đã mua trong tiệm đồ cổ cách đây nửa tháng, hoa văn trên hộp có hao hao giống hoa văn trên mảnh ngọc này.

Đang nghĩ đến xuất thần, trước mắt chợt tối, ngẩng đầu nhìn lên, cô gái đó đã hung dữ đứng ngay trước mặt: “Nhìn cái gì mà nhìn!!”

Cổ Tích Triều cũng cảm thấy mới nãy cứ nhìn chăm chăm vào ngực người ta có hơi bất lịch sự, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi chỉ là nhìn thấy hoa văn trên miếng ngọc đeo đó có hơi lạ, nên mới nhìn thêm một chút, không có ý gì khác!”

“Đây là hình võ Thận, chưa thấy qua sao? Coi như tiểu tử cậu cũng có mắt nhìn đó, cái này do tổ tiên nhà tôi truyền lại!” Sắc mặt cô gái có chút hòa hoãn: “Đừng có nhìn chăm chăm vào người ta như vậy nữa!”

Nhìn theo dáng lưng yêu kiều của cô gái, Mục Cừ Bình thở dài: “Đồ mặt trắng hay thật đó, nhìn người ta chảy nước miếng mà người ta cũng không gợn, gặp tao chắc... Thiên lý ở đâu!!”

Cổ Tích Triều bĩu môi: “Còn dám nói ba chữ ‘đồ mặt trắng’ một lần nữa, bữa cơm trưa hôm nay người tự xử!”

Mục Cừ Bình lúc này rất là biết co biết duỗi: “Cổ thiếu gia, tao sai rồi có được không??”

“Thận là loại rồng hiếm có, Hải Thị Thận Lâu [1] chính là ảo ảnh do ‘khí’ mà Thận nhả ra biến hóa thành, trộn mỡ của Thận vào trong sáp loại tốt, làm thành nến, đợi lúc hoàng hôn trời sắp đổ mưa mà đốt lên thì có thể nhìn thấy ảo ảnh.” Một âm thanh êm ái chậm rãi vang lên bên tai.

Cổ Tích Triều quay đầu lại nhìn, thì ra là bà chủ khéo mắt hiện nét chân chim đang nhìn mình cười ngọt lịm.

Cổ Tích Triều cảm thấy có hơi lạ lùng, mới hỏi: “Đây là truyền thuyết à? Có liên quan gì tới miếng ngọc của cái cô lúc nãy không?”

“Có đó! Món đồ khắc hoa văn Thận thường có liên hệ tới tế bái, tiên tri, quỷ hồn, linh giới, ảo giác, vì vậy, miếng ngọc này nghe nói ngày xưa là do một gia tộc lớn dùng trong đại lễ tế bái thần linh. Vì Thận Long có thể mang đến ảo giác vượt khỏi trần thế.” Bà chủ nói chắc nịch.

“Vượt khỏi trần thế...” Cổ Tích Triều ngẫm nghĩ.

“Được rồi được rồi, mau ăn mì đi!” Mục Cừ Bình không có hứng thú với mấy chuyện quỷ thần này nọ, chỉ dồn hết tinh thần vào món mì bò mà bà chủ mới bung tới.

Nhìn theo dáng bà chủ ỏng ẹo bỏ đi, Cổ Tích Triều mỉm cười: căn tiệm nhỏ này cũng là nơi ngọa hổ tàng long a, bà chủ này thật không đơn giản, cô gái lúc nãy thân thủ không tệ, chắc cũng không phải tầm thường, chưa kể còn có miếng ngọc cổ khắc hoa văn Thận nghe nói rất có lai lịch này nữa??

Buổi chiều mùa hè nóng hầm hập, không khí ẩm ướt dính dấp, trên cây liễu bên ngoài cửa sổ, ve sầu kêu rền rĩ.

Cổ Tích Triều nhìn ra bầu trời phía tây, tà dương đang dần dần chìm xuống giữa vô số khối nhà cao tầng, bốn bề mây đen kéo đến.

“Muốn mưa rồi?” Tâm Cổ Tích Triều chợt động, quay người vào phòng sách lục tìm một hồi, từ trong hộp tủ lấy ra cái hộp nhỏ cất đã lâu đó.

Còn nhớ bà chủ tiệm mì bò từng nói: vào lúc hoàng hôn khi trời sắp mưa, đốt nến làm từ mỡ của Thận...

Có điều, trong hộp chỉ là một ít bột màu nâu đen, không biết có phải là mỡ Thận? Không biết có đốt lên được không?

Cổ Tích Triều có hơi ngần ngại, lại nghĩ lại, kệ nó, dù sao chỗ bột này cũng không biết là thứ gì.

Vào nhà vệ sinh tìm được lọ hương mà mẹ dùng để xông hương, rắc đều một ít bột vào trong cái đĩa thường dùng để nhỏ tinh dầu.

Trong ánh hoàng hôn nhập nhoạng, Cổ Tích Triều đánh bật lửa đốt chân nhang, chậm chậm đưa đóm sáng đỏ rực đó lại gần nhúm bột, “Xoẹt....” một làn khói từ nhúm bột bốc lên.

Làn khói mỏng mảnh, trong phút chốc đã cuộn lên, mang theo mùi hương huyền hoặc.

Lần đầu tiên Cổ Tích Triều nhìn thấy thứ bột này cũng từng ngửi thấy mùi thuốc rất nhạt, nhưng mùi hương đang loang tỏa không còn mang vị thuốc trung y chan chát nữa.

Mùi hương này thoang thoảng như có như không, như hương hoa vương trong gió khi trời xuân dạo qua đồng cỏ như hương nước cuốn theo cơn gió lướt qua mặt hồ mùa hạ như hương quả ập tới khi lá mùa thu rơi rụng lại càng như hơi thở lành lạnh của giao thừa năm mới trong không khí, khi gió tuyết mùa đông tung bay ngập trời.

Trong chớp mắt, mùi hương này đã đưa người ta kinh qua hết đời đời kiếp kiếp, tựa hồ chứa đựng trong đó mùi vị của tam thiên thế giới [2].

TBC

Chú thích:

[1] Hải Thị Thận Lâu (tạm dịch ‘lâu đài trên biển’) là ảo ảnh của những cảnh vật và kiến trúc xuất hiện trên mặt biển hoặc trên sa mạc, do sự chiết xạ của ánh sáng khi đi qua các tầng không khí có nhiệt độ khác nhau gây ra. Theo truyền thuyết, ảo ảnh đó là do ‘khí’ của Thận nhả ra tạo thành.

Photobucket

Thận còn được mô tả có dạng giống như rồng hoặc giao long, nên còn có cách gọi là Thận long.

[2] Tam thiên thế giới (gọi tắt của Tam thiên đại thiên thế giới) là thuật ngữ của Phật giáo, thể hiện quan điểm của Phật giáo về vũ trụ.

Theo Phật giáo, có hằng hà sa số thế giới nhỏ, cứ hợp 1000 thế giới nhỏ thành 1 Tiểu thiên thế giới, hợp 1000 Tiểu thiên thế giới thành 1 Trung thiên thế giới, hợp 1000 Trung thiên thế giới thành 1 Đại thiên thế giới, tức 1 Tam thiên đại thiên thế giới (tổng cộng 1 tỷ thế giới @@). Mỗi Đại thiên thế giới do 1 vị phật chịu trách nhiệm hóa độ chúng sinh (cõi Ta Bà do phật Thích Ca chăm sóc là 1 Đại thiên thế giới)

Tóm lại Tam thiên thế giới là rất nhiều rất nhiều thế giới >

4. Chương 3

Kỳ thực chỉ là khoảng khắc, nhưng chìm đắm trong đó lại như cả đời người dằng dặc.

Cổ Tích Triều ở trong đám hương khói định thần lại, chợt phát hiện cảnh trí xung quanh đã thay đổi gần như hoàn toàn, căn phòng sách xây theo lối phương tây đơn giản đã biến mất tăm, nhưng tà dương vốn treo bên ngoài cửa sổ thì vẫn còn đó, lại như gần ngay trước mắt, đỏ rực tựa máu....

Cổ Tích Triều ngẩn người, phía tà dương đó không còn bóng dáng của nhà cao tầng san sát, mà là một dải thảo nguyên hoang vu rộng lớn trải dài bất tận, lan mãi đến cực hạn, như nối liền một thể với đường chân trời bị tà dương nhuộm đỏ.

Bên tai tiếng gió vi vu, dưới chân như có ngọn cỏ lay động, cúi đầu xuống, quả nhiên thấy bản thân đang đứng giữa đám cỏ mọc cao đến gối.

Cổ Tích Triều chợt thấy bàng hoàng, Đây là đâu? Không lẽ thứ bột này quả thật có liên quan tới Thận long? Đây là ảo giác do Thận long đem đến?

Cơn gió thổi qua, ập tới một mùi vị tanh nồng lẽ ra không nên thuộc về quang cảnh thảo nguyên rợn ngợp này.

Đó, là mùi của máu? Sao lại thấy quen thuộc thế này?

Theo gió bay đến, không chỉ có mùi của máu, mà còn có tiếng gào thét và binh đao va chạm, Cổ Tích Triều theo tiếng động quay người lại, kinh ngạc trước cảnh tượng hiện ra trước mắt.

Chỗ Cổ Tích Triều đứng lúc này là một sườn dốc cao trên thảo nguyên, từ sườn dốc nhìn về hướng đông có một bãi chiến trường!

Vô số chiến sĩ đang vung đao múa kiếm chiến đấu kịch liệt, mặt đất phủ đầy các mảnh thân thể đứt đoạn, tiếng tù và thê thiết hòa cùng tiếng trống trận, khiến Cổ Tích Triều vừa mới chìm vào trong ảo ảnh cảm thấy kinh ngạc: Đây quả thật là ảo ảnh?

Trong đầu lướt qua vô số tiểu thuyết xuyên qua thời không, Cổ Tích Triều thầm cười khổ: Mình, không lẽ đã đi xuyên qua??

Chưa kịp suy nghĩ thêm, cảnh chiến trường hỗn loạn đã hút lấy sự chú ý của Cổ Tích Triều: Đó là ai?

Trong chiến trường chen chúc hỗn độn, nhất thời nhìn không ra trang phục là của binh sĩ triều đại nào, chỉ có thể thấy một bên rõ ràng đang chiếm ưu thế, còn bên kia thì ít hơn rất nhiều, đang khổ sở kháng cự.

Thu hút sự chú ý của Cổ Tích Triều, là một người đàn ông ở góc đông bắc, tuy thân mặc áo giáp, nhưng lại khiến Cổ Tích Triều có cảm giác cực kỳ thân thuộc, chừng như rất lâu về trước đã từng quen biết, cảm giác còn thân thuộc hơn cả Mục Cừ Bình với mười mấy năm giao tình ác liệt...

Người đó đó toàn thân đầm máu, trên lưng trúng một mũi tên, trường thương trong tay vẫn quét vùn vụt như gió táp, không gì cản nổi, hầu như không ai có thể tiếp cận vào phạm vi 5 mét xung quanh hắn.

Cổ Tích Triều thầm thán phục: Lợi hại quá!

Mất đảo một cái, lại nhìn thấy cách đó chừng mười mét có một người để mái tóc thắt bím kỳ quái nhìn thấy rất quen, nhìn kỹ thêm, Cổ Tích Triều muốn bật cười: Áo giáp này là do mình tưởng tượng ra sao? Cả Mục Cừ Bình cũng có!

Cổ Tích Triều còn chưa kịp cười ra tiếng, một gã to lớn cao tầm 2 mét đã xông đến trước mặt Mục Cừ Bình, thanh thiết chùy to nặng trên tay không chút thương tiếc đập xuống, lập tức đập gãy thanh thiết thương mà Mục Cừ Bình giương lên chống đỡ, “bụp” một tiếng đập thẳng lên đầu Mục Cừ Bình, tức thời, máu tươi và óc não văng tóe ra!

Cổ Tích Triều giật mình, trong bụng một trận đảo lộn, trần mắt ra nhìn đầu của ‘bạn học’ nứt toác ra như trái dưa, dù cho là ảo giác cũng không khỏi quá đổi chân thực, khiến người ta rợn hết cả người.

Vội vàng quay đầu lại nhìn người đàn ông cảm thương ban nãy, liền thấy người đó đang vụt thương hất bay một kẻ khác, máu tươi văng tràn, Cổ Tích Triều đứng cách khá xa, nhưng cơ hồ như nhìn thấy ngay trước mắt, vẻ trầm tĩnh cương nghị và sự nhẫn nhịn nén chịu đau đớn trên gương mặt của người đó.

Cổ Tích Triều kinh ngạc phát hiện trên ngực người đó lại có thêm một vết thương, một đoạn thương ngắn đang cắm trên đó...

Từ xa có tiếng Hồ Già vang lên, kỳ lạ, Cổ Tích Triều từ nhỏ đến lớn chưa từng nghe qua thứ âm thanh này, nhưng lại tự nhiên biết được, đây chính là Hồ Già của người Hồ.

Đám người trên chiến trường nhanh chóng tách ra, một nhóm quân rút đi như thủy triều, Cổ Tích Triều nhìn thấy ở hướng mà họ lui về xuất hiện hàng hàng quân sĩ đội hình chỉnh tề đang giương cung hướng lên trời!

Cổ Tích Triều vội nhìn về hướng người đàn ông bị thương, chợt kinh ngạc phát hiện người đó đang nhìn thẳng về mình!!

Hắn, nhìn thấy mình!!

Tiếng dây cung phức phức, tiếng mũi tên phá không, tiếng trống trận và tiếng sấm ầm ầm nơi chân trời hòa trộn vào nhau, cuộn cuộn lao đến...

Tiếng sấm từ xa tràn lại, kéo theo tia chớp lóa mắt, nổ ầm vang dội giữa thiên không, dưới ánh sét trắng lóa đó, Cổ Tích Triều bất giác chớp mắt.

Khi mở mắt ra, cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn dời chuyển.

Vẫn là căn phòng sách yên tĩnh đó, cánh cửa nhôm khép hờ, màn cửa bị gió thổi lay động.

Tất cả đều bình thường như cũ, cơ hồ tất cả những gì đã chứng kiến đã cảm nhận đều tựa như giấc mộng Nam Kha, tiêu tan không dấu vết, chỉ có trên nhúm tro trắng nhạt sót lại trong cái lư hương nhỏ trước mặt là còn quện lại chút hương tàn.

Sấm vẫn nổ âm âm, nhưng đã không còn mang sát khí dữ dội như lúc này, bây giờ chỉ cảm thấy sự oi bức và ẩm ướt đầu hạ.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, tà dương đã bị mây đen che lấp, trời nhanh chóng tối đi.

Trên con đường phía xa, đèn đường dần thấp sáng, trên cầu vượt cao tốc đèn xe chen chúc như ngân hà trôi chảy giữa các tòa cao ốc chông chắt, ánh đèn như đốm đốm ánh sao lần lượt tỏa sáng, khiến ánh sét lóe lên giữa mây đen cuộn cuộn nơi chân trời cũng thành ra nhạt nhòa.

Liên đó, hạt mưa như hạt đậu lộp độp đập vào cửa kính và mái hiên, làm tản đi bớt bầu không khí oi bức của mùa mưa hoàng mai....

(khoảng thời gian cuối xuân đầu hạ trùng với mùa trái mơ chín vàng, trong thời gian này, khu vực trung và hạ du sông Trường Giang (khu vực Giang Nam) liên tục đổ mưa, không khí rất ẩm ướt)

Ngọn đèn trên bàn làm việc ôn hòa rực sáng, dưới ánh đèn, Cố Tích Triều cẩn thận nghiên cứu thứ bột quái dị kia.

Cảnh tượng chém giết như là ảo ảnh lúc này, rốt cuộc là do tưởng tượng từ tâm thức hay là do thứ bột này mang đến?

Cố Tích Triều có hơi nghi hoặc, trước khi đốt bột lên, đồng hồ điện tử trên bàn hiển thị là 5 giờ 35 phút, nhưng khi nghe được tiếng sấm, ý thức quay trở lại phòng sách, Cố Tích Triều nhìn đồng hồ thấy chỉ mới 5 giờ 37 phút.

Ở trong ảo ảnh đứng quan sát cả một cuộc chiến đấu kéo dài, Cố Tích Triều ước lượng tối thiểu cũng phải mất 15, 20 phút? Nhưng trong hiện thực chỉ mới qua có 2 phút đồng hồ?? Mình đã từng nhìn thấy quang cảnh thảm liệt như vậy sao? Nếu là ảo giác, không phải là quá chân thực sao?!

Lần đầu tiên Cố Tích Triều có cảm giác bất lực, lòng chợt nghĩ đến người đó, người đàn ông cảm thương đứng kiêu hãnh giữa biển máu đó, đến cuối cùng không biết như thế nào?

Ánh mắt người đó nhìn về mình, trong sáng, khoáng đạt, dù trong hoàn cảnh tuyệt vọng cũng không tìm thấy trong đáy mắt một tia nao núng bỏ cuộc.

Không biết ánh nhìn đó có nhìn thấy được mình không, nhưng ánh mắt như vậy, tựa như tia chớp lóe nơi chân trời, rạch thẳng vào đáy tim, khó lòng quên được.

Người đó, cũng chỉ là ảo ảnh trong cảnh ảo đó hay sao?

Ngày hôm sau lên lớp, Cố Tích Triều có hơi thần thờ, cậu thức cả đêm hôm qua tìm kiếm tư liệu nhưng không có thu hoạch gì.

Giáo sư trên bục giảng đã có tuổi, cứ nói huyền thuyên không ngừng nghỉ khiến người ta phát mệt, tâm trí Cố Tích Triều đã bay lên trên mây, không thể tự mình dứt ra khỏi cảnh tượng máu me tàn khốc đó.

“Anh kia! Tên gì!” Giọng nói chột vút cao của bà giáo khó chịu tức khắc lôi Cố Tích Triều về với thực tại.

“Câu thứ 3 trang 45, trả lời đi!” Bà giáo không chịu buông tha.

Cố Tích Triều thâm thở phào, hình như lửa giận của giáo sư không phải nhắm vào kẻ đang hồn bay lên mây là mình a, một tên bất hạnh xui xẻo đang rón ra rón rén lên vào phòng học bị bắt quả tang tại trận, đang đứng thảm hại ở hành lang, vuốt mồ hôi nhỏ giọt giọt trên đầu.

Khi Cố Tích Triều nhìn rõ đó là ai, khóe miệng khe khẽ nhếch, thông thả mở bình nước suối ra uống mấy ngụm.

Mục Cưu Bình vốn không định lên lớp, dù sao cũng dậy trễ rồi, không cần phải đi chọc vào bà giáo sư Liêu vốn hận nhất là mấy đứa đi trễ đó, nhưng mà nghĩ tới đây là buổi học tự chọn chung tất cả các cấp duy

nhất của toàn năm học, không ít người đẹp các lớp khác đều sẽ đến nghe giảng, không đi quả thực là đáng tiếc....

Đương nhiên, mong muốn của Mục Cửu Bình đã được thỏa mãn, lúc này mắt của tất cả các người đẹp đều đang hướng vào hắn, có điều là với ánh nhìn khinh bỉ và hả hê trước nỗi đau khổ của hắn mà thôi....

Đang lóng ngga lóng ngóng, Mục Cửu Bình cũng không quên quét mắt liếc qua tình hình của kẻ địch, nhìn thấy ngay một khuôn mặt đang cười ra vẻ chế giễu, Mục Cửu Bình tức đến bốc khói, quay người lại luống cuống xông ra khỏi giảng đường, đằng sau còn văng lại tiếng cười rộ và tiếng hét phẫn nộ của giáo sư: “Tiểu tử! Đừng có tưởng chạy là được, môn này coi như anh xong rồi!!”

Nhưng mà, lần này Mục Cửu Bình quả thực đã trách nhầm Cố Tích Triều rồi, Cố Tích Triều có cười, nhưng thực tình không phải có ý châm chọc, chỉ là khi nhìn thấy cái tên này bây giờ khỏe khoắn như vậy, lại nghĩ đến cảnh tượng hắn ta tan xương nát cốt trong ảo ảnh, tự nhiên thấy có chút vui mừng cho hắn, đương nhiên cũng chỉ là một chút thôi.

Đến trưa, mở laptop ra, vào mạng, cái tên quen thuộc trên msn lại nhấp nháy, Cố Tích Triều mở ra xem, thấy người bạn quen qua mạng ở bên kia bờ đại dương gửi đến một tin: Ồ chợ trời bên này mới đào ra được một món rất đặc biệt đó! Tôi đoán là đồ cổ nước mình từ thời Nguyên về trước!

Cố Tích Triều gõ: “Là cái gì?!”

Hồi lâu, không thấy trả lời, nhắm tính thời gian, bên đó chắc đang là nửa đêm, giờ đó ít có ai online!

Cố Tích Triều lại đợi một hồi, lướt nhanh qua mấy trang diễn đàn cổ vật thường vào, rồi xuống mạng tắt máy, buổi chiều còn có một cuộc gặp rất quan trọng đang đợi cậu.

Thao Quang Tự ở ngoại ô, không to lắm, nhưng cũng là chùa cổ đã được ngàn năm tuổi.

Men theo bậc thang đá lát trên sườn núi đi lên, chừng như đi ngược thời gian, về lại quá khứ.

Hai bên con đường núi mọc đầy tre xanh mướt, thân tre vút dài, lá tre um tùm che đi ánh mặt trời mùa hạ, đi ở bên dưới vô cùng mát mẻ dễ chịu.

Tường bao của Thao Quang Tự loang lổ, nhìn có vẻ cổ xưa, lại không thấy người tham quan, như là bị bỏ hoang rất lâu rồi, nhưng mà Cố Tích Triều biết, do chỗ này giao thông không thuận tiện nên mới thiếu sinh khí như vậy, chứ chùa này ở trong thành phố H cũng xếp vào hàng di tích lịch sử được bảo hộ cấp 1.

Cố Tích Triều không đi vào qua cửa chính, mà vòng qua cửa phía sau núi của chùa, ở đó có một hòa thượng còn trẻ mặc cà sa vàng đang chờ đến sốt ruột.

“A di đà phật, cuối cùng cũng đến rồi, 3 giờ có Phật hội, bần tăng bận lắm!”

(Pháp hội lễ Phật, là nghi lễ của Phật giáo, trong đó người ta tụ tập lại để niệm Phật, tụng kinh sám hối...)

“Được rồi, anh họ, bận thì cũng là chuyện của phương trượng, anh chỉ là tiểu sa ni thôi mà, làm gì phải rộn lên thế!”

Hòa thượng đó nghiêm mặt: “Tiểu tăng đã xuất gia rồi, không còn là anh họ của cậu nữa, pháp hiệu Thích Trí Không.”

Cố Tích Triều bĩu môi, bà ngoại của ông anh họ này cực kỳ sùng Phật, từ nhỏ đã gửi đứa cháu vào viện Phật học Mân Nam, tốt nghiệp xong thì xuất gia ở chùa này.

Ông anh họ này trước giờ không chịu nghiêm túc nghiên cứu kinh Phật, lại rất chìm đắm trong mấy chuyện thần thần quỷ quỷ của dân gian, lần này Cố Tích Triều đến là để nghe ý kiến của anh ta.

TBC

Thao Quang Tự (nguyên mẫu của Thao Quang Tự trong truyện) là một ngôi chùa cổ ở Hàng Châu, gần Linh Ẩn Tự bên bờ Tây Hồ Hàng Châu, được xây dựng đầu tiên vào thời Đường, tương truyền do Thao Quang thiền sư sống dưới triều Đường Mục Tông (821-824) dựng nên.

Trong chùa có các thắng cảnh như Kim Liên Trì (tương truyền uống nước có thể trị bệnh), Quán Hải Lâu (trông ra Tây Hồ, ‘Thao Quang Quán Hải’ là một trong ‘Tây Hồ Thập Bát Cảnh’ của thời Thanh), Đan Nhai Bảo Động (tương truyền là nơi Lữ Động Tân luyện đan) ...

Thao Quang Tự

Photobucket

Đường lên chùa

Photobucket

5. Chương 4

Trong thiền phòng, Thích Trí Không nhận lấy cái hộp nhỏ từ tay Cố Tích Triều, quan sát kỹ lưỡng nửa ngày, lại cẩn thận lấy ra một ít bột cho vào lòng bàn tay xát nhẹ, nhất thời cũng không có phát hiện gì.

Cố Tích Triều vừa uống trà xanh của chùa vừa thuật lại toàn bộ những chuyện đã thấy trong ảo giác hôm qua.

Thích Trí Không nghe xong, nhíu mày nói: “Cậu nói như vậy, làm tôi nhớ tới Định Cảnh và Vọng Cảnh mà phật giáo có nói đến.”

Cố Tích Triều bình thường hay vọc cổ vật, đối với văn hóa kinh sách phật giáo cũng có biết qua, bèn hỏi: “Là chỉ cảnh tượng quán thân bất tịnh, quán thụ thị khổ, quán tâm vô thường, quán pháp vô ngã trong thiền định?”

(là Tứ niệm trụ hay còn gọi là Tứ niệm xứ, là 4 loại phương pháp dùng để đạt đến chân lý trong pháp môn tu hành theo kinh điển Phật giáo— có chú thích thêm ở bên dưới)

Thích Trí Không nói: “Cũng tương tự như vậy, hòa thượng chúng tôi khi luyện tập thiền định, có lúc trong thức hải gặp được rất nhiều ảo ảnh máu me đáng sợ, đó là Vọng Cảnh, cậu có thể khống chế tâm thần không bị nó ảnh hưởng, rồi từ từ rũ bỏ nó, đó chính là sự khởi đầu của Định Cảnh, có thể mượn nó để tu hành, tiếp cận với chân tướng của vũ trụ. Có thể hoàn toàn không bị Vọng Cảnh quấy nhiễu, hiểu được chân tướng của vũ trụ, đó chính là bậc giác ngộ, cũng chính là Phật.”

(biến ý thức)

“Máu me thì có, nhưng nếu nói là Vọng Cảnh, em lại chưa từng nhập định! Càng không có tu tập qua thiền định, làm sao có thể sản sinh thứ ảo ảnh này?” Cố Tích Triều hỏi.

(đi vào trạng thái thiền định)

“Theo lời cậu nói, là đốt chỗ bột này lên thì sinh ra ảo ảnh, vậy không biết có giống công dụng của trầm hương mà chúng tôi đốt khi luyện tập không, hay là đốt thử xem sao??” Thích Trí Không lộ nụ cười ranh mãnh.

Cố Tích Triều ‘hưm’ một tiếng: “Anh nói đạo lý này nọ lòng vòng một hồi, cũng là muốn đốt một ít để thử sao??”

Thích Trí Không vội trưng ra vẻ mặt đạo mạo nghiêm nghị, chỉ tiếc vẫn còn trẻ quá, khuôn mặt quá gầy gò, mắt quá nhỏ, nhìn thế nào cũng không ra dáng cao tăng, mà hao hao mấy tên hòa thượng giả mạo lừa tiền.

Thích Trí Không nói: “Thật ra có thử một chút cũng đâu có sao, với lại cũng tiện thể xem xem ảo giác mà hai người nhìn thấy có giống nhau không??”

Hai người từ trong thiền phòng tìm ra một cái lư hương nhỏ bằng đồng, xúc rửa sạch dưới vòi nước ở ngoài cửa, Cố Tích Triều lấy một nhúm bột trong cái hộp nhỏ ra, cho vào lư hương.

Hai người ngồi đối diện ở hai bên cái bàn, lư hương đặt ở giữa, nhìn nhau một cái, rồi Cố Tích Triều cầm que nhang lấy trong thiền phòng châm vào....

Trong khoảng khắc động niệm, cảnh vật trước mắt lại giống như lần trước, thay đổi hoàn toàn.

Không nhìn thấy thảo nguyên và chiến trường như dự kiến, Cổ Tích Triều có hơi tiếc nuối, cũng không biết cái người trong quang cảnh lần trước cuối cùng có kết cục thế nào.

Trước mắt, là một mô đất vàng, có tiếng quạ kêu thê lương, bốn bề lẫn khuất trong sương khói mờ mịt, không thể nhìn rõ ràng...

Bên cạnh không thấy anh họ Thích Trí Không, Cổ Tích Triều có hơi mơ hồ, nhưng lại cảm thấy thân thuộc, Nơi này là nơi nào? Tại sao lại có cảm giác như đã từng đi qua?

Bước thêm mấy bước về mô đất vàng, Cổ Tích Triều ý thức được, đây không phải là mô đất, mà là một phần mộ hoang phế đã lâu!

Trên tấm bia đá xanh dựng trước mặt có khắc hàng chữ thanh tú mà cứng cỏi cô ngạo: Vong thê Văn Tình chi mộ.... Cổ Tích Triều khấp lạp.

(khấp: khóc, ý là khóc thương lập nên)

Cổ Tích Triều giật mình: Đây là mộ của vợ mình?? Văn Tình?? Tuy là không có ấn tượng, nhưng tại sao hai chữ này đọc lên lại khiến tim đau như xé??

Tỉ mỉ vuốt qua hàng chữ đó, Cổ Tích Triều lại cảm nhận rõ ràng đây đích thực là nét chữ của mình... Áo ảnh này quả thực quá đối chân thực, rốt cuộc giấy khắc này là thực hay người thanh niên đốt hương trong thiền phòng đó mới là thực??

Sau lưng vang lại một giọng khô khan: “Cổ Tích Triều, người còn ở đây mà hỏi hận? Người không biết cả thiên hạ đều đang đi tìm người, muốn lấy mạng của người??”

Cổ Tích Triều bất chợt quay đầu, ở sau lưng không xa, từ trong sương mù trắng xóa có một người chậm chậm bước ra, gương mặt gầy ốm, trong đôi mắt nhỏ lóe qua ý vị khó tả, hàm chứa cô độc lẫn ác ý.

Cổ Tích Triều nhận ra hắn, đó là anh họ Thích Trí Không vốn lẽ ra đang ngồi trong thiền phòng, nhưng miệng lại thốt ra một cái tên khác: “Hoàng Kim Lân!!”

Cổ Tích Triều kinh tâm, cúi đầu nhìn vào mình, trên người không còn là áo thun trắng quần jeans xanh lúc này đang mặc nữa, mà là một thân trường sam màu xanh xám, vạt dưới loang lổ vết máu... Cổ Tích Triều đưa tay lên, bàn tay cũng dính đầy máu!

Thanh âm lạnh lẽo của Hoàng Kim Lân sắc bén như dao: “Cổ Tích Triều, người phạm tội mưu đồ tạo phản, người tưởng có thể tiêu dao thoát khỏi vương pháp? Bây giờ lại giết thêm nhiều người như vậy, người tưởng người chạy thoát được sao?”

Sương mù dày đặc dần tản ra, mọi thứ dần rõ ràng, Cổ Tích Triều nhìn về phía trước, bãi đất hoang trước mặt rải rác vết máu, có khoảng bảy, tám người đổ gục trên đất, một số khác nhiều hơn đang đứng ở đằng xa, mắt nhìn mình tràn đầy thù địch.

“Mưu đồ tạo phản?” thấy Hoàng Kim Lân làm như là đứng về chính nghĩa mà chỉ trích mình, từ đáy lòng Cổ Tích Triều cảm thấy nực cười. Lúc này mới ý thức được, tay phải của mình đang nắm một thanh kiếm, một thanh kiếm thấm máu...

Cổ Tích Triều có cảm giác, người đang cầm kiếm này, vừa là bản thân vừa không phải bản thân, đang dùng ánh nhìn kiêu ngạo và khinh bỉ chậm chậm quét qua đám người đang vây lấy mình.

“Kẻ nào quấy rầy chốn này, đều phải chết!!” Nghe được giọng của mình lạnh lùng nói.

Cổ Tích Triều nhìn thấy tay mình từ từ đưa lên, mũi kiếm chìa thẳng, tay áo rộng phiêu động trong gió, Cổ Tích Triều thấy như có cái gì đang trào dâng trong ngực, tựa như thương tâm uất hận, lại như tuyệt vọng quyết liệt.

Không đợi đám người xông lên, kiếm của Cổ Tích Triều đã như cầu vồng xuyên phá sương mù lao tới, trên ngực một kẻ giang hồ trước mặt bùng lên huyết quang...

Hoàng Kim Lân vội vàng lùi lại, ẩn vào trong đám sương mù chưa tan hết...

Cảnh sắc trước mặt nhuộm màu đỏ rực, bên tai lại chợt vang lên tiếng chuông trầm trầm: “Boong... Boong...”

Sương mù tức thời tan biến, sức tĩnh lại thấy vẫn là ánh mặt trời chan hòa của buổi chiều đầu hạ, khói trong thiền phòng đang dần tản đi, tiếng chuông pháp hội của Thao Quang Tự đang chậm rãi vang vọng...

Cổ Tích Triều ngồi đó đối diện với Thích Trí Không, cùng nhìn vào mắt nhau, thấy như cùng mờ mịt, lại phảng phất như đã hiểu ra điều gì...

Được một hồi, Thích Trí Không mới cất tiếng: “Hèn gì chúng ta lại thành bà con, quả nhiên là kiếp trước có vương mắc... Món nợ kiếp trước để lại xem ra không ít, kiếp này tu hành vừa hay có thể trả nợ...”

Cổ Tích Triều nói: “Em về đây.” Cầm lấy cái hộp nhỏ trên bàn.

Đang định bước qua cửa, sức nhớ một chuyện: “Hôm nay không phải là hoàng hôn lúc trời sắp mưa! Bọt này vẫn có tác dụng!”

Thích Trí Không gật đầu: “Hình như không hẳn là mỡ của Thận long, để anh tra tư liệu xem, có tin gì điện thoại sau.”

“Được!” Cổ Tích Triều đáp.

Trong chùa cổ cổ thụ um tùm, rêu xanh lan giữa kẽ đá, ánh nắng hắt xuống loang lổ bóng cây, Cổ Tích Triều đứng dưới bóng râm, lòng lại không bình yên, thoáng nghĩ, quay đầu lại hỏi Thích Trí Không: “Anh họ, anh cũng nhìn thấy phải không??”

Thích Trí Không gật đầu: “Ừ, nhìn thấy anh uy hiếp cậu giết chết vợ của cậu...”

Cổ Tích Triều có hơi kinh ngạc: “Hơi khác cái mà em nhìn thấy...”

Thích Trí Không nhú mày cố gắng nhớ lại: “Không giống sao? Anh nhớ cậu vẫn gọi là Cổ Tích Triều mà...”

Cổ Tích Triều nói: “Trong ảo ảnh của em, anh vẫn gọi là Hoàng Kim Lân, nhưng không phải là hòa thượng...”

Tục danh của Thích Trí Không là Hoàng Kim Lân.

Về lại thành phố, Cổ Tích Triều chạy tới thư viện thành phố, mượn một số tư liệu có liên quan, sau đó trở về nhà.

Ước chừng bên kia đại dương giờ này chắc là sáng sớm, nên tiện tay mở máy tính lên, quả nhiên người bạn trên mạng lần trước gửi tin nhắn lại tìm cậu: “Là một thanh kiếm!!”

“Hả! Là kiếm! Thứ này vốn là loại đồ cổ hiếm gặp, thế mà lại tìm được ở nước ngoài!” Cổ Tích Triều trả lời.

“Quả thật là một thanh kiếm không tồi nha, tuy cổ xưa, nhưng nhìn thấy lại khiến người ta máu huyết sục sôi!!” Đối phương đáp lại.

Khóe miệng Cổ Tích Triều bắt giắc cong lên, người bạn chưa từng gặp mặt nhưng có đam mê mãnh liệt với lịch sử đó mỗi lần phát hiện một món đồ tốt đều tỏ ra kích động như vậy.

“Đừng nói suông nữa, up hình lên đi!” Cổ Tích Triều gõ.

Bên đó im lặng một lúc, Cổ Tích Triều vẫn kiên nhẫn ngồi chờ.

Qua một lúc, một tấm hình hiện lên trong cửa sổ chat, đó là một thanh kiếm, nhìn từ tấm hình có thể thấy được nó đã trải qua vô số thời gian năm tháng....

Kiếm, sớm đã mất đi vẻ sắc bén, phủ đầy hằn tích rỉ sét, trên lưỡi kiếm có vô số vết mẻ rất nhỏ.

Hình chụp rất rõ, khi Cổ Tích Triều vừa nhìn thấy thanh kiếm rỉ cũ kỹ này, chợt chấn động như bị dùi đập, trong khoảng khắc, Cổ Tích Triều thấy như ngưng thở!

Thanh kiếm cơ hồ có ma lực, khiến Cổ Tích Triều không thể dời mắt.

Đối phương hào hứng tải hình lên xong, hỏi: “Sao? Không tệ chứ hả?”

“Ồ chợ trời của bọn Tây mà cũng có được thứ này...”

“Đoán xem tôi chi bao nhiêu tiền...”

Cố Tích Triều không hề để ý, chỉ chú tâm save hình lại, rồi phóng lớn ra nhìn kỹ.

Phóng lớn ra hình có hơi mờ, nhưng có thể thấy được ở giữa những đường rãnh hoa văn khắc trên kiếm có ẩn hiện sắc đỏ sậm, không biết là do phản quang khi chụp hình, hay là lỗi hiển thị của màn hình gây ra.

Trong lòng Cố Tích Triều lại dâng lên một ý niệm không thể xua đi: là máu, kiếm này sớm đã uống đầy máu tươi...

Hồi phục lại tinh thần, Cố Tích Triều lướt tay trên bàn phím: “Thanh kiếm này, cậu thấy có phải trước thời Nguyên không? Nhìn trên hình không phân được thật giả, nhưng trực giác cho tôi biết đây là đồ thật...”

Đối phương gửi qua một cái icon đặc ý: “Nhất định là thật, mắt tôi nhìn đảm bảo không sai được! Tôi ước chừng tối thiểu là đồ thời Nguyên, nói không chừng còn sớm hơn nữa!”

Cố Tích Triều không nén được cảm giác thân thuộc đối với thanh kiếm này, bèn hỏi dò: “Chừng nào cậu về nước? Có thể mang theo thanh kiếm này, về đây chúng ta cùng đem đi giám định xem sao?”

Đối phương hình như đang suy nghĩ, qua một lúc mới trả lời: “Tuy là gần nghỉ hè rồi, nhưng hè năm nay tôi không về được, đã hẹn với bạn đi núi Apls chơi rồi, chuyện này để sau nói đi.”

Cố Tích Triều rất là thất vọng, nhưng cũng phải chịu, người bạn qua mạng đó chẳng qua là mới quen hồi tháng trước trong một diễn đàn đồ cổ quý mô lớn, nhìn khu vực thì thấy cũng là ở thành phố H, có điều người này hiện tại đang học ở đại học Edingburg ở bên Anh, không ở trong thành phố.

Tuy là hai người nói chuyện rất hợp ý, nhưng dù sao mạng chỉ là ảo, ngoài đời chỉ là hai kẻ xa lạ mà thôi.

Nhất thời trầm xuống, hai người đều ngồi yên lặng trước màn hình máy tính của mình.

Qua một hồi, đối phương lại gửi lại một dòng: “Đến Giáng Sinh có lẽ tôi sẽ về nước, đến lúc đó xem xem có thời gian mình hẹn gặp nhau nói chuyện...”

Cố Tích Triều đã mất hứng thú, chỉ đáp qua loa: “Ok, có gì đến lúc đó gặp!”

Đối phương lại nói: “Cũng không biết đến lúc check-in có qua được hải quan không!”

Cố Tích Triều đáp lại: “Ha ha...” rồi gõ: “Còn có việc, đi trước đây...”, xong nhanh chóng tắt mạng.

TBC

Chú thích:

Tứ niệm trụ là 4 điều mà người tu hành cần tập trung tư tưởng để quán sát cho thấu đáo

Quán thân bất tịnh: quán sát thân thể này là không sạch sẽ

Quán thụ thị khổ: quán sát tất cả những gì mình nhận lãnh đều là khổ

Quán tâm vô thường: quán sát tâm của mình luôn thay đổi chứ không thường hằng

Quán pháp vô ngã: quán sát tất cả mọi việc trong vũ trụ đều do duyên sinh duyên hợp chứ không có tự tướng hoặc bản ngã.

6. Chương 5

Tắt máy tính, Cố Tích Triều ngồi dưới ánh đèn, chăm chú lật xem mấy quyển sách hình mượn về, chợt lật đến phần quảng cáo ở bìa sau của quyển “Giám định và thưởng thức đồ sứ phần thái”, thấy một mẫu quảng cáo xem phong thủy chẳng ăn nhập gì với nội dung bên trong, quảng cáo giới thiệu một ông học giả phong thủy Hàn đại sư, còn kèm theo số điện thoại liên hệ.

Nhìn thấy cái quảng cáo gần như là hài hước như vậy lại xuất hiện trên một tạp chí chính quy thế này, Cố Tích Triều quả thật bó tay hết lời để nói nhưng mà, cậu cũng biết mặt lão đại sư phong thủy đó— Hàn Cửu Chương.

Lão Hàn Cửu Chương này, nói cho dễ nghe, thì là học giả phong thủy, chuyên nghiên cứu dương trạch âm trạch còn nói khó nghe, thì là loại giang hồ lừa đảo, lúc trẻ buôn lậu cổ vật để kiếm ăn, sau đó không biết như thế nào, định tuần lậu một món cổ vật được xếp vào diện bảo hộ cấp quốc gia cho người Nhật, kết quả, đồ không tuần đi được, lại thành tuần bản thân vào trong tù...

(dương trạch: nhà ở nói chung âm trạch: nhà mồ)

Sau khi ra ngoài cũng im ắng đi nhiều, chuyên môn tính toán phong thủy, lấy quyển sách Chu Dịch để hù người ta, kiếm sống cũng không đến nỗi.

Phạm là dân chơi đồ cổ ở thành phố H, đại đa số đều biết tiếng Hàn Cửu Chương. Hồi trẻ lão buôn lậu cổ vật, không ít món là nẫng từ trong nhà mồ ra, nói cách khác chính là trộm mộ, tuy bây giờ không làm nữa, nhưng nhân lực và kiến thức vẫn còn, thường hay có người đi thỉnh giáo này nọ, lão đều có thể cung cấp được ít nhiều thông tin.

Cố Tích Triều ở trong ngành này lăn lộn lâu rồi, cũng biết người này có được mấy phần bản lĩnh thật sự, cái hộp trong tay và thanh kiếm cổ mà người bạn trên mạng vớ được, hầu như chắc chắn không phải hàng chính ngạch, hay là thử đi thỉnh giáo lão giang hồ dị nhân này??

Đến cuối tuần, Cố Tích Triều đón taxi ra chợ đồ cổ náo nhiệt nhất ở thành phố H– Tiền Đường.

Đúng vào ngày nghỉ cuối tuần, chỗ đó vô cùng đông đúc huyền ảo, Cố Tích Triều len qua dòng người, rất nhanh đã xác định được mục tiêu, dừng chân lại trước một cái quầy trải hình Chu Dịch Bát Quái, treo bức sơ đồ các kinh huyệt trong người.

Lão già gầy nhom khô đét tướng có mối tới, hí ha hí hửng ngẩng đầu lên: “Tiểu tử này sắc mặt không tệ, nhưng đáy mắt ánh đỏ, chỉ e không phải điềm lành!!”

Cố Tích Triều cười cười: “Hàn đại thúc, không phải ông chuyên xem phong thủy sao? Từ lúc nào lại chuyển nghề xem tướng vậy?”

Hàn Cửu Chương nhìn kỹ lại, biết cậu thanh niên này rất tinh tường, liền xệ mặt xuống, không thèm cười nữa: “Đi đi, đi kiếm đồ cổ gì đó đi, đừng có tới đây chọc phá ta.”

Cố Tích Triều nghiêm túc nói: “Hàn đại thúc, hôm nay nhờ ông giúp tôi giám định một món này, trả công một châu dê nhúng giấm, thế nào?”

Hàn Cửu Chương thấy ngạc nhiên: “Lại có thứ mà cậu nhận không ra, kêu ta lại xem? Vậy chắc ta cũng không nói được cái gì đâu.”

Cố Tích Triều lấy ra một cái bình nhỏ đặt lên trên quầy: “Tôi muốn biết đây là thứ gì, Hàn đại thúc không biết có nghe qua chưa?”

Hàn Cửu Chương tỏ vẻ nghi hoặc mở nắp bình ra, khẽ nghiêng bình, đổ một ít bột màu nâu đen đựng trong bình vào lòng bàn tay, cẩn trọng ngửi ngửi: “Thuốc bắc??”

Cố Tích Triều nói: “Ông ngoại tôi là lương y, tôi cũng biết sơ sơ về dược liệu, cũng thử ném qua, thấy hình như cũng giống thuốc bắc nghiền ra, nhưng mà thứ này là tìm thấy trong một món đồ cả ngàn năm tuổi.”

Hàn Cửu Chương hình như nghĩ ra được cái gì, chợt trợn mắt lên: “Tiểu Cố, thứ bột này có phải có gì đặc biệt không? Nếu không cậu cũng không cố tình đến hỏi ta!”

“Không sai.” Cố Tích Triều cũng không giấu diếm, kể sơ lược lại tình huống của hai lần rơi vào ảo ảnh, nhưng còn những chuyện nhìn thấy và cảm nhận trong đó thì chỉ nói lướt qua.

Hàn Cửu Chương ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi nhanh chân nhanh tay thu dọn quầy hàng: “Tìm chỗ nào từ từ nói đi!”

Cách đó không xa là tiệm dược lâu đời nổi tiếng của thành phố– Phương Hồi Xuân Đường[1], hai người đi vào tiệm, rót một ly trà Quyết Minh Tử mà tiệm cho uống thử miễn phí, đi ra khu vườn nhỏ sau tiệm ngồi xuống.

Mùi hương nhẹ thanh đặc trưng của Quyết Minh Tử chậm chậm lan tỏa, khiến mùa hè nóng bức chợt nhẹ mát, bình lặng lại.

(Quyết Minh Tử ở Việt Nam gọi là hạt muồng)

Hàn Cửu Chương chìm vào hồi ức: “Năm đó, ta từng cùng ông chú đi vào một cái âm trạch, lúc đó ta mới 17 tuổi...”

“... Trong âm trạch đó đặt đầy cơ quan, chúng ta suýt chút nữa đã không ra khỏi, cuối cùng cũng coi như vận khí tốt, ông chú ta bị gãy một cánh tay, hai chúng ta mới thoát chết trong gang tấc.” Nói rồi, Hàn Cửu Chương vén vạt áo, cho Cố Tích Triều xem một vết sẹo vắt ngang chỗ bụng: “Cái này là do năm đó để lại, là một cây ám tiễn rất dài suýt nữa lấy mạng ta.”

Cố Tích Triều nghe lão già nói lan man, vẫn không một chút sốt ruột, vì cậu biết, lão già này tuyệt đối không vô duyên vô cớ đi kể chuyện đời xưa.

“Nhưng mà, cậu có biết không? Mấy cái cơ quan rồi cát lún này chúng ta đều dự tính được hết, chỉ có đáng sợ nhất, chính là gặp phải ảo giác trong cái âm trạch âm u ghê rợn đó...” Mặt Hàn Cửu Chương trắng bệch, rõ ràng là đang nhớ lại những chuyện kinh khủng từng trải qua.

“Ảo giác?” Cố Tích Triều lập tức nhớ đến những ảo giác rất thực mà mình đã thấy.

“Không sai, hai chú cháu ta mỗi người đều gặp phải ảo giác khác nhau, sự hung hiểm trong đó nếu không phải là kẻ từng trải qua thì sẽ không thể hiểu được.” Giọng Hàn Cửu Chương u ám: “Chúng ta rơi vào ảo giác, ở trong đó nhìn thấy được quỷ quái yêu ma của chốn U Minh. Nhân gian ba mươi ngày, chúng ta ở trong ảo giác chỉ tưởng như là một khắc, khổ sở lắm mới thoát được, gần như là mất và đối sắp chết!”

(tức âm gian, địa phủ)

Cố Tích Triều nhún mày: “Có hơi khác chuyện của tôi, thời gian trong ảo giác của tôi thì dài, mà trong thực tế chỉ mới qua có mấy phút.”

Hàn Cửu Chương nói: “Hay là các cảnh ảo đều không giống nhau? Nhưng thứ bột như vậy, ta từng nhìn thấy trong cái âm trạch đó.”

Hàn Cửu Chương lộ vẻ mặt hồi tưởng: “Ở chỗ sâu nhất trong âm trạch đó có một cái đĩa nhỏ đặt trên một cái bệ đá, ta nhớ khi đẩy cánh cửa phòng mộ ở trong cùng ra, lần đầu tiên nhìn vào cái đĩa đó, thì thấy thứ bột cũng tựa như cái cậu cầm trong tay, nhưng nhớ hình như màu sậm hơn một chút, có điều ở dưới lòng đất âm u u nhìn cũng không được rõ. Cùng lúc cửa phòng mộ mở ra, thứ bột trong đĩa lập tức bùng lên thành ngọn lửa màu xanh lục, rồi bọn ta chìm vào trong ảo giác. Cũng may, có lẽ chủ nhân của phòng mộ tính sai liều lượng bột, trước khi chúng ta kịp tắt thở trong ảo giác thì thứ bột đó đã cháy hết, mới vớt lại được cái mạng! Sau đó khi tháo chạy ra ngoài, ông chú ta lại dính cơ quan bị thương, thiếu chút nữa là chết luôn trong đó! Nếu không phải vì hao kiệt hết sức lực trong ảo giác, tay tổ như chú ta làm sao đến nỗi bị thứ cơ quan như vậy sát thương?”

Đợi Hàn Cửu Chương nói xong, Cố Tích Triều mới hỏi: “Lửa màu xanh? Tự động bùng cháy? Là phốt pho? Trong bột đó có trộn lẫn phốt pho, gặp phải không khí liền bùng lên, đốt cháy chỗ bột đó!”

Hàn Cửu Chương gật đầu: “Đoán không sai, sau đó ta từng hỏi qua nhiều tay trong nghề, chắc chính là như vậy, còn về thứ bột đó, ở Cát Lĩnh[2] ta từng gặp được một lão đạo sĩ, theo lời ông nói, chắc là bột mài từ sừng tê giác! Có câu ‘Nhiên tê chiểu thủy[3]’, chính là như vậy. Có thể nhìn thấy được U Minh!!”

Cố Tích Triều ngồi nói với lão già thêm mấy câu, lão mới khua khua tay: “Thôi, cũng không cần cậu mời ta ăn đâu, chịu khó nghe ta lắm nhảm này giờ cũng là tốt lắm rồi, ta còn phải bày hàng nữa, ta đi à.” Nói rồi tự mình bỏ đi.

Cố Tích Triều lại không đi về ngay, mà một mình tham quan bên trong tiệm dược, đây là tiệm cổ lâu đời, trong tủ triển lãm của tiệm còn có thể thấy được các loại dược liệu đã trở nên hiếm hoi khó tìm trong thời này.

Tiệm dược thắm đẫm không khí cổ xưa, hoàn toàn phục nguyên theo dáng vẻ thời Minh Thanh. Mặt bên trái tiệm có một tủ triển lãm, bên trong toàn là các vị thuốc quý hiếm.

Cố Tích Triều nhìn thấy bên trong có một cái hộp nhỏ, trên cái nhãn viết: Sừng tê

Có nửa mảnh sừng tê màu nâu vàng, còn có một mớ lát mỏng cắt ra, màu hơi nhạt hơn chỗ bột trong tay Cố Tích Triều, nhưng bột của Cố Tích Triều là đồ cổ cả ngàn năm, với lại dù cho có là sừng tê, chỉ e cũng phân thành dăm bảy cấp, nhất thời cũng không thể xác định được bột này rốt cuộc có phải là sừng tê giác, hay là thứ được kể trong truyền thuyết, mỡ của Thận long.

Cố Tích Triều quay người bước lên cầu thang gỗ kiểu xưa, mỗi bước chân lại nghe tiếng cọt két, trên lầu là phòng khám Trung y, đúng ngày chủ nhật, người đi khám đông, kín cả lầu hai, không khí rất náo nhiệt.

Cố Tích Triều đi vào phòng khám nằm bên trái, bên trong có một vị lương y tóc trắng đang khám bệnh, ngược lên nhìn thấy Cố Tích Triều đang đứng một bên, cười nói: “Tiểu Triều? Sao con lại đến đây?”

Cố Tích Triều cười lên, sắc mặt ôn hòa đi rất nhiều: “Ông ngoại, ông xem giúp con cái này là cái gì?” Nói rồi đưa ra thứ bột đó: “Con thấy hơi giống sừng tê giác mài thành bột, nhưng không thể xác định.”

Vị lương y đó họ Hoa, chính là ông ngoại của Cố Tích Triều, nghỉ hưu đã lâu, vẫn tận tụy đóng đô ở Phương Hồi Xuân Đường để đỡ ngựa nghề.

Lương y cầm qua xem, ngửi ngửi, lại vè vè giữa hai ngón tay: “Có hơi giống, nhưng hình như còn trộn thêm mấy loại dược liệu khác nhau, hạt bột không đồng đều lắm, nhưng mài ra mịn như vậy, rất khó phân định. Dù có dùng máy móc để phân tích, chắc cũng chỉ biết được bên trong có bao nhiêu khoáng sinh vật[4], bao nhiêu loại chất xơ... chứ không thể lần ngược lại được thành phần ban đầu của bột.”

Cố Tích Triều có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy mấy người trong phòng khám đều nhìn vào mình, rõ ràng chỉ mong mình đi mau mau để cho người ta còn khám bệnh, nên cũng không tiện hỏi thêm, lên tiếng chào ông ngoại, rồi rời khỏi Phương Hồi Xuân Đường.

Về lại đến nhà, một mình ngồi lật sách giáo khoa ra xem, chỉ thấy tâm tình bất an, nhìn ra bên ngoài ánh nắng đẹp đẽ, gió hè thổi nhẹ, ve kêu liên hồi, tự nhiên cảm thấy bức bối, thế là đóng cửa lại, mở máy lạnh lên, ngồi dựa vào sofa tiếp tục đọc sách.

Cửa vừa đóng lại, tiếng ve bên ngoài cũng chìm đi, tâm của Cố Tích Triều cũng từ từ an tĩnh lại, nhưng, một ý nghĩ lạ lùng không thể áp chế cứ nổi lên trong lòng cậu: Nếu dùng thêm bột thì thời gian trong ảo giác có kéo dài ra không?? Ý nghĩ này cứ đeo bám mãi trong lòng, không làm sao nén được.

Cố Tích Triều tự thấy tâm ma nẩy sinh, nhưng vẫn khó lòng khống chế bản thân không suy nghĩ tiếp, mấy lần ảo giác trước đã đem đến cho cậu quá nhiều nghi vấn: Người đàn ông trên chiến trường đó là ai? Tại sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy?? Mục Cừ Bình sao lại tử trận trên chiến trường đó? Đó là tâm thức của chính mình hay là một mảnh tiền kiếp vô tình nhìn thấy được?? Thê tử Văn Tình... lại là ai?? Anh họ ở trong ảo ảnh đó sao lại có ánh mắt tràn đầy ác ý như vậy?! Cố Tích Triều trong ảo ảnh là một con người khác của mình sao?? Cố Tích Triều giết người, cũng là mình sao??

Cố Tích Triều cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cầm lấy cái lọ xông hương, đổ chỗ bột đã cất vào trong bình thủy tinh ra một ít.

Hai lần trước, lượng bột đốt lên chỉ khoảng một nhúm cỡ móng tay, lần này, Cố Tích Triều đổ ra lượng bột gần nửa muống ăn, nhiều gấp mấy lần hai lần trước.

Bột được đốt lên, mọi thứ dường như vẫn như cũ, bên tai là tiếng máy lạnh chạy rì rì, trước mắt là bàn cà phê và kệ ti vi phòng khách.

Cố Tích Triều có hơi hụt hẫng, khê thở dài: Hóa ra ảo giác không phải do đốt bột lên gây ra sao? Hay là mình thao tác sai ở chỗ nào rồi??

Bên tai, làn gió mát ôn hòa thổi từ máy lạnh ra chọt vù mạnh lên, Cố Tích Triều gần như là dựa vào bàn năng mà nghiêng người, một ánh kiếm như điện xẹt vụt sát bên tai, mang theo luồng gió khiến vùng da bên má Cố Tích Triều phát lạnh.

Cố Tích Triều nhìn lên lần nữa, ánh kiếm đã như linh xà vút tới, nhanh đến Cố Tích Triều không kịp nhìn rõ kẻ cầm kiếm!!

TBC

Chú thích:

[1] Phương Hồi Xuân Đường : tiệm dược cổ truyền nổi tiếng ở Hàng Châu với hơn 300 năm lịch sử, dựng nên dưới triều Thuận Trị nhà Thanh, tên tiệm lấy theo tên người sáng lập là Phương Hồi Xuân.

[2] Cát Lĩnh là một ngọn núi nhỏ phía bắc Tây Hồ Hàng Châu, phía đông nối với Bảo Thạch Sơn, phía tây liền với Thê Hà Lĩnh. Tương truyền Cát Hồng thời Đông Tấn từng luyện đan ở đây, nên mới có tên Cát Lĩnh. Trên núi còn các di tích có liên quan đến Cát Hồng như Bảo Phác đạo viện, Sơ Dương Đài, Bảo Phác Lư, giếng cổ Hoàn Đan v.v

(sao giống như đang giới thiệu các thắng cảnh du lịch Hàng Châu quá =.=)

[3] Nhiên tê chiếu thủy: ‘Nhiên’ là ‘đốt’, ‘tê’ là ‘sừng tê giác’, ý là đốt bột từ sừng tê giác để rọi xuống nước, câu này bắt nguồn từ điển tích “Tê Chiếu Ngư Chử”

Điển tích “Tê Chiếu Ngư Chử”: Thời Đông Tấn, một vị quan là Ôn Kiêu đi đến Ngư Chử Cơ (một ngọn núi đá nhám thạch lớn nhô ra sông) ở Vô Xương, thấy nước ở đó sâu không dò nổi, nhiều đời truyền rằng trong nước có rất nhiều thủy quái. Ôn Kiêu mới đốt sừng tê để chiếu rọi, nhìn thấy dưới nước có đèn đuốc sáng rực, xuất hiện rất nhiều thủy quái hình dạng kỳ dị, có kẻ cưỡi xe ngựa có kẻ mặc áo đỏ. Tối đó Ôn Kiêu nằm mơ thấy có người tức giận trách móc: “Chúng ta và ngươi âm dương hai đường, sao lại đến rọi chúng ta làm gì?”. Ngày hôm sau bị đau răng, nhổ răng thì bị trúng phong, về đến trấn không đến mười ngày liền chết.

Từ thời xưa ở Trung Quốc, sừng tê giác luôn được gán cho những công dụng thần kỳ, ví dụ như trừ tà (trong sách Vị Nam Tử thời Tây Hán có thuyết nói rằng để sừng tê vào trong hang động, hồ ly sẽ không dám trở về động). Trong điển tích trên, ánh lửa từ sừng tê có thể giúp người ta nhìn thấy được sự hiện diện của thế giới U Minh vô hình.

[4] Khoáng sinh vật, tên tiếng Anh là alcaloid, chỉ các hợp chất hữu cơ chứa Ni tơ thường tìm thấy trong thực vật, đa số có tính kiềm, có được tính mạnh, vd morphine, nicotin, cafein

7. Chương 6

Cổ Tích Triều theo phản xạ ném quyển sách trong tay qua, chợt kinh ngạc phát hiện, quyển sách vốn cầm trong tay lại cuộn theo tiếng rít và ánh sáng bạc, xoáy tròn vụt đi.

Ánh bạc và kiem quang va chạm, vun vút vòng về, Cổ Tích Triều bản thân đưa tay, chùng như đã làm qua động tác này ngàn lần vạn lần, thành thạo chuẩn xác.

Ánh sáng bạc nhẹ nhàng quay về lòng bàn tay, mang theo xúc cảm lạnh lạnh của kim loại.

Lúc này Cổ Tích Triều mới có thời gian để nhìn ra xung quanh, không còn thấy bàn cà phê và tủ tivi, trước mắt là khe suối nhỏ uốn lượn, từng xanh cỏ biếc, là một vùng thiên nhiên xa lạ.

Thanh kiếm lúc nãy đang nằm trong tay một người thanh niên, ánh mắt người đó lạnh lẽo nhìn qua, nhưng Cổ Tích Triều lại thấy rõ ràng chôn giấu dưới đáy mắt là một ngọn lửa rừng rực!

Người đó, chính là người đã nhìn thấy lần trước lúc mới vào trong ảo ảnh.

Lúc đó dáng dấp người đàn ông đó chiến đấu anh dũng trong hoàn cảnh tuyệt vọng đã in sâu vào tim Cổ Tích Triều, nhưng mà, ánh mắt lạnh lẽo của người đó lúc này, thực sự khiến Cổ Tích Triều phát lạnh trong lòng.

Cổ Tích Triều nghe thấy giọng của chính mình khàn khàn vang lên: “Là người!”

“Cổ Tích Triều!!” giọng nói mạnh mẽ âm vang đó phẫn nộ cất lên, Cổ Tích Triều lại như nghe thấy trong đó ẩn tàng sự bất lực.

“Người giết bao nhiêu người như vậy còn chưa đủ sao?? Lúc đó ta giữ lão Bát lại để hấn tha cho người, không lẽ đã sai rồi sao??” Giọng của người đó chứa đựng sự phẫn nộ bất lực và tuyệt vọng.

Cố Tích Triều không biết tại sao khi nhìn thấy sắc mặt phần nộ của hần lại cảm thấy có chút vui vẻ: Thích Thiếu Thương, người rất bất lực phải không.... dù cho bây giờ chính là ta đang phải tháo chạy!

Cố Tích Triều chợt thấy kinh tâm: Thích Thiếu Thương, mình biết hần ta gọi là Thích Thiếu Thương!!

Cảm giác vô cùng kỳ dị, thân thể mệt mỏi đến cực độ, nhưng thần trí cơ hồ như bồng bềnh quanh thân người, ý thức tự nhiên nổi lên trong đầu cơ hồ như là của Cố Tích Triều, lại dường như cách xa ngoài tầng mây, như là hồi ức trôi nổi không có thực.

Cố Tích Triều lại nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của mình mang theo một thoáng giễu cợt: “Đại đương gia, người không cần giả bộ từ bi, cái mạng tiện của Cố Tích Triều lại đáng cho người vung kiếm sao?!! Chỉ là, muốn lấy mạng của ta cũng không dễ vậy đâu! Lôi gia cũng vậy, Hoàng Kim Lân cũng vậy, còn cái gì giang hồ đại hiệp tiểu hà, dám chắn đường ta, ta cho chết hết!!”

Giây khắc đó, Cố Tích Triều cảm thấy bản thân đang dần dần hòa hợp với Cố Tích Triều trong ảo ảnh, hai hợp thành một, cảm giác huyền diệu dị thường.

Thích Thiếu Thương nhất thời nghẹn lời, trợn mắt không thốt thành tiếng, mất một hồi mới nói: “Cố Tích Triều! Làm nhiều chuyện bất nghĩa tất tự chuốc diệt vong! Người đi một đường đến đây, đã giết chết bao nhiêu người? Người có thể cứ giết chóc mãi như vậy sao??”

Cố Tích Triều nhìn thấy phía xa có mấy thi thể la liệt, cũng nghe được hận ý trong lời của Thích Thiếu Thương, nhưng lại từ câu cuối cùng nghe được nỗi buồn khổ vô hạn của nam tử này.

Cố Tích Triều chậm chậm hít một hơi, trên người thấy đau đớn, nhưng nhất thời không nhớ được làm sao mà bị thương.

Cơn đau do thương tích toác ra đó luôn nhắc nhở Cố Tích Triều, chỉ có tiếp tục giết chóc, mới có thể sinh tồn: “Thích Thiếu Thương, người nhiều lời làm gì? Lúc này không phải đang uy phong lắm sao? Muốn đánh cứ đánh, không đánh thì người xéo đi cho ta!”

Cố Tích Triều không chút nhân nhượng nhìn vào mắt Thích Thiếu Thương, lại nhìn thấy trong đó buồn đau và thương tiếc...

Thương tiếc?

Trong tim Cố Tích Triều như có một ngọn lửa bùng lên, cổ tay khẽ động, Thần Khốc Tiểu Phủ loáng bạc tức thời vút ra, nhắm thẳng ngay giữa mặt Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương vụt giơ trường kiếm, “keng” một tiếng, Tiểu Phủ bị dội đi, phập vào một thân cây tùng ở bên cạnh.

Cố Tích Triều không thêm nói nhiều, trở tay tung chưởng, dữ dội hiểm độc, ập vào thẳng mặt Thích Thiếu Thương, trong quá trình đó có thể cảm nhận được động tác có phần chậm chạp và găng sức.

Đúng rồi, chân của mình, lúc đó đã bị tật rồi, Cố Tích Triều mơ hồ nghĩ.

Lúc này, một thứ ký ức của Cố Tích Triều chợt trôi nổi lên như giấc mộng.

Thích Thiếu Thương vung kiếm, mang theo khí thế hùng hậu chém vào bên cổ Cố Tích Triều, Cố Tích Triều lại bất chấp kiếm phong sắc bén, một mực lao tới, chính là dùng cách đấu lưỡng bại câu thương.

Thích Thiếu Thương tức giận hét: “Người điên rồi??” nhưng lại vội thu ngay thế kiếm, miễn cưỡng chém chéo qua một bên, tránh thân người Cố Tích Triều ra, bản thân găng sức né mặt đi, bị một chưởng của Cố Tích Triều đánh trúng vai, “bình” một tiếng.

Lạc Phụng Chưởng của Cố Tích Triều đâu có dễ đỡ?? Thích Thiếu Thương lại phải chịu kinh lực dội lại do thu hồi thế kiếm, trong cổ họng chợt thấy tanh ngọt, một ngụm máu đã phun ào ra, thậm chí ướt áo nhưng dù sao cũng có nội lực hùng hậu, ứng biến nhanh nhạy, hần vội vàng giương cùi chỏ, gạt liên một cước tiếp đó của Cố Tích Triều, Cố Tích Triều thương tích đầy mình, đã không khống chế nổi kinh lực, bị Thích Thiếu Thương gạt ra, liền trượt lui đi mấy bước.

Cố Tích Triều nhìn thấy hấn thổ huyết đến thăm hại, trong lòng mơ hồ chợt thấy có chút cao hứng, nghĩ đến người này vốn là có thể chém mình làm đôi, nhưng ngay lúc đó lại ráng vận sức thu lại, trong lòng không ngăn được cảm giác ấm áp dâng lên...

Chỉ là Cố Tích Triều rốt cuộc vẫn là loại người không thể biểu đạt tình cảm của mình một cách chân thực, rõ ràng đã có chút mềm lòng, trên mặt lại hiện lên nét cười giấu cợt, làm Thích Thiếu Thương tức đến một ngụm máu trào lên thối ra bên khóe miệng.

Thích Thiếu Thương chống kiếm nhìn Cố Tích Triều, nhìn xem y tính đánh tiếp hay là thế nào, nhưng lại thấy người nam tử mà tà áo xanh đã bị máu nhuộm đến không rõ màu sắc đó, trên gương mặt thối máu nổi lên nét cười ác ý có thể nói là mỹ lệ xong, lão đảo một cái, bất chợt ngã xuống, thân người nghiêng nghiêng phục xuống trên cỏ.

Thích Thiếu Thương chỉ biết câm lặng nhìn trời, cái người này một đường giết đến đây, sớm đã sức cùng lực kiệt, lại nhất định bắt hấn phải lãnh một cú chưởng mạnh mới chịu ngã xuống, có phải là quá coi trọng hấn không vậy??

Khi Cố Tích Triều tỉnh dậy, cả người mềm nhũn, không muốn động cựa, không muốn mở mắt nhớ đến trận đấu chớp nhoáng lúc này, hình như là một ảo giác càng đem đến nhiều dấu hỏi hơn!

Trong hai lần ảo giác trước Cố Tích Triều đều có cảm giác bản thân chỉ là một người ngoài cuộc, đứng từ góc nhìn của một người đứng ngoài, bình tĩnh tự chủ như khi xem một bộ phim 3D, nhưng mà lần này lại không giống, có thể rõ ràng cảm nhận được bị hỉ và đau thương, bản thân chìm sâu vào bên trong, thậm chí đã hòa nhập vào tình cảm và ký ức trong đó...

Những đoạn ký ức rời rạc đó giống như những mảnh gương vỡ, hỗn độn chồng chất trong đầu, thỉnh thoảng lại lướt qua, khiến Cố Tích Triều càng thêm nghi hoặc, bản thân trong những mảnh ký ức này, là mình sao?

Không biết vì sao, chi tiết cuộc sống hàng ngày lúc này lại thành ra mơ hồ, phảng phất như đó mới chính là một giấc mộng dài hoang đường...

Mắt cay xót, đầu vầng vất, mũi lại ngửi thấy một mùi hương vô cùng quyến rũ.

Cố Tích Triều chặt vật giường mắt ra, đập vào tầm mắt, là ruộng nhà u ám, hình như có vẻ rất cũ nát, từ kẻ hở mái nhà, có thể nhìn thấy ánh sao lọt vào...

Cố Tích Triều sững ra, chỗ này, là đâu??

Đây là ảo ảnh hay là thực tế?

Cố Tích Triều nhất thời mờ mịt, chậm chậm quay đầu, nhìn quanh.

Sau cuộc biến loạn ở kinh thành hai năm trước, trong số vây cánh của Phó gia, trừ ra Hoàng Kim Lân thấy tình thế bất lợi liền kịp thời chuyển phe nên không bị liên lụy, ngược lại còn hùng hổ truy bắt bè đảng của Phó Tông Thư ra, những người còn lại đều bị truy nã và xét xử chỉ có Cố Tích Triều do lúc đó được Thích Thiếu Thương cật lực che chắn bảo hộ, đã mang thi thể của Phó Văn Tình trong tình trạng thần trí hỗn loạn rời đi, từ đó mất hết tung tích.

Tuy là triều đình nội loạn ngoại xâm, lộn xộn rệu rã, nhất thời không hơi sức đâu để tâm đến con cá nhỏ lọt lưới này, nhưng ở trong giang hồ số người hận Cố Tích Triều đến xương tủy lại rất nhiều: tỷ như những người may mắn sống sót của Hủy Nặc Thành, Lôi gia ở giang nam, cùng với các bằng hữu thâm giao của Cao Phong Lượng và rất nhiều người trẻ tuổi tự nhận là anh hùng hiệp khách, muốn diệt trừ kẻ đại ác để tự thành danh vọng cho bản thân.

Thích Thiếu Thương cũng thường xuyên nghe được các tin tức: Cố Tích Triều đó lại ở chỗ nào đó bị người ta vây giết, Cố Tích Triều lại ở chỗ nào đó giết bao nhiêu người vân vân. Có một số là dựng chuyện, có một số lại đúng là sự thật, chỉ là, Thích Thiếu Thương không thêm quản, không muốn quản.

Nỗi đau xuyên thấu đó, Thích Thiếu Thương chỉ hy vọng vĩnh viễn không bao giờ khơi lại, đem ký ức và tâm tình nén lòng cất bỏ đó chôn vào đáy tim, cứ như vậy mà tàn lụi.

Ồn ào xôn xao như vậy được hơn nửa năm, tin tức của người này cũng giống như những đợt sóng lâu lâu lại gợn lên trên biển, ở trong chốn giang hồ cuộn cuộn sóng trào này, tan biến không dấu vết.

Có người đồn rằng y cuối cùng cũng bị kẻ thù tiêu diệt, cũng có lời đồn rằng y đã hóa điên, lang thang trong rừng núi, không biết đi về đâu.

Tâm của Thích Thiệu Thương cũng theo những tin tức càng ít ỏi đi này mà trở nên phẳng lặng lại, chùng như nỗi đau đó quả thực từ nay đã lắng, không còn phải khơi lên nữa.

Nhưng mà, ba ngày trước, Thích Thiệu Thương lại nhận được tin tức, nói Cố Tích Triều xuất hiện ở Khánh Châu, Lôi gia đã bố trí thiên la địa võng để giết chết y.

Thích Thiệu Thương lúc đó, tâm chợt thất lại, không biết là vì lo lắng cho Lôi gia hay là vì Cố Tích Triều.

Mang theo tâm tình mà bản thân không thể phân rõ đó, Thích Thiệu Thương một mình một ngựa mang kiếm đi về tây, đi mãi đến Mân Châu thì tìm thấy tung tích của đám người Lôi gia.

Giang Nam Phích Lịch Đường dốc hết toàn bộ cao thủ, mang theo Lưu Huỳnh Đan, Cổ Địa Lôi, Liệt Địa Phong Hỏa Luân.... luân phiên nhau xuất trận cũng không cản được Cố Tích Triều mưu trí tuyệt luân, ngược lại bị Cố Tích Triều lần lượt đánh tan hết, lại bị giết mất không ít đệ tử.

Thích Thiệu Thương mấy lần truy đuổi, đến gần một nhánh sông nhỏ của Mân Giang mới gặp được Cố Tích Triều đang giao đấu với Lôi môn.

Chiến cục đó rốt cuộc vẫn là Cố Tích Triều chiếm thượng phong, khi Thích Thiệu Thương chạy đến nơi, Cố Tích Triều đã giết chết đệ tử cuối cùng trong đám người vây đánh của Lôi môn, Thích Thiệu Thương phần nộ rút kiếm, nhưng cuối cùng cũng không thể xuống tay với Cố Tích Triều, nhìn thấy nam tử mang nét cười giễu cợt đó ở trước mắt mình ngã xuống, Thích Thiệu Thương bị ai phát hiện, mình bao nhiêu lần như vậy không giết Cố Tích Triều, hình như, không phải là vì đại nghĩa, mà chỉ là vì, không nỡ...

Đồng lửa phát ra tiếng lách tách rất nhẹ, trong gian nhà tranh cũ nát dao động ánh lửa màu vàng cam, ầm áp thanh tịnh, Thích Thiệu Thương nghe được tiếng động khe khẽ sau lưng, bèn rời mắt khỏi con thỏ rừng đang trở trên đồng lửa, nhìn về chỗ cái giường thô sơ bên trong nhà.

Người nam tử khiến bản thân đấu tranh nội tâm rất lâu, cuối cùng vẫn lặng lẽ nhặt lấy từ bên bờ Mân Giang đem về, lúc này đang dờ dẩn mở mắt ra, quay đầu qua, nhìn mình với vẻ mờ mịt.

Thích Thiệu Thương nhìn vào con người đen thẫm đang trong cơn mơ hồ, tìm không biết vì sao lại bình bình đập mạnh, trái tim như kích động đến muốn nhảy vọt ra khỏi ***g ngực.

Kể đó trước giờ đều mang bộ mặt hoặc kiêu ngạo lãnh đạm, hoặc quyết tuyệt khinh thường tất cả, vẻ mặt mơ màng và bất lực như trẻ thơ thế này rất hiếm gặp— chỉ có duy nhất vào ngày đó ở trước linh đường của Văn Tĩnh, Thích Thiệu Thương từng thấy qua một lần.

Dáng vẻ như vậy khiến nội tâm Thích Thiệu Thương giằng xé, không thể khắc chế: con người này, sau khi làm tổn thương bao nhiêu người như vậy, tại sao vẫn có thể lộ ra nét mặt khiến người ta không thể chịu đựng nổi như vậy? Tại sao, bản thân lại không cách nào đối mặt với bộ mặt này, mà hoàn thành lời thề chính mình đã lập?!

Không giết người, ông trời cũng không mở mắt!!

Nhưng mà, Cố Tích Triều, tại làm sao, ta lại không thể xuống tay?! Tại sao? Chỉ nhìn thấy người một thân đầm máu, ta lại đau xót đến thế này?!

8. Chương 7

Nhìn Thích Thiệu Thương bên đồng lửa quay qua nhìn mình, Cố Tích Triều quả thật có chút ngây ra, Sao lại như vậy?! Làm thế nào mà vẫn còn trong ảo ảnh!!

Hay là? Phải chăng? Thành phố san sát lầu cao và sân trường rực rỡ ánh mặt trời đó mới chính là mộng cảnh?

Cố Tích Triều nhớ đến điển cố tiền nhân mơ hồ không biết bản thân là người hay là bướm, tự trào mà cười: Thật không ngờ, chính mình lại có ngày cũng mơ hồ như vậy.

(điển cố Trang Chu mộng hồ điệp)

Chỉ là giấc mộng đó quá thực đi, thực đến mức khiến người ta không dám tin tưởng, những ngày tháng yên bình phẳng lặng đó quả thực là mộng sao?

Chợt nhớ đến Mục Cưu Bình kết oán với mình từ tiểu học, lại nghĩ đến cái tên hề nhìn thấy mình liền nói năng lảm nhảm, rút dao giơ thương, phùng mang trợn má, Cố Tích Triều không khỏi rùng mình: mình ở trong mộng cứ nhiên lại đi ăn cơm cùng hắn, mà hình như, lại còn đến một căn tiệm kỳ lạ để ăn, chủ tiệm là Anh Tử đã chết, tiểu nhị là Nguyễn Minh Chính của Liên Vân Trại....

Cố Tích Triều không biết nói gì nữa: Không lẽ mình thực sự đã điên rồi?

Cố Tích Triều ngẩn ra đó, Thích Thiệu Thương đã vươn người đứng dậy, đi tới bên giường: “Cố Tích Triều, sao rồi?”

Cố Tích Triều vô thức cảm nhận được sự quan tâm bên dưới lời nói lạnh nhạt của Thích Thiệu Thương, thuận miệng nói: “Chết không nổi, chỗ này là đâu?”

Lời vừa thốt ra, chính Cố Tích Triều cũng thấy kinh ngạc: không phải vì giọng nói trở nên trầm khàn sau khi bị thương, mà là vì khẩu khí lại hung hăng như vậy, mang theo trong đó sự kiêu ngạo và phẫn nộ.

Cố Tích Triều nghĩ thầm: Cố Tích Triều sống ở nơi thành thị lớn phồn hoa đâu có oán khí căm phẫn thế tục như thế này, cùng lắm chỉ là một chút kiêu ngạo của một người bẩm sinh ưu tú mà thôi, thì ra cuộc sống đó mới chính là mong mỏi của mình, đó mới chính là giấc mộng?

Giấy khắc này, tất cả như ảo ảnh bọt nước tan biến sạch trơn, mình vẫn là Cố Tích Triều khắp người máu tanh, người người căm ghét tìm diệt đó!

Nhìn Thích Thiệu Thương không lộ biểu cảm ở trước mặt, Cố Tích Triều bất giác nhớ đến rất lâu về trước, ở quán rượu Kỳ Đình nơi hoang mạc, đêm đó, ánh trăng như sương bạc cũng rơi xuống qua kẽ hở mái nhà như đêm nay.

Chỉ là, đêm đó, trên mặt Thích Thiệu Thương luôn mang tiểu ý hân hoan, khi nhìn vào mình, tiểu ý đó tan vào trong đáy mắt, lại nổi lên trên lúm đồng tiền tươi tắn.

Mà bây giờ, Thích Thiệu Thương trước mặt chỉ mím chặt môi, nhìn mình lạnh nhạt, như là nhìn một kẻ qua đường....

Cố Tích Triều thấy lòng trống lạnh, thuận miệng nói tiếp: “Đây rốt cuộc là chỗ nào? Bây giờ ta trọng thương, người muốn giết cứ giết, phí sức lời ta về đây làm gì?”

Thích Thiệu Thương sớm đã lãnh giáo cái sự không biết tốt xấu của người này, trên vai vẫn còn đau nhói, đều là do một tay y ban cho, trong lòng có một cỗ hỏa không chỗ phát tác, một tơ ôn nhu bị ánh mắt vô lực ban nãy của y khơi lên đã sớm bay biến mất, chỉ cười lạnh nói: “Người giết bao nhiêu người như vậy, bây giờ chọn lúc người không hay biết gì mà một kiếm giết người, không phải quá dễ dàng cho người rồi??”

Cố Tích Triều im lặng, ngưng một khoảng, chợt nói: “Đại đương gia, người cúi xuống!”

Thích Thiệu Thương thật tình bối rối, không hiểu nổi tại sao rõ ràng là lời trách cứ rất chính nghĩa rất nghiêm khắc như vậy, Cố Tích Triều lại có thể đáp lại bằng một câu không liên quan gì thế này.

Thế là cứ nhiên cũng không hiểu gì hết mà khom xuống, nghiêng người đến bên giường Cố Tích Triều: “Làm cái gì?”

Cố Tích Triều đưa tay ra, chợt chột lên mặt Thích Thiệu Thương, xoáy thật sâu vào lúm đồng tiền, lẩm bẩm: “Là thực thể, người sống sao?! Ta đúng là đang ở trong hiện thực??”

Thích Thiệu Thương trợn tròn mắt: Không lẽ giang hồ đồn đãi là thật? Kẻ này sớm đã điên rồi?

Nghĩ đến Lôi Môn tử mi bầy trận, toàn bộ đều thất bại trong tay người này, cùng một kẻ điên tính toán bấy lâu, quả thực không đáng...

Còn cái kẻ tự động nhảy vào vòng xoáy là mình còn đi uy hiếp kẻ điên này, hình như lại càng điên khủng hơn...

Hai người một nằm một ngồi, gian nhà tranh một khoảng tĩnh lặng, chỉ có ánh lửa dao động, hắt lên tường nhà vô số bóng hình chập chờn mờ ảo.

Thích Thiều Thương ngẩng ra một hồi, mới thẳng người dậy, nói: “Chỗ này là một căn nhà tranh tình cờ phát hiện nơi sơn dã, xem chừng là chỗ nghỉ chân của thợ săn trong núi, tuy thô lậu, nhưng cũng có giường có chăn, cũng hơn để người phơi thầy ngoài đồng.”

Cổ Tích Triều chớp chớp mắt, nói: “Con thỏ muốn khét rồi...”

Thích Thiều Thương như bị lửa tấp mà nhảy qua, nhắc con thỏ rùng gác trên đồng lửa xuống, con thỏ mở mắt vàng ruộm, chảy mỡ thơm lừng, một mặt bị cháy đen một khoảng, thật là đáng tiếc.

Cổ Tích Triều nói xong mấy câu, cổ họng và lưỡi khô đắng cũng từ từ thấm nhuận lại, nhưng lại khát nước rất dữ, mới thản nhiên nói: “Ta muốn uống nước!”

Thích Thiều Thương đang loay hoay với món thịt thỏ nghe được liền tức đến ghen luôn, nhưng nhìn thấy gương mặt đỏ hồng bất thường của Cổ Tích Triều, hần vẩn lăm li đi lấy túi nước, đưa cho Cổ Tích Triều.

Hai người cùng chia món thịt thỏ nửa cháy khét và chỗ nước trong yên lặng, không muốn nói thêm nữa, Cổ Tích Triều quay mặt vào trong tường, Thích Thiều Thương đập tắt đồng lửa, ra chỗ đồng rơm gần bên cửa ngồi dựa vào, để mặc ánh trăng tràn ngập không gian, lãnh đạm cô tịch.

Đến nửa đêm, Thích Thiều Thương đang mơ màng ngủ, chợt nghe thấy âm thanh ghen ngào khe khẽ.

Thích Thiều Thương trước giờ luôn cảnh giác, khe khẽ cầm lấy kiếm, rồi chăm chú quan sát xung quanh.

Ánh trăng vẫn dọi qua kẽ hở mái tranh rơi xuống nền nhà, tiếng thổn thức rất khẽ rất khẽ này lại từ cái giường trong góc nhà vọng ra.

Thích Thiều Thương do dự một thoáng, đặt kiếm xuống một bên, đi qua xem xét.

Đưa tay chạm lên, phát hiện trán Cổ Tích Triều nóng sôi.

Dưới ánh trăng, có thể nhìn rõ sắc mặt Cổ Tích Triều đỏ ửng, dưới rèm mắt khép lại có thể nhìn thấy nhãn cầu đang chuyển động rất nhanh, hình như đang gặp ác mộng liên liên.

Tiếng thổn thức mới nghe được lúc này chính là do người này phát ra trong cơn sốt cao.

Thích Thiều Thương nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe được mấy câu không đầu không đuôi: “Ảo ảnh...”, “Kiếm, tôi biết rồi...” “Thích Thiều Thương...” “Mục Cưu Bình, dám đưa ta đến cái quán dầu mỡ đó ăn mì bò... người đợi đó...”

Trán Thích Thiều Thương chảy mồ hôi, lòng càng khẳng định Cổ Tích Triều đã điên rồi, Mục Cưu Bình có bao giờ lại dẫn Cổ Tích Triều đi ăn mì chứ, nhìn thấy y mà không cho ăn một thương đã là mặt trời mọc đằng tây rồi....

Sau đó không thèm để ý đến mấy lời nói hồ loạn trong cơn sốt của Cổ Tích Triều nữa, tự mình lấy ra mảnh khăn đem theo, đẩy cửa bước ra, ngoài cửa không xa có một dòng suối, Thích Thiều Thương ra đó nhúng ướt mảnh khăn, vắt nhẹ cho bớt nước, quay vào nhà đắp lên trán Cổ Tích Triều.

Sắc mặt Cổ Tích Triều đỏ bừng rất đáng ngại, mà đôi môi càng đỏ đến dị thường, hơi nẻ ra những đường nứt nhỏ Thích Thiều Thương nhìn thấy gò má và đôi môi vì sốt cao mà đỏ đến bất thường đó, tự nhiên phát hiện bản thân đang bồn chồn lo lắng.

Khi Thích Thiều Thương thở dài trong lòng, cũng phát hiện bản thân rất thích nhìn gương mặt Cổ Tích Triều chìm trong giấc ngủ, tuy không bình yên gì lắm, vẫn bị cơn bệnh giày vò, nhưng gương mặt vô lực như vậy chìm vào lớp chăn, khiến lòng Thích Thiều Thương chợt dâng lên thứ tình cảm muốn chở che bảo hộ.

Có lẽ là nhờ mảnh khăn ướt đắp lên trán, Cổ Tích Triều dần dần an tĩnh lại, sắc mặt cũng thả lỏng hơn, có điều hô hấp vẫn còn nặng nề.

Hồi chiều Thích Thiều Thương kéo y về đến đây, giúp y cởi đi áo ngoài thấm đầy máu, thì phát hiện trên người y thương tích chằng chịt, có mấy chỗ vết thương đã sưng lên mưng mủ, chỉ e là liên tiếp mấy ngày kịch chiến và truy đuổi với Phích Lịch Đường đã phải gắng gượng chịu đựng, không kịp xử lý vết thương.

Trên người Thích Thiều Thương có mang một ít dược trị thương, lúc đó cũng có xử lý sơ qua vết thương, nhưng theo tình hình trước mắt, rõ ràng không đủ để trấn áp thương thế của y.

Lúc này, trời tối mịt, lại là ngoài nơi hoang dã, hình như chỉ còn cách đợi trời sáng mới có thể tính tiếp.

Chỉ là bên tai nghe được tiếng y hô hấp lúc thì gấp gáp, lúc lại ngưng trệ, Thích Thiều Thương cảm thấy đứng ngồi không yên.

Lắc lắc đầu, Thích Thiều Thương đưa tay nhẹ rút tay Cổ Tích Triều từ trong chăn ra, đặt tay lên cổ tay Cổ Tích Triều, chậm rãi vận nội khí, đưa nội lực của mình từ huyết Thái Uyên trên cổ tay y thuận theo đường Thủ Thái Âm chậm chậm truyền vào kinh mạch toàn thân, trợ nội khí trong người y luân chuyển, trị thương từ bên trong.

(tên một đường dẫn khí huyết trong cơ thể)

Trong gian nhà tranh nhỏ, một người hoàn toàn hôn mê, một người lại mang trăm ngàn tâm tư.

Trong đêm sâu nơi sơn dã, tâm ý chưa tương thông, nhưng nội tức liên kết, vận mệnh gắn liền....

Chim chóc nơi sơn dã không biết từ lúc nào bắt đầu riu rít đón mừng ban mai.

Thích Thiều Thương tỉnh dậy từ trong cơn mơ hồ, mới phát hiện mình đang ngồi dựa vào một bên giường, không biết đã thiếp đi lúc nào chỉ là tay vẫn còn nắm cổ tay Cổ Tích Triều, nội tức vẫn cuộn cuộn lưu chuyển không ngừng, liên kết kinh mạch trong thân thể hai người.

Bên ngoài, trời đã sáng hừng, tia nắng mỏng xuyên qua khe hở trên ván gỗ, tràn lên chỗ tro tàn của đồng lửa đêm qua, buổi sớm đầu thu, bình lặng mà ấm áp.

Thích Thiều Thương cảm nhận chân của mình quý hơn nửa đêm đã muốn tê dại, mới từ từ thẳng người lên, vươn chân ra co duỗi sơ sơ, tay phải vẫn đặt trên mạch cổ tay Cổ Tích Triều, không hề rời ra.

Ngón tay chợt động rất khẽ, quay đầu qua nhìn, Cổ Tích Triều đã mở mắt.

Sắc mặt đã đỡ hơn, trong mắt lại nổi lên hơi nước, vẫn là dáng vẻ sốt cao chưa hết hẳn. Không biết tại làm sao, Thích Thiều Thương cảm thấy dáng vẻ vô hại lúc này của y thật là đáng yêu, cú chưởng hung hăng dữ dằn hôm qua hình như bây giờ cũng không đến nỗi đáng hận lắm.

Thích Thiều Thương thu lại nội kinh, đứng lên: “Cổ Tích Triều, ngươi bị thương nặng, bây giờ thấy thế nào?”

Cổ Tích Triều đã hồi tỉnh khỏi cơn mơ màng khi mới tỉnh dậy, trước mắt vẫn còn thấy nhập nhòa, hình ảnh nhìn thấy có chút mơ hồ, nhưng thần trí đã tỉnh táo, khắp người thấy phát lạnh, biết là do nội thương ngoại thương trên người kết hợp cùng phát tác gây ra, khẽ nói: “Hơi lạnh, mắt nóng rát.”

Thích Thiều Thương nói: “Ngươi nghỉ đi, ta đi nấu nước, ăn cái gì đã rồi tính sau.” Nói rồi bước ra cửa.

Cổ Tích Triều nhìn dáng lưng thẳng cao của hắn khuất đi ngoài cánh cửa thô sơ, nhìn hắn cẩn thận đóng cửa lại, lại nghe tiếng hắn từ ngoài cửa vọng vào: “Cổ Tích Triều, ngươi cứ tháo chạy giết chóc như vậy không thể sống được hết đời, ta vẫn còn nhớ hoài bão của ngươi, ngươi định để nó cứ vậy mà mai một đi trong chém giết sát phạt sao? Ngươi hãy suy nghĩ đi!”

Cổ Tích Triều không đáp lại, ôm lấy tấm chăn thô dựa vào tấm vách mỏng, đem gương mặt giấu vào trong bóng tối

Trong lòng y rối cuộc vẫn là cảm động, con người này, đối mặt với kẻ thù lớn như mình, lại vẫn nhớ được hào tình ý chí hoài bão của mình năm đó sao!

Chỉ là, mình còn có cơ hội làm lại từ đầu, tung cánh lên trời xanh nữa hay không??

Hay là, phải như bản thân trong giấc mộng dài cổ quái kia, ở một thế giới xa xôi khác, mới có thể sống cuộc sống bình an tự tại??

9. Chương 8

Thích Thiếu Thương thường độc lai độc vãng, tự tích lũy được một mớ kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã, ở nơi đồng không mông quạnh này rất nhanh đã bắt được một con gà lôi khá lớn.

Ở trong nhà lục lợi lôi ra được một cái nồi cũ, cọ cọ rửa rửa, rất nhanh đã nấu được canh gà, mùi hương nồng đậm lan tỏa vào nhà.

Có điều Cố Tích Triều bị sốt cao, không cảm nhận được mùi hương quyến rũ đó, đương nhiên, Thích Thiếu Thương làm thì thành thạo, nhưng thực ra mùi vị cũng chẳng phải ngon lành gì...

Đến chiều, Cố Tích Triều uống một chút canh gà, tinh thần đỡ lên đôi chút, miễn cưỡng dựa vào vách nhà vận khí trị thương, đến gần hoàng hôn, cuối cùng cũng xuất ra rất nhiều mồ hôi.

Thích Thiếu Thương thấy y thở dốc, mới đưa tay áp lên yếu huyệt sau tim y, truyền nội lực vào, trợ y trị thương.

Cố Tích Triều được Thích Thiếu Thương trợ lực, nội tức dần lưu chuyển thông suốt, mồ hôi cũng chảy nhiều hơn, mồ hôi bên trán thấm đầm lông mi, cả đầu tóc quần cũng bị mồ hôi thấm ẩm, từng lọn từng lọn kết lại bên cổ, trên vai.

Một lát sau, mồ hôi đã thấm ướt cả áo, nhưng ánh đỏ trên mặt cuối cùng cũng lui đi, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt, nhưng thần sắc lại tỉnh táo lên nhiều.

Cố Tích Triều từ từ mở mắt ra, giọng trầm khàn: “Đa tạ, cơn sốt đã lui rồi.”

Thích Thiếu Thương lấy tay ra, ngắm nhìn Cố Tích Triều, dưới ánh hoàng hôn êm dịu, Cố Tích Triều vẻ mặt mệt mỏi ngồi dựa ở đó, sắc mặt trắng nhợt, tỏ ra vô cùng gầy yếu, khác xa với vẻ khí thế lần lướt trước kia.

Thích Thiếu Thương nhặt lấy chăn trùm lên người y, nói: “Ta đi xem xem làm thế nào để nấu nước, người ra mồ hôi nhiều, tắm nước nóng sẽ đỡ hơn.”

Cố Tích Triều dù sao cũng là kẻ thích sạch sẽ, nghe Thích Thiếu Thương nói muốn ở nơi hoang vu này nấu nước cho y tắm, bên cạnh việc cảm thấy hiếu kỳ, còn thấy có chút vui vẻ, khẽ lộ ra một thoáng cười, lại thấy tò mò không biết Thích Thiếu Thương định làm cách nào để tìm đồ đựng nước nóng.

Chỉ qua một nén nhang, Thích Thiếu Thương đã sải bước vào, đưa tay định kéo Cố Tích Triều lên, Cố Tích Triều mặt ửng hồng nói: “Đại đương gia, ta tự đi được!” rồi gượng nhồm người dậy, lảo đảo bước xuống giường.

Trùm lấy chăn, theo chân Thích Thiếu Thương đi ra, nhìn thấy ở bên bờ khe suối cách đó không xa, có một đồng củi lửa lớn cháy rùng rục, bên cạnh đồng lửa là một cái hồ lớn, là do Thích Thiếu Thương vừa mới đào ra, ước chừng sâu hơn nửa trượng, có nước từ khe nhỏ thông với dòng suối chảy vào, tạo thành một cái hồ nhỏ.

Cổ tay Thích Thiếu Thương động một cái, rút kiếm khỏi vỏ, trường kiếm vút qua, gạt hết đồng củi vào trong hồ nhỏ, đám cành cây và đá sỏi đang cháy rục kéo theo đốm lửa như sao rơi vào trong nước, mặt nước lập tức sôi lên, bốc lên làn làn hơi mỏng.

Cố Tích Triều kinh ngạc há hốc, trong đầu vẫn còn nhớ bồn tắm bằng sứ trơn láng và vòi sen inox, bây giờ phải đối mặt với một vũng nước đục chứa đầy tro bụi và cành cây!

Thích Thiếu Thương lại cười lên có phần đắc ý, lúm đồng tiền mang nét trẻ con vô thức lộ ra: “Không tệ chứ hả, lúc trước ở ngoài nơi hoang dã ta thường làm như vậy, khi trời lạnh mà tắm như vậy thì thoải mái lắm. Với lại tro từ cây cỏ cũng rất tốt cho vết thương! Có thể giải độc làm sạch vết thương!”

Cố Tích Triều vốn nhìn thấy cái hồ nước đục này thì rất là không tình nguyện xuống tắm, nhưng nhìn thấy Thích Thiều Thương mang nụ cười như là hiển bảo như vậy, tự nhiên lại thấy mềm lòng, cảm thấy hồ nước đục trước mắt cũng dễ thương lạ.

Cố Tích Triều cũng không câu nệ gì, loáng một cái đã cởi hết áo, lội xuống hồ nước, làn nước nóng trùm áp lên da, Cố Tích Triều bất giác cảm thấy thư giãn vô cùng: hình như cái hồ thô sơ này cũng không thua kém bồn tắm trong mơ!

Trước mắt, tà dương treo nơi đầu rừng cây, dòng nước chảy êm, tiếng chim chóc vang lên giữa rừng núi, tâm của Cố Tích Triều cũng theo đó mà lắng lại, dường như từ sau khi Văn Tình ra đi, lần đầu tiên thấy tâm được bình yên như vậy.

Thích Thiều Thương đứng một bên, tâm trạng lại sôi sục, không thể tự khắc chế. Khi người này trút đi y sam bước xuống nước, thân thể trước mắt hiện lên vô số vết thương chồng chéo, vết mới chồng lên vết cũ, thân thể vốn không mấy cường tráng, nay lại càng toát lên vẻ đơn bạc ốm yếu, quả thật không thể tưởng tượng nổi một người nam tử trắng trẻo mảnh dẻ như vậy lại chính là tu la xông ra từ biển máu!

Lại nhớ đến những lời đồn đại đầy mùi máu tanh từ hơn nửa năm nay, thì có thể tưởng tượng được nửa năm qua người này đã phải trải qua như thế nào.

Thích Thiều Thương đứng tựa vào một cây lục dương nghiêng nghiêng bên cạnh, nhìn người trước mặt thông thả gội rửa tóc dài, hỏi: “Người lành vết thương rồi thì định thế nào? Phích Lịch Đường sẽ không bỏ qua cho người đâu.”

Cố Tích Triều vén mớ tóc ướt ra, nhìn Thích Thiều Thương: “Còn người? Người định tha cho ta??”

Thích Thiều Thương nghẹn lời, ngừng lại một khắc mới nói: “Người đã thất bại không còn gì hết, không cần làm bẩn tay ta...” lời nói có chút thiếu sức thuyết phục.

Cố Tích Triều tiếp tục lo gội đầu: “Không cần làm bẩn tay người? Vậy khi người ở bên bờ Mân Giang nhìn thấy ta giết người của Phích Lịch Đường, người lại kích động cái gì? Lúc đó không phải người đã rút kiếm ra sao?”

Thích Thiều Thương không muốn cứ cùng Cố Tích Triều dây dưa mãi với vấn đề vô nghĩa này, mới chuyển đề tài: “Nội thương của người rất nặng, ta cảm nhận được kinh mạch của người bị phế đi hơn phân nửa, nếu lại cứ...”

Cố Tích Triều ngược đầu, hất tóc quần ẩm ướt ra phía sau, vuốt đi giọt nước đọng trên mặt, cắt lời: “Nếu lại cứ ở trên giang hồ chém giết, thì sẽ không sống được lâu, đúng không?”

Thích Thiều Thương nhìn nhân thần sắc bén ngạo mạn của y, nhất thời im lặng, xem như ngầm thừa nhận.

Cố Tích Triều chậm rãi nói: “Sau khi Văn Tình ra đi, ta đã không còn hứng thú gì với danh lợi trên thế gian nữa rồi, nhưng mà cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, ta không đụng đến giang hồ, giang hồ lại không chịu tha cho ta! Vẫn là câu nói đó, ai muốn lấy mạng ta, thì đem mạng đến đổi!!”

Thích Thiều Thương sững ra, biết rõ trong mấy chữ ngắn gọn đó của Cố Tích Triều hàm chứa bao nhiêu là ẩn tình và bất lực, nơi nào có người thì có giang hồ, người như Cố Tích Triều, tựa như một thanh kiếm sắc bén, dù cho có che giấu cũng không giấu được ánh sáng rực rỡ, muốn chìm khuất trong đám người, không phải chuyện dễ dàng.

Huống chi Đại Tổng nghiêm ngặt chuyện hộ tịch, đâu có dễ dàng tìm được nơi ẩn náu?

Thích Thiều Thương vẫn đang ngây người, Cố Tích Triều đã sai bảo hắn: “Đại đương gia, không có di tử!” (một loại xà bông thời xưa)

10. Chương 9

Thích Thiều Thương hết lời để nói: Chôn sơn dã hoang vu, đào đâu ra di tử để tắm? Cái chỗ mà thợ săn dùng để thỉnh thoảng nghỉ chân này ai mà chuẩn bị sẵn di tử chứ??

Cố Tích Triều nhìn vẻ mặt cổ quái của hắn, cũng ý thức được yêu cầu của mình hình như hơi cao quá, cau mày nói: “Thôi đi.... ta cũng tắm đủ rồi, nước đã lạnh, ta lên đây.” Rồi chợt nhớ ra một chuyện: “Y phục làm thế nào đây?”

Hai người nhìn ra một đồng y phục thắmбет mồ hôi và máu bên bờ hồ nước, đều cùng im lặng....

Cố Tích Triều nói: “Y phục này ta không mặc lại đâu!”

Thích Thiếu Thương gãi gãi đầu: “Trong tay nải của ta còn mấy bộ đồ để thay đổi, hay là ngươi chịu khó mặc đồ?”

Cố Tích Triều bất đắc dĩ nói: “Chỉ đành như vậy thôi!”

Thích Thiếu Thương nhin hết nổi: “Cố Tích Triều! Ngươi có hơi quá đáng không vậy?!”

Miệng nói thế, nhưng vẫn quay người vào nhà tranh lấy đồ.

Nhìn thấy Thích Thiếu Thương đi đến gần, Cố Tích Triều lấy tay chống lên bên bờ hồ nước định nhảy lên, ai ngờ tắm lâu quá, lại thêm bị thương mất sức, khi ra khỏi nước nhất thời mất đi sức nước nâng đỡ, tay nhũn ra, trượt lại xuống nước.

Một cú trượt như vậy quả thực không ngờ tới, hồ nước cao hơn nửa người, bất thần “bụp” một tiếng, trượt xuống rơi thẳng vào trong nước, uống liền một ngụm nước lớn.

Thích Thiếu Thương cảm y phục chậm trễ đi tới, nhìn thấy cảnh này thì giật mình, vớt y phục xuống mà lao tới, một tay kéo Cố Tích Triều lên.

Cố Tích Triều còn nhớ được ở trong mộng, hồi thi giữa kỳ, thi thể dự chính là 50 m bơi đi bơi về, bây giờ không biết tại làm sao, tự nhiên lại bị ngập nước trong cái hồ bé tẹo này.

Uống hết mấy ngụm nước, tuy là Thích Thiếu Thương vớt lên kịp lúc, Cố Tích Triều vẫn bám lên cánh tay của Thích Thiếu Thương mà ho sặc sụa.

Thích Thiếu Thương luống cuống vỗ vỗ lên lưng y, mất một hồi mới từ từ lấy lại hơi thở.

Hai người từng nhiều lần đối đầu sống chết, nhưng lần đầu tiên dựa vào gần nhau thế này, nhất là Cố Tích Triều, căn bản không có mảnh vải che thân, lại còn bám trên tay của Thích Thiếu Thương...

Cố Tích Triều hít một hơi quay người lại, mới ý thức được tình hình gượng gạo khác thường, hai người đối diện nhau, đều cảm thấy có hơi buồn cười, tắm một trận lại có thể sống gió như vậy, cũng là chuyện lạ kỳ.

Thích Thiếu Thương buông lỏng tay, nhẹ nhàng kéo vai Cố Tích Triều đỡ y đứng dậy, rồi quay người nhặt y phục lên, giữ một cái, trao cho Cố Tích Triều.

Tà dương cơ hồ chìm khuất trong dãy núi xa, ráng đỏ còn sót lại vẫn nhàn nhạt vương nơi góc trời, đằng tây trăng non đã lên, một vành trăng khuyết mỏng mảnh nhợt nhạt, lặng lẽ treo nơi đầu ngọn cây.

Dưới tà dương dần tắt, Cố Tích Triều mặc từng món y phục lên, tuy chỉ là bộ đồ vải thô do Thích Thiếu Thương mang dự phòng khi đi đường, nhưng khoác lên người y, lại rộng rãi phiêu dật, mang một vẻ phong hoa tuyết đại không thể tả nổi.

Người thanh niên khoác ánh hoàng hôn, gò má còn vương một vệt hồng mới tắm qua, thần tình thanh đạm, lại mang một thoáng bất lực do sự cố lúc nãy gây ra, tóc quần ẩm ướt vẫn còn nhỏ giọt, giây khắc này trong mắt Thích Thiếu Thương, đã mất đi vẻ sắc bén kiêu ngạo ngày thường, trở nên thâm u sâu thẳm như nước mực tàu.

Thích Thiếu Thương trong khoảng khắc đó cảm thấy chừng như quay lại giây khắc kinh hỷ của lần đầu gặp gỡ nơi Kỳ Đình, bên tai có thể nghe được tiếng tim mình đập dồn dập.

Cố Tích Triều hơi vụng về cầm lấy mảnh vải lau người trùm lên tóc mình mà lau, đằng sau chợt truyền lại thân nhiệt của một người.

Là Thích Thiếu Thương đi tới, cầm lấy mảnh vải trong tay y: “Để ta giúp ngươi!”

Cố Tích Triều ngẩn ra, nhưng không phản đối, chỉ chậm chậm ngồi xuống tảng đá dưới tán cây dương, y có thể cảm nhận rõ ràng sự biến đổi kỳ diệu trong tâm tình của Thích Thiều Thương, rục rịch mà nguy hiểm...

Hai người một ngồi một đứng, trong ánh tà dương lau mái tóc ẩm ướt, tuy an tĩnh, nhưng ai cũng đang ôm một bầu tâm tư dầy sóng.

Tay của Thích Thiều Thương là tay của kiếm khách, vững vàng mà thon dài, chỉ là lúc này đôi tay cầm mảnh vải mềm mại chuyển động trên mái tóc lại run lên rất khẽ.

Cố Tích Triều nghe thấy hơi thở hắt trở nên gấp gáp, do dự cất tiếng: “Đại đương gia?”

Thích Thiều Thương trầm mặc cầm lấy lọn tóc quấn ướt át, chậm chậm cúi người xuống, trên xoáy tóc đỉnh đầu Cố Tích Triều khe khẽ đặt xuống một nụ hôn, giây khắc đó, những tình cảm từng mơ hồ không rõ, cuối cùng cũng rõ ràng bày ra giữa hai người.

Cố Tích Triều nhất thời không dám quay đầu, sự cuồng ngạo coi khinh hết thảy thiên hạ bỗng chốc tiêu tan không dấu vết.

Lúc này, ánh mắt chất chứa thâm tình, chất chứa mâu thuẫn và cô tịch của người nam nhân đó, Cố Tích Triều, không dám nhìn.

Cảm nhận được hơi thở ẩm áp đó chạm nhẹ vào đỉnh tóc, sau đó lại từ từ rời đi, tấm vải ẩm mềm mại phủ xuống, che đi mọi thứ trước mắt, tất cả cảnh trí đều bị ngăn cách ra bên ngoài.

Bên tai, nghe thấy tiếng bước chân rời đi và giọng nói trầm thấp của nam nhân đó: “Người từ từ lau, ta đi hâm canh gà....”

Cố Tích Triều lặng lẽ ngồi lại đó, hiểu rõ tâm ý và sự đấu tranh trong lòng Thích Thiều Thương, ngăn cách giữa hai người đâu phải chỉ là vấn đề tính biệt?

(nghĩa là ‘giới tính’, tự nhiên thấy dùng từ ‘giới tính’ có vẻ hiện đại quá >< nên=” mới=” để=” vậy=” lun)=” hồi=” lâu,=” cổ=” tích=” triều=” đưa=” tay=” lên,=” lấy=” mảnh=” vải=” phủ=” trên=” đầu=” xuống,=” trước=” mắt=” chợt=” sáng,=” làm=” cổ=” tích=” triều=” sưng=” người.=” cầm=” trong=” tay=” là=” một=” mảnh=” khăn=” tắm,=” nhớ=” là=” tối=” qua=” đi=” bơi=” về=” vắt=” lên=” tay=” ghế=” xô=” pha,=” còn=” mình=” thì=” đang=” ngồi=” trên=” sàn=” nhà=” bóng=” loáng=” phía=” trước=” xô=” pha,=” trước=” mặt=” còn=” có=” quyển=” sách=” xem=” hồi=” chiều=” bị=” quãng=” xuống=” đất.=” thân=” thể=” không=” có=” một=” chút=” dấu=” vết=” như=” là=” bị=” thương,=” còn=” tóc=” thì=” vẫn=” hớt=” cao=” thoải=” mái,=” tất=” cả=” lại=” như=” trở=” về=” chỗ=” cũ,=” chỉ=” có=” mùi=” hương=” lạ=” lòng=” còn=” vương=” trong=” khoang=” mũi=” là=” bằng=” chứng=” cho=” ảo=” ảnh=” mà=” thứ=” bột=” đó=” đem=” tới...=” hoặc=” có=” lẽ,=” là=” hơi=” thở=” ẩm=” áp=” quyển=” luyện=” còn=” lưu=” lại=” trên=” tóc,=” chứng=” minh=” rằng=” giấc=” mộng=” đó=” đích=” thực=” từng=” xảy=” ra.=” bản=” thân=” làm=” thể=” nào=” mà=” từ=” trên=” xô=” pha=” trượt=” xuống=” sàn=” nhà,=” lại=” làm=” thể=” nào=” mà=” lấy=” khăn=” tắm=” trùm=” lên=” mặt,=” cổ=” tích=” triều=” đã=” mơ=” hồ=” rồi,=” như=” là=” trạng=” thái=” ngơ=” ngẩn=” khi=” bị=” mộng=” du,=” nhưng=” lại=” mang=” một=” cảm=” giác=” mát=” mát=” khó=” tả.=” rốt=” cuộc=” quãng=” đời=” nào=” mới=” là=” mộng?=” cổ=” tích=” triều=” trầm=” mặc.=”>

11. Chương 10

Như Cố Tích Triều đã bảo chứng, kỳ thi tiếng Anh của bạn Thôi Lược Thương vượt qua suôn sẻ.

Trong sự mừng vui khôn xiết cậu ta liên tục thề thốt với Cố Tích Triều nhất định sẽ hối cải lỗi lầm, nỗ lực phấn đấu, tuyệt đối không có lần sau vân vân và vân vân, đương nhiên, mức độ đáng tin cậy của Thôi thiếu gia trong mắt Cố Tích Triều vẫn không tăng lên được chút nào.

Nhưng mà, bạn Thôi vẫn rất nhiệt tình liên hệ anh lớp trên của mình, nhân đợt cuối tuần sau kỳ thi và trước khi nghỉ hè, hớn hờ lời Cố Tích Triều vào trong ký túc xá đại học y.

Người thanh niên mở cửa có chút vượt ngoài dự liệu của Cố Tích Triều, là sinh viên năm tư, nhưng nhìn lại có phần trẻ con, giống y như thiếu niên, so với Cố Tích Triều năm nhất lại còn non hơn mấy phần, nhưng mà thần sắc gương mặt lại có sự bình tĩnh tự tin mà chỉ có những bác sĩ ngoại khoa chính chắn mới có được.

Bất ngờ nhất chính là gương mặt của người này, một gương mặt thanh tú mà Cố Tích Triều chưa từng gặp qua, nhưng rõ ràng trong ký ức từ ảo ảnh lại có người này tồn tại: Trước đại diện của Hoàng Thành, Cố Tích Triều đã thoáng nhìn thấy từ xa, ấn tượng vô cùng sâu sắc, và cũng nhớ rõ tên của người này: Vô Tình! Hoặc có thể gọi là: “Thành Nhai Dư!”

Cái tên mà Cố Tích Triều buột miệng thốt ra cũng khiến người thanh niên mở cửa ngẩn người: “Xin chào, là tôi, cậu là người bạn mà tiểu Thôi nhắc đến?”

Thôi Lược Thương đẩy Cố Tích Triều qua, hai người chen nhau qua cửa: “Ý, Cố Tích Triều? Tôi có nói cậu biết tên của sư huynh sao?”

Sắc mặt Cố Tích Triều có hơi kỳ lạ, mỉm cười một thoáng, mới nói: “Không có.”

Thành Nhai Dư quay người rót hai ly nước đặt trước mặt hai người: “Tôi nổi tiếng lắm sao? Mới gặp lần đầu đã biết tên rồi.”

Cố Tích Triều nhìn cậu ta đi lại tự nhiên trên hai chân, trong lòng dậy sóng: nếu tất cả những chuyện đã xảy ra đều là ảo ảnh, thì những chuyện trước mắt này làm sao giải thích đây?

Những người quen biết xung quanh mình xuất hiện trong ảo ảnh thì có thể nói là do tiềm thức của mình xây dựng nên một giấc mơ có logic, nhưng mà, Thành Nhai Dư là xuất hiện trong ký ức trong giấc mơ của mình trước, sau đó mới xuất hiện trong thực tế bên ngoài!?

Không lẽ, từng hành động lời nói bây giờ của mình mới là giấc mơ của Cố Tích Triều thời Bắc Tống?? Nếu mà những người trong mơ theo một mối liên hệ nào đó cuối cùng đều sẽ xuất hiện trước mặt mình, vậy người mà mình có ràng buộc sâu nhất đó thì sao? Hắn, đang ở đâu?!

Cố Tích Triều thật tình có hơi choáng váng.

Thành Nhai Dư thấy Cố Tích Triều ngồi xuống xong không lên tiếng nữa, chỉ nhìn mình đánh giá, sắc mặt kỳ lạ, thì biết có chuyện gì đó bất thường, cũng không nói thêm, lặng lẽ ngồi đợi, nhưng Thôi Lược Thương thì đã mất kiên nhẫn: “Cố Tích Triều, cậu bày trò gì vậy? Cậu muốn tìm sư huynh tớ để làm gì, mau nói đi chứ!?”

Cố Tích Triều hít sâu một hơi, mới nói: “Xem ra vấn đề khúc mắc của tôi tìm đến anh là tìm đúng người rồi!” rồi mới nhặt ra phần chủ yếu trong những trải nghiệm kỳ kỳ trong nửa tháng qua của mình, kể lại sơ lược.

Thành Nhai Dư nhún mày, nhẹ nói: “Theo lý luận của Freud, giấc mơ là phản ánh của tiềm thức con người, cũng có thuyết cho rằng trong giấc mơ cũng có thể mơ thấy kiếp trước.”

(Sigmund Freud (1856-1939), bác sĩ về thần kinh và tâm thần người Áo, sáng lập ngành Phân tâm học (Psychoanalysis))

Cố Tích Triều nói: “Vấn đề là mấy lần tôi vào trong ảo ảnh đó, đầu óc đều rất tỉnh táo, với lại, còn có cảm giác thực thể rất mạnh mẽ, lần cuối cùng đây, tôi đã không thể phân biệt được hiện thực và ảo ảnh, ở trong đó, có lúc tôi có cảm giác như cuộc sống lúc này đây mới chính là giấc mộng!”

Mắt Thôi Lược Thương lấp lánh đầy sao, chen vào nói: “Tuyệt quá! Tôi cũng muốn vào trong ảo ảnh đó thử xem!! Không biết tớ nhìn thấy được cái gì nữa, hai người nói xem có thể là vượt khỏi trái đất, bay vào vũ trụ không??”

Hai người kia nhìn cậu, quyết định lờ đi.

Thành Nhai Dư nói: “Nếu cậu nói không sai, tôi cảm thấy tình trạng hiện tại của cậu có hơi nguy hiểm, đề nghị cậu dừng sử dụng thứ bột đó nữa, tôi lo nếu cậu dùng thứ bột đó để đi vào trong ảo ảnh, có thể sẽ bị công dụng của thứ bột đó làm cho chìm đắm trong thế giới hư ảo, không thể quay lại được nữa...”

Ánh mắt Cố Tích Triều dao động: “Không quay lại được? Như vậy thì sao?”

Thành Nhai Dư nhấn mạnh từng chữ: “Không có tư tưởng, thân thể sẽ không thể tồn tại, dù có dựa vào y học kỹ thuật để duy trì sự sống đi nữa...”

“Vậy là người thực vật?” Cố Tích Triều thấy sống lưng lạnh buốt.

“Đúng, thứ bột giống như vị thuốc trong tay cậu đó, rất có khả năng là một loại thuốc gây ảo giác giống như là chất độc, tạo dựng nên một thế giới tốt đẹp mà cậu không thể rời bỏ, khiến cậu không ngừng tăng thêm liều lượng, cuối cùng lạc mất trong ảo ảnh, rất là nguy hiểm.” Thành Nhai Dư bình thản cảnh báo.

Cố Tích Triều sững ra một thoáng, cười khổ nói: “Thế giới đó đối với tôi căn bản không hề tốt đẹp!” Nói xong, chợt nhớ đến làn nước nóng hực trong ánh tà dương nơi hoang dã đó, cùng ánh nhìn ngưng đọng chứa sự quan tâm của người đó, lòng chợt ấm lên, chậm chậm nói: “Nhưng mà quả thực cũng có thứ không thể dứt bỏ...”

Thôi Lược Thương nói: “Có đem bột theo không? Hay là chúng ta cũng đốt lên xem sao?” Mặt đầy vẻ háo hức muốn thử.

Cố Tích Triều và Thành Nhai Dư nhìn nhau, một người nói: “Không được!” Một người nói: “Không đem!”

“Thôi đi!!” Thôi Lược Thương thất vọng tràn trề: “Hai người không có tinh thần hy sinh cho khoa học và chân lý gì hết!”

Cố Tích Triều và Thành Nhai Dư không đáp, biết rõ chỉ cần nói tiếp là lại đôi co lằng nhằng miết với tên nhóc này, nhưng đều đồng lòng rửa thắm: Cậu đòi hy sinh cho khoa học chân lý cái gì chứ? Rõ ràng ràng là muốn thử đồ chơi mới, tò mò không nhịn được mà thôi!

Thôi Lược Thương thấy ý kiến lấy bột ra chơi thử bị dội gáo nước lạnh, mắt đảo một cái, lại nghĩ ra trò mới: “Thành sư huynh à, thuật thôi miên của anh giỏi lắm đúng không! Nghe nói thôi miên có thể truy ngược lại được kiếp trước, hay anh thử với Tích Triều đi? Xem xem cậu ta khi được thôi miên có thể nhớ lại kiếp trước không, có giống với những thứ cậu ta thấy trong ảo giác không?”

Thành Nhai Dư học thôi miên từ mẹ, nhưng trước giờ chưa từng thử qua, nhất thời cũng hơi do dự: “Nhưng mà thôi miên là kích thích ký ức của con người, giúp con người tìm lại ký ức bị lãng quên nằm sâu trong trí não, nhưng những chuyện Cố Tích Triều trải qua trong ảo ảnh cũng là một phần ký ức của cậu ấy, dù cho có nói ra khi thôi miên, thì cũng không thể chứng minh đó là kiếp trước hay là ký ức về ảo ảnh đã thấy của kiếp này!”

Cố Tích Triều lại có chút hứng thú: “Hay cứ thử xem? Lỡ có những thứ trong ảo ảnh chưa gặp nhưng thôi miên lại nói ra được thì sao?”

Ba người nhìn nhau, đều thấy trong mắt nhau có sự hiếu kỳ và quyết định, Thành Nhai Dư gật đầu: “Được! Tôi cần phải chuẩn bị, hai ngày này tôi có việc, đợi mười ngày sau chúng ta tìm một nơi yên tĩnh tiến hành thôi miên!”

Cố Tích Triều nói: “Nhà tôi chỉ có một mình tôi, hay là qua nhà tôi?”

Thành Nhai Dư gật đầu: “Ok, cứ vậy đi!” Rồi dặn dò Thôi Lược Thương: “Tiểu Thôi, cậu mà muốn đi, thì nhất định phải tuân thủ quy tắc của tôi, nếu không, không cho cậu đi xem.”

Thôi Lược Thương tuy là tính tình hơi tùy tiện, nhưng cũng biết cân nhắc nặng nhẹ, biết việc thôi miên cũng có nguy hiểm nhất định, liền gật đầu đảm bảo: “Không vấn đề, em làm trợ thủ cho anh!”

Buổi tối trở về nhà mình, Cố Tích Triều không nén được, lại đem cái hộp nhỏ kỳ lạ và chỗ bột đã cho vào bình thủy tinh ra xem xét, trong lòng có cảm giác thôi thúc không thể kìm nén, muốn lấy ra đốt thử một lần, nhưng nhớ đến lời cảnh báo của Thành Nhai Dư, đành phải cất vào ngăn tủ khóa lại.

Ánh trăng ngoài cửa sổ vẫn hệt như ngàn năm về trước, trong trẻo, đậm mực, dù trong đêm mùa hè oi bức vẫn cứ thanh lạnh như vậy nếu không có những dòng xe cộ huyền ảo lưu thông không dứt trên cầu cao tốc đó, nếu không có những tòa nhà cao tầng lấp lánh ánh đèn trong đêm đen đó, Cố Tích Triều tưởng chừng như thân vẫn đang ở ngàn năm trước, muốn thốt lên một câu: Giờ là lúc nào!!

Chỉ là, nhìn vào cuốn lịch trên bàn, Cố Tích Triều biết rõ bản thân đang trong thời đại nào. Trong thời đại nhịp sống nhanh và hiệu quả cao này, con người đã không còn quan tâm đến tâm tình của bản thân và người khác, dù Cố Tích Triều có đứng giữa sân trường chen chúc, vẫn có thể bất chợt phát hiện nội tâm của mình lãnh đạm và cô độc.

Lúc này, một mình trong căn phòng trang trí đẹp đẽ, trong căn nhà thanh tĩnh và trống vắng, chỉ có ánh đèn xua đi ánh trăng cô độc tràn vào qua cửa sổ, Cố Tích Triều lại nhớ đến cái đêm trong căn nhà tranh đơn sơ thoáng mùi canh gà đó.

Đêm đó, trong cơn nóng sốt đau đớn, trên trán truyền lại những làn hơi mát lạnh, trên cổ tay cảm nhận được các ngón tay ấm áp kiên định, cùng với luồng nội tức vừa xa lạ lại quen thuộc lưu chuyển trong cơ thể, giây phút đó, dù chìm trong hôn mê Cố Tích Triều vẫn cảm nhận được sự ấm áp.

Cố Tích Triều thầm thở dài, bật máy tính lên, lên mạng tìm kiếm các tài liệu liên quan đến thôi miên và kiếp trước.

Tìm hơn hai tiếng đồng hồ, Cố Tích Triều đang định xuống mạng tắt máy, biểu tượng ở góc dưới bên phải của màn hình chợt nhấp nháy, nhấn vào xem, thì ra là Đại Hà Yêu Rượu Như Mộng đang tìm mình.

“Tham Sam, có đó không?”

Cố Tích Triều trả lời: “Có, có gì không?”

Đại Hà: “Thanh kiếm đó có chút kỳ quái...”

Cố Tích Triều lập tức lên tinh thần: “Sao hả? Xảy ra chuyện gì sao?”

Đại Hà: “Tối hôm qua, tôi nghe thấy thanh kiếm trong hộp rung lên phát ra tiếng kêu ong ong.”

“A....!” Cố Tích Triều không cần soi gương, cũng đoán được trên mặt mình nhất định là đang tràn đầy kinh ngạc: thanh kiếm đó cũng giống như Nghịch Thủy Hàn trong ký ức, có thể kêu vang như có linh tính, không lẽ đúng là nó!? Thanh kiếm tuyệt thế đã từng phát tiếng cảnh báo cho Thích Thiệu Thương?

Đại Hà đợi hoài không thấy Cố Tích Triều phản ứng, mới gửi qua một biểu cảm thắc mắc.

Cố Tích Triều như bừng tỉnh khỏi mộng, vội gõ: “Vậy sau đó bên cậu có xảy ra chuyện gì không?”

“Xảy ra chuyện? Mấy tên áo đen lên vô ăn trộm có tính là có chuyện không?” Đại Hà tỏ ra nghi hoặc hỏi.

“Ăn trộm là sau khi kiếm kêu lên mới mò vào??” Cố Tích Triều hỏi.

“Đúng, tôi phát hiện kiếm kêu, đang định kiểm tra, thì nghe thấy có tiếng động, mới kêu bạn cùng phòng đi xem sao, phát hiện có ba tên ăn trộm vào nhà!” Đại Hà đáp.

“Bị trộm mất rồi? Xui quá. Mà thanh kiếm đó 99% là hàng thật đó, chỉ có thượng cổ danh kiếm mới có thể cảnh báo chủ nhân!” Lòng Cố Tích Triều rối lên, những bí ẩn rối tung như một núi dây nhợ vừa mới hé lộ ra manh mối, lại nhất thời để lọt mất đầu mối quan trọng nhất.

“Ha ha, không có mất, bị đại hiệp ta đây bắt gặp, bọn chúng còn có cơ hội trộm đồ của người Trung Quốc chúng ta sao??” Dù cách nhau trăm sông ngàn núi, Cố Tích Triều vẫn có thể từ những dòng chữ đặc ý trên màn hình mà hình dung được dáng vẻ dương dương tự đắc của ai kia.

Cố Tích Triều nói phụ họa theo mấy câu, lại hỏi: “Cậu xử lý mấy người bạn quốc tế đó thế nào??”

“Đương nhiên là đánh cho bò ra đất lượm răng chó sao nữa!” Đại Hà rất hào hứng.

Cố Tích Triều cũng hơi bất ngờ, trước giờ chỉ có chat về đồ cổ với người bạn trên mạng chưa từng nhìn thấy mặt đó, thấy người đó có kiến thức rộng, nói chuyện đời xưa đời nay ra vẻ rất uyên bác, nên cứ nghĩ

đối phương chắc là dạng sâu mạng trạch nam yếu không ra gió, ai ngờ lần này mới phát hiện ẩn tượng trên mạng quả thật không đáng tin chút nào.

Cố Tích Triều lần đầu tiên cảm thấy một chút tò mò về bản thân người bạn này: “Cậu có mấy bạn cùng phòng? Cùng nhau hội đồng mấy người bạn quốc tế đó à??”

“Không có!” Gặp sự ngờ vực của Cố Tích Triều, đối phương rõ ràng có chút bất mãn: “Đại Hà tôi đây là ai chứ? Có tôi ra tay còn chưa đủ sao? Cậu nên biết, tôi hồi xưa từng đoạt quán quân giải Tân Đả thanh thiếu niên toàn tỉnh đó!”

(còn gọi là Sanda, là một môn võ đối kháng của Trung Quốc)

“Woah! Lợi hại vậy sao?” Cố Tích Triều bất ngờ.

“Chớ sao! Gia truyền đó, rất lợi hại nha! Lần sau về nước sẽ biểu diễn mấy đường cho cậu xem!” Đối phương tiếp tục đi lạc đề, hoàn toàn quên mất mình tìm Cố Tích Triều vốn chỉ là để dò hỏi chuyện thanh kiếm cổ kỳ lạ đó...

12. Chương 11

Tuy không sống trong ký túc xá, nhưng để thuận tiện có lúc Cố Tích Triều cũng để một sổ sách vở tư liệu trong phòng ký túc xá của trường.

Cũng sắp nghỉ hè rồi, phải sắp xếp lại một chút đồ đạc chất trong phòng ký túc xá 201, đang đóng gói sách vở, cửa bật mở, Mục Cừ Bình sống trong phòng 207 xông vào.

Từ sau khi có được ký ức trong ảo ảnh, mỗi lần nhìn thấy Mục Cừ Bình, cái thôi thúc nhìn mặt là muốn đánh càng trở nên rõ ràng hơn, nhưng dù sao cũng không để lộ lên mặt: “Chạy vào đây làm gì?”

Mục Cừ Bình không thèm nhìn liếc gì, ụp tới cửa sổ, ngóng nhìn xuống dưới.

Cố Tích Triều đi qua nhìn xuống, dưới lầu có một thiếu nữ đi qua, mặc một cái áo đầm màu xanh nhạt, trong ánh mặt trời mùa hè gay gắt hiện lên thật thanh thoát tươi mát.

“Đang nhìn Erika?” Bây giờ Cố Tích Triều có thể hiểu được hành động kỳ quái của cái tên này: Mục Cừ Bình sống trong phòng 207, là căn phòng xa nhất về phía tây, con đường này lại kéo dài từ bên tây sang đây, Mục Cừ Bình rõ ràng là chạy theo suốt từ phòng 207 đến đây.

Erika hình như cảm nhận được ánh mắt đuổi theo mình, bất chợt ngẩng đầu, nhìn lên ký túc xá nam sinh, thấy hai người này đang nhìn về hướng cô, liền mỉm cười, nhẹ nhàng bước tiếp.

Mục Cừ Bình kích động nói: “Nàng cười với tao!!! Hạnh phúc quá đi!!”

Cố Tích Triều liếc hẩn một cái, rồi tự mình đi qua dọn đồ tiếp, lòng chợt có cảm nhận, trong con người màu lam nhạt của người thiếu nữ đó, dường như có một thứ gì từng thân thuộc.

Mới nghỉ được hai ngày, đã nhận được điện thoại từ người ba đã lâu không gặp, bảo Cố Tích Triều đi viện nghiên cứu khảo cổ ở ngoại ô lấy thiết bị, ông đang ở Hà Nam rất cần dùng đến, muốn Cố Tích Triều chuyển phát nhanh qua cho ông.

Tuy là Cố Tích Triều thấy chuyện này hình như nên để đồng nghiệp của ba ở viện nghiên cứu làm thì đúng hơn, nhưng nghĩ đến ba mình là kiểu người cố chấp thì cũng lười khoai thác, mới vàng dạ làm theo, nhưng nhìn thấy vàng mặt trời rực lửa ngoài cửa sổ cũng không khỏi thấy nản.

Tiếng ve râm rân rền rĩ dưới ánh mặt trời, mặt trời gần giữa trưa nướng mặt đường đến bốc hơi nóng, người đi đường lác đác, ai này đều lo đi nhanh nhanh.

Cố Tích Triều đạp xe đạp, cố gắng đi men theo bóng râm của những cây ngô đồng cao to bên đường, đạp qua một trạm xe, chợt nghe tiếng gọi: “Cố Tích Triều!!”

Cố Tích Triều rà chân thắng xe lại, quay đầu nhìn, gương mặt người thiếu nữ đứng trong bóng râm của trạm xe hiện lên vẻ mừng rỡ: “Đúng là bạn à?!”

“Erika?!” Cố Tích Triều gật đầu, coi như là chào hỏi, đang định đạp đi tiếp, Erika đã chạy nhanh tới bên cạnh: “Cố Tích Triều, giúp mình được không?”

Tuy là không quen Erika, nhưng không biết sao khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo của cô, Cố Tích Triều cũng không nỡ từ chối: “Chuyện gì?”

“Mình làm thêm dịp hè ở McDonald, bữa nay đợi lâu quá mà không thấy xe buýt đến, sắp trễ giờ rồi, bạn chở mình một đoạn được không? Không xa lắm đâu, tới trạm phía trước còn có một tuyến khác có thể đến chỗ làm!” Erika cười rạng rỡ, ánh mắt khẩn thiết nhìn Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều thoáng bồn thần, tim chợt thắt lại: Ở một nơi nào đó đã từng gặp qua gương mặt này, rất đôi thân thuộc, rất đôi khiến người ta xót lòng...

Trong đầu ngập tràn tâm tư, nhưng ngoài mặt vẫn không chút biến đổi mà gật đầu: “Được, chở bạn một đoạn!”

Ánh nắng rực sáng lướt qua bên người, gió nhẹ mang theo hơi nóng ngày hè ập vào mặt, hai tay Erika ôm hờ lên eo Cố Tích Triều, mùi hương ngọt đặc trưng của thiếu nữ mơ hồ tỏa ra bên người, khiến Cố Tích Triều dần dần nhớ lại một số ký ức hư ảo.

Gương mặt đó không hoàn toàn giống Erika, nhưng ý vị nơi chân mày và đôi mắt đó lại khá giống, hay có lẽ do Erika là con lai, có đôi mắt màu xanh lam, khiến Cố Tích Triều nhất thời không nhớ ra.

Nhưng mà, khi hồi ức lại, lại phát hiện Erika và người con gái đó quả thật rất giống nhau, chỉ là da của Erika hơi trắng hơn, đường nét gương mặt sắc sảo hơn, đôi mắt là màu xanh nhàn nhạt như màu bầu trời, chứ không phải đen tuyền như đêm đầy sao.

Cố Tích Triều còn nhớ, trong ảo ảnh, khi bản thân nhớ đến người con gái đó, lòng đau xé không thể kiềm chế, tiếng la cuối cùng của người con gái đó luôn khiến lòng người tan nát, cho dù, đó chỉ là một cơn mộng, trong lòng vẫn lưu lại vết thương.

Nhìn thấy trạm xe trước mặt dần tiến gần, Cố Tích Triều gắng kìm nén cơn đau thắt trong lòng, bình tĩnh hỏi: “Erika, chỗ này được chưa? Có cần đưa bạn đi thêm nữa không?”

“Không cần đâu, gặp được bạn thật là may quá, cảm ơn bạn!” Erika cười đáp, nhẹ nhàng nhảy từ yên sau xuống, cười tươi nói lời cảm ơn.

Cố Tích Triều không kìm được thắc mắc trong lòng, giả vờ vô tình hỏi một câu: “Erika, bạn có tên Trung Quốc không?”

Erika quay lại cười: “Có a, mẹ mình đặt cho mình một cái tên tiếng Trung, gọi là Phó Văn Tình, nghe hay không?”

Tim Cố Tích Triều như bị một cái chùy lớn đập mạnh, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc không thể kìm nén, làm đến phiên Erika phải ngạc nhiên hỏi lại: “Sao vậy?”

Cố Tích Triều gượng cười: “Không có gì, là có hơi giống tên của một người bạn hồi trước của mình.” Nói rồi vẫy vẫy tay, đạp xe rời đi, để lại ánh mắt pha lẫn lo âu và ngọt ngào của Erika lại phía sau.

Dưới ánh mặt trời như vàng vụn rắc xuống, hai người dần cách xa nhau.

Thời gian mười ngày nhanh chóng trôi qua, vào chiều tối của một ngày kia, Cố Tích Triều ngồi ở nhà đợi Thành Nhai Dư và Thôi Lược Thương đến.

Thành Nhai Dư không nói nhiều, trực tiếp đi vào vấn đề chính: “Có phòng nào yên tĩnh không?”

Cố Tích Triều nói: “Nhà không có ai hết, nhưng ở phòng sách thì thích hợp hơn.”

Thôi Lược Thương nói nhỏ: “Thành sư huynh, thôi miên cho em luôn được không?”

Thành Nhai Dư lắc đầu: “Thật ra thuật thôi miên chính là quá trình người thôi miên dùng sức mạnh tinh thần của mình để dẫn dắt người chịu thôi miên nhớ lại ký ức trong sâu thẳm tiềm thức, rất hao tổn sức lực, hôm nay làm một lần thành công là đã rất tốt rồi, vì tôi cảm nhận được Cố Tích Triều là người có ý chí rất mạnh mẽ, nếu không phải cậu ấy chủ động phối hợp, tôi cũng không muốn tùy tiện thử nghiệm.”

Không giống với ấn tượng của Thôi Lược Thương về thuật thôi miên, Thành Nhai Dư không hề yêu cầu phải kéo hết màn cửa, làm căn phòng tối đen, mà lại bảo kéo một phần màn ra, chừa một khe hở rộng chừng mười mấy cm.

Ánh hoàng hôn rọi nghiêng vào qua khe hở đó, mang theo sắc đỏ rực đến huyền hoặc, vì ánh sáng trong phòng mờ tối, dải ánh sáng hoàng hôn này càng thêm huyền ảo, trong vầng sáng có một thứ không khí thần bí khó lòng diễn tả.

Thành Nhai Dư thong thả thả lên một ngọn nến đỏ thon mảnh, bảo Thôi Lược Thương cầm nến ngồi xuống đất ở giữa hai người, sau đó, không cho lên tiếng!

Thôi Lược Thương lâu bàu: “Có cho thở ra tiếng không vậy?”

Thành Nhai Dư lạnh lùng liếc cậu, rồi nói với Cố Tích Triều: “Cậu ngồi đối diện hướng này với ánh sáng!”

Trong ánh tà dương rọi nghiêng, ba người ngồi xuống đất, Thành Nhai Dư quay lưng lại ánh mặt trời, để lửa của ngọn nến rọi sáng bóng dáng của mình từ hướng Cố Tích Triều nhìn qua, trong một dải tà dương yêu dị, ngọn nến nhỏ đó chập chờn lay động trước thân người mờ ảo của Thành Nhai Dư.

Bên tai truyền lại giọng nói thanh lạnh cơ hồ không mang tình cảm của Thành Nhai Dư, vô cùng du dương, cũng vô cùng xa xôi: “Nhìn vào ánh nến, hít thở chậm chậm...”

Chăm chú nhìn ánh nến, giọng nói bên tai dần dần mơ hồ, bản thân Cố Tích Triều không nhớ được đối phương đã hỏi những gì, cũng như mình đã trả lời thế nào.

Ánh nến chậm chậm dao động, như đang nhảy lên một điệu vũ huyền diệu, tim lửa lúc kéo dài, lúc co lại, chợt dao động mãnh liệt, lưỡi lửa vụt cao, bất thần tắt ngấm, tỏa lên một làn khói màu trắng xám.

Bên tai lại vang rõ giọng nói thanh lạnh kia: “Tĩnh lại...” Trong giọng nói lúc này mang theo một thứ tình cảm phức tạp lạ lùng, không còn thần nhiên như trước nữa.

Cố Tích Triều như sự tĩnh khỏi cơn mộng, chợt phát hiện trước mắt là một dải xám mờ mờ, không biết từ lúc nào, ánh chiều mờ lung đã lui mất, khe hở trên cửa sổ chỉ còn ẩn hiện mấy ánh đèn xa xôi như ánh sao đêm lửa.

Trong phòng không chỉ tối tăm mà còn nặng nề, Thành Nhai Dư và Thôi Lược Thương vốn hay giỡn hớt đều không hện mà cùng duy trì im lặng.

Lòng Cố Tích Triều biết rõ nhất định là có chuyện bất thường phát sinh trong quá trình thôi miên, giọng nói mang một chút nghi vấn và bình thần cố hữu cất lên, hỏi: “Sao vậy?” vừa nói vừa đứng dậy, bật đèn lên.

Ánh đèn trắng lóa phút chốc tràn ngập căn phòng, quét sạch bầu không khí lạnh như tờ đi, mấy người như được giải thoát khỏi sự ràng buộc, thở ra một hơi.

Trong khoảng khắc, tất cả đều hồi phục như thường, âm thanh và màu sắc đều trở lại với không gian này.

Cố Tích Triều ra khỏi cửa, vào phòng ăn mở tủ lạnh lấy mấy lon bia, quay về phòng sách quăng cho Thôi Lược Thương và Thành Nhai Dư.

So với sự phấn khích khi nhìn thấy rượu bia của Thôi Lược Thương, thái độ của Thành Nhai Dư bình tĩnh hơn rất nhiều, nhẹ nhàng đặt cái lon lên bàn, nói: “Cố Tích Triều, tôi nghĩ, tình hình của cậu có lẽ quả thực có chút vượt khỏi lẽ thường.”

Cố Tích Triều khui lon bia trong tay, lặng lẽ hỏi: “Là sao?”

Thành Nhai Dư còn chưa trả lời, Thôi Lược Thương liền nhảy vào: “Khi thôi miên, cậu nói với Thành sư huynh, cậu nhìn thấy tổ chết.”

Câu trả lời này hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của Cố Tích Triều, trong một thoáng cậu tưởng chừng Thôi Lược Thương lại giở thói cũ, đặt chuyện trên chọc mình.

Nhưng khi nhìn vào mắt Thôi Lược Thương, liền biết lúc này cậu ta đang rất nghiêm túc, nghiêm túc khác thường.

Thành Nhai Dư chậm rãi nói: “Từ khía cạnh tâm lý, đây là phản ứng của tiềm thức của cậu, hoặc sâu trong nội tâm cậu thật sự căm ghét Thôi Lược Thương, hy vọng cậu ta chết đi, nên cậu mới cảm thấy mình nhìn thấy cậu ta chết.”

“Không thể nào...” Cố Tích Triều lẩm bẩm.

Thôi Lược Thương lần ra sàn, bắt đầu ăn vạ: “Nhất định là do tớ chuyên môn nhờ cậu thi hộ làm bài hộ, cậu mới ôm hận trong lòng... thì ra Cố Tích Triều cậu hận tớ...”

Cố Tích Triều: “.....!”

“Còn có một khả năng, cậu quả thật đã nhìn thấy chuyện đó...” giọng của Thành Nhai Dư vẫn đều đều chậm rãi, nhưng đã lộ ra một chút hiếu kỳ và suy tư.

“Sao vậy chứ!!” Thôi Lược Thương nhảy dựng lên: “Em đang sống rất khỏe nha!!”

Thành Nhai Dư nói: “Khoa học hiện tại không công nhận, nhưng trong huyền học có nhắc đến tiên tri và hồi tưởng, một cái là năng lực tiên đoán, nhìn thấy tương lai cái kia là dạng hồi tưởng của tinh thần, nhìn thấy lại quá khứ.”

(ngành nghiên cứu về các vấn đề siêu nhiên)

Thôi Lược Thương trợn mắt cứng lưỡi một hồi, nói: “Đừng có là tiên tri nha!!! Em đang sống rất vui vẻ, không muốn tuổi xuân chết sớm đâu...”

Quay qua nắm cổ áo Cố Tích Triều: “Cố Tích Triều! Cậu hận tớ phải không? Không phải cậu có năng lực đặc biệt, đúng không!!”

Cố Tích Triều nhướn mày: “Tôi không có hận cậu, chỉ là tôi chưa nói cậu biết, tôi có thể biết trước tương lai...”

Thôi Lược Thương: “....hự...”

Thành Nhai Dư đi qua lôi Thôi Lược Thương ra: “Cố Tích Triều, trong trạng thái thôi miên, ngoài các thông tin bề mặt ra, có hai chuyện cậu nhắc đến khiến tôi quan tâm.”

“Hai chuyện gì?” Cố Tích Triều hỏi.

“Một là ngay lúc đầu, khi cậu mới tiến vào trạng thái thôi miên, để xác định cậu có đi vào trạng thái do sự thôi miên của tôi dẫn dắt chưa, tôi hỏi cậu một câu: ‘Tôi là ai?’ Cậu đáp: ‘Vô Tình’. Chuyện thứ hai, khi tôi hỏi cậu: ‘Nếu cậu có kiếp trước, câu nói cậu muốn nói với bản thân ở kiếp trước nhất là gì?’ Cậu trả lời: ‘Chỗ đó, bảo Thích Thiệu Thương không được đến đó!’”

Mặt Cố Tích Triều biến sắc.

13. Chương 12

Mới đầu khi nói chuyện ảo ảnh với Thành Nhai Dư và Thôi Lược Thương, Cố Tích Triều vẫn còn thận trọng, cố tình lược đi tên người đó và những chuyện xảy ra trong ngôi nhà tranh nhỏ. Cố Tích Triều còn nhớ rõ mình chưa hề nhắc đến ba chữ Thích Thiệu Thương, nhưng mà lúc này lại nghe từ miệng Vô Tình nói ra cái tên đó, quả thật khiến người ta không thể trấn tĩnh nổi.

Thành Nhai Dư và Thôi Lược Thương đều nhạy cảm phát giác một thoáng bất thường của Cố Tích Triều, hai người nhìn nhau, đều biết sự tình rõ ràng rất không bình thường.

Thành Nhai Dư hỏi: “Thích Thiệu Thương là ai? Còn Vô Tình lại là ai? Lần đầu tiên cậu gặp tôi đã rất kinh ngạc, có liên quan tới Vô Tình sao?”

Cố Tích Triều có chút bồn thần suy nghĩ một hồi, mới nói: “Ở trong ảo ảnh tôi nhớ có nhìn thấy anh, tên của anh vẫn giống như bây giờ, nhưng mọi người đều gọi anh là Vô Tình! Còn người đàn ông kịch chiến trên chiến trường mà tôi nhìn thấy trong ảo ảnh đó, tên là Thích Thiệu Thương. Nhưng tôi quả thật không biết cái nơi tôi không muốn để Thích Thiệu Thương đến là nơi nào hết, lúc thôi miên anh có hỏi không?”

“Có.” Thành Nhai Dư nhìn Cố Tích Triều: “Minh Sa Sơn[1]!”

“Minh Sa Sơn...?”

Cố Tích Triều biết chỗ đó, chỗ đó nằm ở khu vực phụ cận Đôn Hoàng[2] bên ngoài Gia Dục Quan[3], hiện nay là một vùng sa mạc hoang vu, nhưng theo chuyên gia khảo cổ kiểm chứng, chỗ đó một ngàn năm trước ắt phải là một ốc đảo trong thảo nguyên. Ba mẹ Cố Tích Triều từng mấy lần đến đó tham gia khai quật di tích Đôn Hoàng. Chỉ là không thể tưởng tượng nổi nơi đó rốt cuộc có nguy hiểm gì, làm cho mình đến đời này cũng không thể quên được.

Bên này Cố Tích Triều và Thành Nhai Dư còn đang bàn luận phân tích mấy vấn đề quái dị trong lúc thôi miên, bên kia Thôi Lược Thương đã uống sạch sẽ mấy lon bia mà Cố Tích Triều mới đem ra, rồi thoải mái tự tiện mở tivi lên, tự nhiên như chủ nhà đi vào bếp lục tủ lạnh lấy bia: “Uống không?”

Cố Tích Triều và Thành Nhai Dư mỗi người lấy một lon, mới uống được mấy ngụm, cái tên kia đã uống ực cạn sạch một lon, sảng khoái la lên: “Đã quá!”

Thấy hai người kia nhìn mình, tỏ ý bó tay hết thuốc chữa, ý tưởng bị Thôi Lược Thương kìm nén mấy ngày nay lại trôi lên: “Nói nghe nè, hai người vô đầu bứt tai hơn cả tiếng đồng hồ, rốt cuộc là có chứng minh được Cố Tích Triều có kiếp trước hay không?”

Thành Nhai Dư cẩn trọng từng chữ: “Cũng không thể nói là chứng minh được chuyện kiếp trước hay không, những thứ thế này rất huyền ảo, không có chứng cứ xác thực gì có thể chứng minh là từng tồn tại kiếp trước, khoa học có thể giải thích là do tầng vỏ đại não của cậu sản sinh ảo giác, hoặc là chịu sự thôi miên tiềm thức từ các tác phẩm văn học, điện ảnh truyền hình, nhưng cá nhân tôi cảm thấy tình trạng của Cố Tích Triều rất không bình thường.”

Thôi Lược Thương rất nghiêm túc, rất đường hoàng nói: “Vậy nên chúng ta cần tích cực tìm ra chân tướng phía sau, em tin rằng, chân tướng chỉ có một!!”

“Đẹp!” Cố Tích Triều và Thành Nhai Dư đồng thanh.

Thôi Lược Thương làm như không nghe thấy tiếng đáp khinh bỉ đó: “Cho nên, Cố Tích Triều, cậu lấy cái bột đó ra, chúng tôi cùng cậu đi vào trong ảo giác khám phá nơi đó, tung hoành bốn phương, làm một cú long trời lở đất!”

Thành Nhai Dư mặc kệ cậu ta, đứng lên nói: “Trong khi chưa xác định được thứ bột đó là cái gì thì không nên dùng là tốt hơn, chúng tôi đi trước!” Nói rồi lôi Thôi Lược Thương còn đang bất mãn không cam đi ra khỏi cửa, bỏ lại Cố Tích Triều một mình trầm tư.

Buổi sáng, mở máy tính kiểm tra hộp mail và msn, phát hiện người bạn qua mạng Đại Hà Yêu Rượu Như Mạng để tin nhắn cho mình, đại ý là mùa hè còn có hoạt động thực tập xã hội phải hoàn thành, nên thời gian trở về sẽ hoãn lại, ước chừng đến cuối tháng 7 đầu tháng 8 mới về được.

Cố Tích Triều đọc thêm mấy cái tin, vừa tắt máy tính, điện thoại trong phòng đúng lúc vang lên.

Đó là cú điện thoại trông đợi đã lâu từ Thích Trí Không.

“Cố Tích Triều, ở trong chùa anh tìm được một thứ kỳ quái, anh cảm thấy có chỗ tương đồng với thứ bột đó của em, có muốn qua xem không?”

Cố Tích Triều nói: “Ok, chừng trưa em qua.”

Buổi sáng Cố Tích Triều còn bận chút việc, hôm trước lão Tề ở Thấu Thạch Trai có gọi điện qua, nói là mới thu được một món cổ vật, hình như là cùng nguồn với cái hộp nhỏ mà cậu mua lần trước.

Cố Tích Triều đương nhiên là có hứng thú, mới nhờ lão Tề giữ món đó lại, còn mình thì mới sáng sớm đã mang theo cái hộp nhỏ vội vàng chạy qua.

Cửa hàng của Thấu Thạch Trai vẫn u ám xưa cũ như mọi khi, cái nóng 32 độ bên ngoài dường như không thể xua đi nổi không khí âm trầm do vô số món cổ vật đem lại, nhưng lão Tề lại như không cảm nhận được gì hết, vẫn tự nhiên thoải mái như thường, có thể thấy người này có dương khí rất thịnh.

Cố Tích Triều vừa đẩy cửa, lão Tề liền háo hức mở một cái hộp lớn ra: “Mau lại xem!”

Cố Tích Triều nhìn vào, bên trong là một đồng linh tinh lộn xộn: “Đồ mà ông nói có liên quan tới cái hộp đó lại nhiều như vậy sao?!”

Lão Tề cười lên ranh mãnh, một chút cũng không có khù khờ như vẻ ngoài thô kệch của mình: “Nghĩ hè rồi, hiếm có dịp cậu đến, nên tôi cũng tiện thể tranh thủ đó mà? Giúp tôi xem đồ nha? Xem xem đại ca tôi ôm nay thu hoạch được tốt không?”

Cố Tích Triều lạnh lùng liếc gã một cái, rồi cũng đành lấy từng món đồ ra xem.

Nhìn những ngón tay thon dài, thanh tú của Cố Tích Triều nhẹ nhàng phân loại các đồ vật ra thành hai mớ, sắc mặt lão Tề càng lúc càng khó coi: “Phải không đó? Cặp này cũng là đồ nhái??

Cố Tích Triều vừa “Ưm” vừa chăm chú lật nhìn, mắt không thèm ngước: “Kỹ thuật của người làm nhái này khá cao, mấy bức tranh cổ này đều gần như có thể nhầm thành đồ thật, nhưng mà khi nhìn kỹ vào mấy chỗ thư pháp do các danh gia khác nhau viết ra, thấy được chữ này có đặc điểm gì?”

Lão Tề cầm lên soi ra ánh đèn so sánh, lập tức lửa giận bốc lên: “Cái này kỳ thực đều do một người làm ra, chữ ‘bán’ này giống y hệt nhau!”

Cố Tích Triều nói: “Vậy thì xem ra, tác phẩm của cao thủ này không phải là lần đầu bán cho ông rồi? Người này có khả năng mô phỏng rất tài, chỗ này chắc là ông ta cố ý để lại một chút sơ hở cho người tinh ý phát hiện. Ông cũng dừng tức nữa, đồ nhái như vậy cũng rất đáng tiền.”

Cơn giận của lão Tề liền xẹp bớt, rầu rầu nói: “Coi như là xui rủi vậy... cũng may có cậu phát hiện ra, lần sau tên tiểu tử đó còn lại đây giỡn mặt với tôi, tôi cho nó biết tay!”

Cố Tích Triều không bận tâm, nói: “Đợt này hàng thật không nhiều, nhưng cũng đủ thu hồi vốn!” Nói rồi cầm một món đồ nhỏ lên, là một miếng đồng to cỡ bàn tay: “Cái đồ ông nói có phải là món này?”

Lão Tề nói: “Đúng, chính là cái này, lần trước sau khi cậu mua món đó xong, tôi nhớ ra là do một người họ Cát đem đến bán, ổng nói khi dời mộ tổ phát hiện ra mấy món đồ cũ, lần này ổng lại mang tới mấy món, tôi đều thu hết, xem xem cậu có cần tới không.”

Cố Tích Triều không đáp, chăm chú quan sát miếng đồng dưới ánh sáng đèn, nói là miếng đồng nhưng kỳ thực chỉ là cảm nhận bằng giác quan thôi, cũng không biết rốt cuộc là làm từ kim loại gì, không phải là màu xanh đồng thường thấy trên đồ đồng cổ, có các vết bị ô xi hóa ăn mòn, nhưng vẫn có thể nhìn ra nó từng được mài giũa rất kỹ lưỡng.

Miếng kim loại mỏng mỏng, một mặt rất láng, một mặt có hoa văn lồi lõm ở chỗ bị sét. Trên bề mặt trơn láng, ở rìa có khắc vân mây và vỏ sò biến đan vào nhau, từ phong cách hoa văn và niên đại món đồ có thể phán đoán được nó là đồ cùng thời với cái hộp, càng chắc chắn là do cùng một thợ thủ công chế tạo.

Cố Tích Triều cầm lật tới lật lui một lúc, chợt trong não lướt qua tia trực giác, nghĩ đến một khả năng, cậu hít sâu một hơi, lấy từ trong túi ra cái hộp nhỏ.

Đặt cái hộp bên cạnh miếng kim loại, lập tức phát hiện kích cỡ của hai món đồ rất khớp với nhau, Cố Tích Triều nhớ đến một hộp trang sức thời Minh mà mình từng giám định, bên trong nắp cái hộp trang sức đó có gắn một mảnh gương đồng nho nhỏ.

Cố Tích Triều dỡ nắp hộp lên, trên nắp hộp quả nhiên có vết hằn, hình như từng khảm cái gì bên trên, đem miếng kim loại lại gần, quả nhiên vừa khớp, làm thành một thể hoàn chỉnh, chắc là chỗ nối cố định miếng kim loại năm đó đã bị mất đi theo thời gian.

Lão Tề nói: “Cái món này rốt cuộc là cái gì? Cậu nghiên cứu ra chưa?” Ngẫm tỏ ý cảm thấy hôm đó bán đi có hơi bị lỗ.

Cố Tích Triều liền lắc đầu: “Vẫn chưa, miếng đồng này có thể là một mảnh gương, suy ra cái này có thể là hộp nữ trang, nhưng có chỗ hơi lạ...”

“Đúng đó, hộp nữ trang thời đó sao lại nhỏ như vậy?” Lão Tề vừa thu gom đồ trên bàn vừa nói.

Cổ Tích Triều nói: “Cái này ông mua bao nhiêu?”

Lão Tề thăm tiếc hùi hụi, biết rõ nói giá cao Cổ Tích Triều chắc chắn không tin, lần trước bán cậu ta giá vốn, lần này thấy cậu ta quan tâm cũng muốn nâng giá lên chút đỉnh, ai ngờ tiểu tử này lại tinh như vậy.

Lão Tề chần chờ nửa ngày, nghĩ đến sau này còn phải nhờ vả Cổ Tích Triều, đành hào sảng cười lên: “Lấy cậu 50 đồng luôn!”

Cổ Tích Triều gật đầu, lấy ra 50 đồng đặt lên bàn, cầm lấy đồ quay người đi ra khỏi Thấu Thạch Trai.

Trên cái bàn gỗ nhỏ sạch sẽ đặt một món đồ đen thui, hơi giống một khúc cây.

Cổ Tích Triều lại không hề xem nhẹ món đồ này, mà thận trọng nhìn qua Thích Trí Không đang ngồi đối diện: “Cái món đồ anh gọi em lại xem này, rốt cuộc là cái gì? Tại sao lại nói có hơi giống chỗ bột đó?”

Thích Trí Không nói: “Đây là một loại gỗ, anh tìm được ở trong nhà kho của chùa đó, bình thường không thể đem ra ngoài được đâu, anh có thể xem là đem trộm ra đó, chút nữa phải trả lại thật nhanh.”

“Gỗ? Đen thui? Nhà kho đó không phải toàn là cất mấy món Phật bảo có được do trao đổi giao lưu với các chùa Phật khác sao? Khúc gỗ này cũng là Phật bảo?”

“Ngoài Phật bảo cũng có mấy thứ là do cao tăng các đời trước lưu lại, nhưng mà cái hồi Phá Tứ Cự[4] cũng bị đập gần hết rồi, cái thứ đen thui này là một khúc gỗ mục nhưng lại có thể vượt qua bình an vô sự.” Thích Trí Không nói: “Mấy hôm nay anh lật xem các thư tịch trong chùa, nhìn thấy văn bản ghi chép lịch sử của nhà kho mới biết điểm đặc biệt của khúc gỗ này, chắc là hiện giờ những người khác trong chùa đều không biết chuyện này, nếu không anh cũng không tha ra nổi.”

Cổ Tích Triều quả thực đã bị thu hút: “Đừng có làm màu nữa, rốt cuộc là cái gì?”

“Lỗi của Phẫn Hồn Thụ!” Thích Trí Không nói: “Theo ghi chép, hơn một ngàn năm trước, một đạo sĩ ở Cát Linh đã tặng nó cho trụ trì lúc bấy giờ của chùa.”

“Đạo sĩ Cát Linh? Em lại nghĩ đến thuật sĩ luyện đan Cát Hồng ẩn cư ở Bảo Thạch Sơn thời Đông Tấn.” Cổ Tích Triều nói.

Thích Trí Không nói: “Hôm qua anh cũng đoán là Cát Hồng, nhưng ghi chép rất mơ hồ, không có nói rõ.”

Cổ Tích Triều cẩn thận cầm khúc cây đó lên: “Cái này có tác dụng gì?”

“Chiêu hồi hồn phách!” Thích Trí Không nói: “Từ ghi chép các đời cho thấy, dùng được luyện từ cái cây này có thể khiến người chết hồi sinh, gọi hồn phách về.”

Cổ Tích Triều lắc đầu: “Cái này chắc là truyền thuyết? Thực tế làm gì mà linh vậy? Nếu quả thực có thể khiến người chết hồi sinh, khúc cây này còn lưu lại được đến ngày nay? Bao nhiêu hoàng đế phi tần tìm kiếm con đường trường sinh của các đời lại không ra tay đoạt lấy sao?”

Thích Trí Không nói: “Cho nên anh đã tra rất nhiều truyền thuyết dã sử có liên quan, rút ra được một kết luận, Phẫn Hồn Thụ này không thể thực sự hồi sinh người chết, nhưng có khả năng chiêu hồi hồn phách.”

Cổ Tích Triều liên hệ tới câu Thích Trí Không nói trước đó, hỏi: “Ý anh là, Phẫn Hồn Thụ này có cùng công dụng với thứ bột em tìm thấy, có nghĩa là ảo giác mà thứ bột đó đem lại cũng chính là một đoạn quá khứ mà hồn phách từng nhìn thấy?”

TBC

[Chú Thích]

[1] Minh Sa Sơn : một vùng núi cát nằm phía tây nam thành phố Đôn Hoàng tỉnh Cam Túc, từ tây sang đông dài 40 km, từ nam lên bắc rộng 20km, nổi tiếng vì cát phát ra tiếng khi bị gió thổi chuyển động (Minh Sa là ‘cát phát ra tiếng kêu’)

[2] Đôn Hoàng (thời cổ là): thuộc tỉnh Cam Túc, từng là một thành trấn quan trọng trên Con Đường Tơ Lụa, nổi tiếng bởi Hang động Đôn Hoàng và Bích họa Đôn Hoàng.

[3] Gia Dục Quan : nằm cách thành phố Gia Dục Quan (tỉnh Cam Túc) 5 km về hướng tây, là quan ải trọng yếu nhất ở đầu phía tây của Trường Thành, cũng là nơi hội tụ của các tuyến đường giao thông huyết mạch của ‘Con Đường Tơ Lụa’ thời cổ đại.

Thành trì của Gia Dục Quan nằm trên Gia Dục Sơn có địa thế cao nhất, tường thành hai bên trải ngang qua sa mạc Gobi. Gia Dục Quan dựa vào địa thế hiểm yếu, quang cảnh hùng vĩ mà trở nên nổi tiếng, được xưng là ‘Thiên Hạ Đệ Nhất Hùng Quan’.

[4] Phá Tứ Cự : là một phong trào trong giai đoạn đầu của Cách Mạng Văn Hóa (1966-1976) của Trung Quốc do Hồng Vệ Binh (gồm học sinh sinh viên) làm chủ lực tiến hành, với khẩu hiệu “Phá bỏ tư tưởng cũ, văn hóa cũ, phong tục cũ, tập quán cũ”, đã phá hoại rất nhiều di tích văn hóa lịch sử và tác phẩm thủ công nghệ thuật quý giá, đây là một giai đoạn đen tối trong lịch sử Trung Quốc.

14. Chương 13

“Hồn phách, người có ba hồn, một là thiên hồn, hai là địa hồn, ba là mệnh hồn. Người có bảy phách, một là Thiên Xung, hai là Linh Tuệ, ba là Vi Khí, bốn là Vi Lực, năm là Trung Xu, sáu là Vi Tinh, bảy là Vi Anh. Phật giáo Mật Tông cho rằng bảy phách của con người là 7 mạch luân nằm trên đường mạch chính giữa thân người, phân bố từ trên đỉnh đầu đến chỗ huyết Hội Âm. Anh suy ngẫm rất lâu, cảm thấy lần trước hai anh em mình rơi vào ảo ảnh, có cảm giác như chính bản thân trải nghiệm, kỳ thực chính là cảm ứng của hồn phách, nhất định có một hồn một phách bị chiêu gọi vào trong khoảng không gian thời gian, dính vào một từ trường trong quá khứ, cho nên mới nhìn thấy mọi thứ như là xảy ra ngay trước mắt!” Thích Trí Không nói rất chắc chắn.

(là chakra, khái niệm có nguồn gốc từ Ấn Độ, chỉ các điểm chứa năng lượng trên cơ thể, có ảnh hưởng đến các chức năng của cơ thể và tâm lý tình cảm của con người)

Cổ Tích Triều khẽ nhíu mày, tiếp tục lật xem khúc cây nghe nói là có tác dụng thần kỳ đó: “Theo lý luận của anh thì sau khi chúng ta đốt chỗ bột hương đó thì hồn phách bị triệu về quá khứ à? Cũng chính là nhập xác?”

“À...” Thích Trí Không nghĩ ngợi: “Tuy không hoàn toàn là cái ý này, nhưng mà nói trắng ra thì cũng không khác mấy.”

Cổ Tích Triều nói: “Anh cảm thấy bột thuốc mà em có được không phải bột Thận long cũng không phải bột sừng tê giác mà là tro của thứ cây này?”

Nhìn thấy ánh mắt tự tin của Thích Trí Không, Cổ Tích Triều lắc đầu, phủ định giả thuyết này: “Không phải, em đã nhờ ông ngoại xem qua, bên trong chắc là có bột sừng tê, ông ngoại cảm thấy có tới mấy loại được liệu pha trộn bên trong.”

Thích Trí Không nói: “Cũng có lý, lõi của Phấn Hồn Thụ sau khi được cho vào lò luyện thành bột thì được người luyện đan gọi là Phấn Sinh Hương, theo lý thì có thể chiêu gọi hồn phách từ U Minh về, nhưng bây giờ là hồn phách kiếp này phản ngược về quá khứ, nên chắc phải có thêm mấy loại dược phẩm khác hỗn hợp tạo thành.”

Cổ Tích Triều nói: “Em nghĩ là khó mà phân biệt được có phải là giấc mộng hay không, nhưng mà thứ bột này có lẽ chính là tác phẩm luyện đan của Cát Hồng, do hậu nhân của Cát gia truyền lại.”

“Làm sao biết chắc vậy?” Thích Trí Không hỏi.

“Vì em mới nhớ đến hồi này có mua được một món từ Thấu Thạch Trai, nghe ông chủ nói là một người họ Cát mang đến bán, nói là tìm thấy khi dời mộ tổ.”

Nói rồi, Cổ Tích Triều lấy cái hộp và miếng kim loại ra.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, xuyên qua lớp kính của thiền phòng nên đã bớt đi sức nóng của ngày hè, nhưng ánh sáng chói mắt vẫn không hề giảm bớt.

Mảnh kim loại phản chiếu ánh sáng, dội lên bức tường trắng ở góc tối của thiền phòng những mảng sáng loang lổ.

Thích Trí Không lật tới lật lui miếng kim loại, ánh mắt Cố Tích Triều lại bị những mảng ánh sáng nhảy nhót thu hút.

Bất chợt, Cố Tích Triều đưa tay nắm lấy mảnh kim loại: “Để em xem!”

Bề mặt lồi lõm của miếng kim loại mà Cố Tích Triều tưởng là do bị nắp hộp cạ hằn lên, lúc này trong mảng ánh sáng lại hiện lên ảnh chữ, nhưng do ánh sáng mờ ảo nên nhìn không rõ.

Cố Tích Triều suy nghĩ, bảo Thích Trí Không lấy giấy Tuyên dùng sao chép kinh Phật và than còn dư trong trai đường ra, úp giấy lên miếng kim loại, dùng miếng than nhẹ chà lên, trên giấy dần dần hiện lên những nét chữ cổ xưa mộc mạc.

(nơi dùng cơm của người tu hành)

“Chiếu Cốt Bảo? Đây là cái gì?” Thích Trí Không lẩm bẩm.

Bên trên miếng kim loại nho nhỏ ngoài ba chữ ‘Chiếu Cốt Bảo’ lớn và tương đối rõ ràng ra, còn lại đều là chữ Triện nét mảnh, cỡ chữ cũng nhỏ, còn có rất nhiều chỗ đã bị gỉ sét ăn mòn, nhìn không rõ nữa, nhưng có thể khẳng định những chữ này có liên hệ rất lớn với cái hộp cũng như thứ bột ở bên trong.

Cố Tích Triều cất đồ lại, nhੌm người đứng lên: “Em đi tra tư liệu, xem xem rốt cuộc nó nói cái gì, em có linh cảm, nhất định có thể giải được bí ẩn của ảo ảnh này!”

Trường đại học đã nghỉ hè hồi tuần trước, thư viện cũng khóa rồi, Cố Tích Triều đành phải chịu khó đạp xe đến thư viện thành phố.

Mỗi khi đến kỳ nghỉ hè và nghỉ đông, thư viện liền đông chật con nít, mấy đứa con nít lớn có nhỏ có bu lại bên bàn và giữa các giá sách, lật sách ra đọc, hưởng thụ không khí mát lạnh, vượt qua những ngày hè nóng bức.

Cố Tích Triều chọn mấy quyển sách về chữ Triện, ngồi xuống một góc cẩn thận so sánh những chữ đồ ra từ miếng kim loại, đang gõ lưu vào trong laptop, bất chợt bị một ly nước đổ trúng ngay lưng.

Cố Tích Triều bất ngờ không kịp đỡ, trên chiếc áo thun xanh nhạt loang một mảng nước lớn quay đầu lại nhìn, là một cô bé chừng mười một mười hai tuổi, hoảng hồn nhìn mình trân trân, trong tay còn cầm một cái ly không.

Hai người đang ngẩng ra nhìn nhau, một giọng nói êm ái vang lên: “Cố Tích Triều! A! Thật có lỗi quá!!”

Cố Tích Triều nghiêng đầu nhìn, thì ra là Erika: “Là bạn? Còn bé này??”

“Đây là em bé mà mình dạy kèm dịp hè! Thật tình xin lỗi, bé ấy không cố ý đâu!” Erika đỏ bừng mặt.

“Không sao, dù sao cũng là mùa hè, sẽ khô nhanh thôi.” Cố Tích Triều nói, dáng vẻ ngưỡng ngưỡng của Erika khiến Cố Tích Triều lại nhớ đến một người thiếu nữ vừa ôn nhu vừa kiên cường.

Erika nói: “Mình mời bạn đi ăn để chuộc lỗi nha?”

Cố Tích Triều cười: “Có gì to tát đâu, không sao đâu mà. Tiền công một ngày của bạn cũng không nhiều, mời mình đi ăn không phải sẽ lỗ sao? Hay để mình mời bạn?”

Hai người nhìn vào mắt nhau, cùng bật cười lên.

Thế là, dắt theo cô bé kia, ba người đi xuống quầy nước ở tầng dưới mua kem vừa ăn vừa cười nói, thời gian trôi qua nhanh chóng, kế hoạch buổi chiều của Cố Tích Triều coi như tiêu tan.

Buổi tối, ánh đèn dịu nhẹ rọi xuống bàn làm việc, Cố Tích Triều lần lượt sẫm soi từng chữ trên miếng kim loại, dựa vào chữ bên trên và dưới để đoán ra từng chữ bị ăn mòn mất, cứ thế trọn một đêm, đến khi ánh hồng đông hồng nhạt dần tỏa rạng nơi chân trời, cuối cùng cũng đại khái làm rõ được nội dung của đoạn chữ ngắn này.

Thứ bột trong hộp, tên là Chuyển Phách Tán. Quả nhiên là do đạo sĩ Cát Hồng thời Đông Tấn trong khi luyện trường sinh được đã tình cờ luyện ra. Vốn là ông ta dùng mấy chục vị thuốc như sừng tê giác, mỡ Thận, Phấn Sinh Hương và Nhiếp Mộng Thảo, Định Hồn Tinh v.v để luyện chế đan dược có thể cố định hồn phách vào thân thể, duy trì sự trường sinh, kết quả lại luyện ra một ít bột màu nâu đen.

Cát Hồng thử sử dụng, kết quả là có thể vào ra được ảo ảnh, và cũng giống như Cố Tích Triều, ông ta gặp phải những tình cảnh rối rắm không thể phân biệt là thực tế hay ảo giác. Cát Hồng rơi vào ảo ảnh mấy lần, phát hiện nếu để mất kiểm soát, hay bị mất mạng trong cảnh ảo, liền có khả năng khiến một phần hồn phách bị kẹt lại trong cảnh ảo vĩnh viễn, không thể nào quay lại, vậy thì thân thể trong đời này và phần hồn phách còn lại sẽ rất có khả năng bị hồn bay phách tán.

Kinh hoàng trước phát hiện đó, Cát Hồng vốn định đem vứt chỗ bột này ra nơi hoang dã, nhưng do luyện chế thứ bột này đã dùng đến những vị thuốc cực kỳ quý hiếm, mà bột này cũng có tác dụng rất đối thần kỳ, Cát Hồng cuối cùng cũng không nỡ vứt đi.

Cát Hồng tu đạo trong một thời gian rất dài, có bản lĩnh thông linh dị thuật, mới tìm một món kỳ bảo, dùng để chiếu rọi hồn phách, giúp bản thân dù cho có rơi vào ảo ảnh cũng có thể tìm được đường trở về thân xác, đây chính là miếng kim loại nhỏ mà Cố Tích Triều vừa có được: Chiếu Cốt Bảo, đây kỳ thực là một mảnh gương có pháp thuật, có thể chiếu rọi con đường U Minh, dẫn hồn phách về với thân thể của chính mình.

Cố Tích Triều lúc này đã rõ tại sao mảnh gương này vốn được gắn trên nắp cái hộp nhỏ, nhớ đến Thành Nhai Dư từng cảnh báo không nên dùng thứ bột này, cảm thấy quả thật may mắn, nếu không có pháp kính mà ở trong ảo ảnh trong thời gian quá dài, khó tránh khỏi việc hồn phách bị tổn thương lúc nào không biết.

Cố Tích Triều cầm mảnh kim loại nho nhỏ, nhớ đến câu trả lời lạ lùng của mình trong lúc thôi miên, lòng bất giác có chút xung động: Hay là, thử một lần nữa? Có Chiếu Cốt Bảo giúp sức, chắc sẽ bớt nguy hiểm đi rất nhiều?

Rửa mặt xong, ăn một chút bánh mì với sữa, Cố Tích Triều bèn đi xuống lầu chạy bộ buổi sáng như thường lệ. Bên lề con đường nhỏ trong khu dân cư, hoa thực quỳ màu đỏ rực, màu hồng phấn nở bung ra to như cái chén, khẽ lay động trong cơn gió hè. Trong gió, mùi dạ lai hương thoang thoảng còn chưa tan hết.

Cố Tích Triều hít thở sâu, giữ nhịp chạy đều đặn, mệt mỏi cả một tối dần dần tan đi, đầu óc cũng dần rõ ràng, bao nhiêu chuyện trải qua trong nửa tháng qua lần lượt lướt qua trong đầu, Cố Tích Triều bất chợt ý thức được, lần đầu tiên vào trong ảo ảnh, nhìn thấy cảnh chiến trường hỗn loạn đó, bản thân e là đã rơi vào tâm ma.

Người đàn ông đó thân thể đầm máu nhìn thẳng vào mình, ánh nhìn đó luôn in sâu trong đáy tim, không cách nào quên được vì vậy mà chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm kiếm tất cả mọi thứ có liên quan tới ảo ảnh này. Bản thân có lẽ chỉ có đi vào trong ảo ảnh làm cho rõ ràng mọi chuyện, mới có thể rũ bỏ được sự ảnh hưởng của nó đến cuộc sống của mình.

Quay lại lên lầu, Cố Tích Triều vào phòng tắm mở nước tắm, dòng nước âm ỉ chảy xuống mặt, Cố Tích Triều không khỏi nhớ đến cái hồ nước nho nhỏ ở dưới ánh hoàng hôn đó: Người đó luôn vì mình mà lo âu sao? Dù cho thù hận không thể quên, nhưng mà cuối cùng vẫn vì mình bị trọng thương mà chu đáo chuẩn bị một hồ nước như vậy! Khóe môi Cố Tích Triều chậm chậm cong lên, làm thành một nét cười rất nhạt.

Đổ hết chỗ bột còn lại trong bình vào trong lư xông hương, cũng chỉ được một nhúm bé tẹo, chắc được chừng hơn một nửa chỗ bột ban đầu? Cố Tích Triều nghĩ thầm, nếu Cát Hồng biết chỗ bột quý giá này bị mình phí phạm như vậy, không biết sẽ nghĩ thế nào nữa.

Chỗ bột trước mắt chính là số bột cuối cùng rồi, dùng hết lần này, sẽ không còn quay trở lại ảo ảnh được nữa, Cố Tích Triều có hơi hụt hẫng mất mát, lần này mình đi vào ảo ảnh, không biết có thực sự làm rõ được mọi chuyện, giải trừ tâm ma hay không?

Tay trái Cố Tích Triều nắm Chiếu Cốt Bảo, Chiếu Cốt Bảo đã được lau chùi cẩn thận, bề mặt trơn phẳng đã bớt gỉ sét, mờ mờ hiện lên nét chữ bùa chú lay động, nhưng khi chạm vào lại thấy trơn láng bằng phẳng như cũ, cũng không biết là dùng cách gì để chế tạo ra nhưng mà Cố Tích Triều âm thầm tin tưởng, dù cho trong ảo ảnh có gặp hiểm nguy, Chiếu Cốt Bảo này vẫn sẽ bảo vệ được hồn phách của mình an toàn trở về.

Trong lòng tuy do dự, nhưng que nhang trong tay vẫn chậm chậm đưa lại gần mớ bột, “Xoẹt....” khói mỏng nhẹ nhàng bốc lên, trong thoáng chốc, đã lan tỏa khắp phòng.

Có lẽ vì lần này dùng quá nhiều bột, sương khói dày chưa từng thấy, trong chớp mắt đã phủ lấp hết cảnh sắc xung quanh, mang theo một mùi hương thoang thoang.

Lòng Cố Tích Triều rất bình tĩnh, lặng lẽ chờ đợi sương khói tản đi, không biết khi khói tan rồi, sẽ nhìn thấy những gì? Cố Tích Triều vô cùng hiếu kỳ, lại có chút trông đợi, hy vọng lần ảo ảnh này có thể nối tiếp với lần trong ánh hoàng hôn đó.

Nhưng trông đợi cũng chỉ là trông đợi, thực tế có mấy khi được như ý muốn?

Chưa đợi Cố Tích Triều bị lạc lối trong mùi hương của Chuyển Phách Tán, làn hương thoang trong màn khói dày đặc chợt biến thành một thứ mùi cháy khét.

Bên tai có tiếng gió nổi lên, một thân người từ trong sương khói nhào ra, lao về chỗ Cố Tích Triều!!

15. Chương 14

Thân người đó lao nhanh như điện, kéo theo sương khói như vân nước rẽ ra, gần như cùng lúc, trong đầu Cố Tích Triều tràn vào vô số ký ức hỗn loạn.

Sau khi Cố Tích Triều rời khỏi ảo ảnh, tất cả ký ức trong ảo ảnh cũng dừng lại ở buổi hoàng hôn nơi sơn dã, trong đầu chỉ lưu lại đại khái những chuyện xảy ra trước lúc đó, ai ngờ bây giờ lại thấy ký ức mới chảy tràn vào trong đầu.

Cố Tích Triều chưa kịp cảm nhận rõ ràng, người kia đã lao tới trước mắt, Cố Tích Triều trong khoảng khắc hét lên: “Thích Thiều Thương! Thế nào?”

Người kia nắm lấy vai Cố Tích Triều: “Chạy!”

Cố Tích Triều còn chưa kịp đứng vững, liền bị kéo mạnh đi, thân người tự động lao theo.

Chỉ một chớp mắt đã xông ra khỏi đám khói mù, trước mắt là trời xanh trong trẻo, cảnh vật rõ ràng, chỉ có căn nhà phía sau là bốc khói mù mịt, còn cuộn lên mùi cháy khét.

Cố Tích Triều quay đầu nhìn khói mù đen kịt, ký ức chợt nổi lên, vật vốn được đặt trong đó căn nhà đó liền hiện lên trong não, bất giác tim đập dồn, mặt biến sắc.

Tức thời kéo mạnh Thích Thiều Thương còn đang nắm lấy mình: “Nằm xuống!!”

Thích Thiều Thương y lời làm theo, rõ ràng cũng biết rõ lúc này mình mới làm gì, ôm đầu nằm rạp xuống đất.

Hai người vừa rạp xuống, đằng sau truyền lại một tiếng nổ lớn, âm thanh như sấm động trời cao, tai như muốn điếc, dù đã có chuẩn bị nhưng Cố Tích Triều và Thích Thiều Thương cũng không khỏi bị chấn động đến mất tối sầm, chỉ thấy hai tai ong ong, đầu óc choáng váng.

Mặt đất rung chuyển, sóng nhiệt từ sau ập tới, dù là rạp người trên mặt đá xanh vẫn cảm nhận được luồng bụi và sức nóng.

Nhà cửa khắp xung quanh đều phát ra tiếng ầm ầm chấn động, ngói văng khắp nơi, tòa giả sơn trong khu vườn trước mặt đổ ầm xuống đất, làm thêm một đợt đất đá bay tứ tung.

Cảnh trí tươi đẹp trước mắt lại chìm trong khói bụi mù mịt, phía sau còn lấp loáng ánh lửa bùng cháy.

Khói bụi chưa tan hết, Cố Tích Triều đã đứng lên, liếc mắt qua, Thích Thiều Thương cũng đứng lên, hai người mặt mũi phủ đầy bụi.

Hai người nhìn nhau như ngầm hiểu, yên lặng đi về bên tây, không bao lâu, đã tiến đến một chỗ tường bao, lúc này, khói bụi phía sau đã tan bớt, có tiếng người và tiếng chân hỗn độn từ xa tiến lại gần.

Hai người không thêm bận tâm, nhân não loạn mà nhảy lên bờ tường, đạp gió lướt đi, bỏ lại tường cao nhà lớn khói lửa mù mịt lại phía sau.

Suốt một đường, Cố Tích Triều lướt nhanh trong gió, đạp qua tường vi, lừng tiếu, tử đằng quần quýt trên mái nhà và bờ tường, tung lên một luồng hoa bay, cuốn theo mùi hương thơm ngát.

Trong làn gió ấm áp dịu êm, Cố Tích Triều lần lượt sắp xếp lại tất cả mọi chuyện: Lúc này đang là tháng 5, cách buổi hoàng hôn ấm áp mà gượng gạo đó đã hơn một năm mà nơi hiện tại này, chính là Trung Kinh của nước Liêu— Đại Định Phủ.

(Trung Kinh là 1 trong Ngũ Kinh của nhà Liêu, hiệu là Đại Định Phủ, là trung tâm thống trị từ thời Liêu Thánh Tông Gia Luật Long Tự trở về sau, ngày nay thuộc khu tự trị Nội Mông Cổ)

Tiết trời đẹp nhất trong năm, dù cho là ở Trung Kinh của vùng đất phương bắc cũng nở ngập hoa tươi, nhưng Cố Tích Triều và Thích Thiệu Thương đến đây không phải để ngắm phong cảnh, thưởng thức hoa mà là đến vì Lôi Viễn.

Lôi Viễn, phản đồ bị Giang Nam Phích Lịch Đường từ bỏ. Ba năm trước đầu quân cho Liêu, chế tạo hỏa khí cho quân Liêu, ba tháng trước, trong chiến dịch Đại Tảo Quan Phụng Tường Phủ, hỏa lực vốn yếu ớt của quân Liêu cư nhiên lại không thua kém quân Tống, Xung Thiên Pháo và Cổ Địa Lôi nhất loạt tung ra.

Quân Tống giữ ải vì vậy mà bị đánh đến trở tay không kịp, nếu không phải quân Hách Liên trấn giữ ải Kỳ Liên Sơn đến kịp, Đại Tảo Quan ắt thất thủ.

Sau đòn đau này, trinh sát mật thám của quân Tống nhanh chóng truyền về một số thông tin: có người của Lôi gia đang chế tạo hỏa khí ở nước Liêu.

Trong một năm này, thế sự biến đổi rất nhiều, Cố Tích Triều nhớ lại một năm qua, từ bị người của Lôi gia truy sát đến gia nhập phân đà của Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Hy Châu, mọi việc thoáng qua như cơn mộng.

Nhưng lúc này Cố Tích Triều nhờ Chiếu Cốt Bảo phát huy tác dụng định hồn nên trong lòng sáng tỏ, biết được những gì mình suy nghĩ lúc này, hơn phân nửa là cảm giác từ ảo ảnh sinh ra do thần hồn của bản thân trong quá khứ và tương lai giao thoa với nhau, tất cả những gì nhìn thấy trước mắt chỉ là sự trải nghiệm lại kiếp trước của một hồn phách đến từ tương lai.

Chuyện hỏa khí của Lôi gia xuất hiện trong chiến trận của quân Liêu khi nguy cơ hai quân giao chiến gần kề khiến Hách Liên Tiểu Yêu vô cùng bất an, mới cho khoái mã cấp tốc đưa thư cấp báo đến cho Thích Thiệu Thương.

Lôi gia và Thích Thiệu Thương từng có qua lại, Thích Thiệu Thương không thể không quản, mới gửi thư bỏ câu đến cho tổng đường ở Giang Nam của Phích Lịch Đường.

Có điều mấy năm nay, quan hệ giữa Lôi gia và Thích Thiệu Thương đã bị đóng băng, không kể chuyện Lôi Thuần của Lục Phân Bán Đường đấu tranh với Kim Phong Tế Vũ Lâu ở kinh kỳ, Lôi gia ở Giang Nam cũng rất bất mãn chuyện Lôi Quyển vì Thích Thiệu Thương mà bỏ mạng.

Rốt cuộc vì niệm tình cũ và kiêng nể danh tiếng trên giang hồ của Thích Thiệu Thương, Lôi gia hồi thư rằng: “Lôi Viễn đã không còn là người của Lôi gia, tùy quân xử trí.” Hàm ý là, Lôi môn không nhúng tay vào, Thích Thiệu Thương người tự xem xét định đoạt đi.

Bên này Thích Thiệu Thương mới nhận lời Tiểu Yêu diệt trừ tận gốc mối họa này, vì vậy mà đi một đường về hướng tây bắc, đến Hy Châu gặp Cố Tích Triều.

Hơn nửa năm trước, thương tích của Cố Tích Triều dần khỏi, trong mấy tháng thương tích còn trầm trọng, Thích Thiệu Thương bảo hộ y, rũ bỏ sự truy lùng của Lôi môn, men theo dòng Vị Thủy, đến được Hy Châu nằm mãi đoạn cuối của Tần Lĩnh.

(dãy núi chạy theo hướng đông-tây, là ranh giới tự nhiên phân chia miền bắc và nam của Trung Quốc, ngày nay thuộc địa phận tỉnh Thiểm Tây)

Nơi này đất rộng người thưa, tập quán thô lậu, lòng người cũng không phức tạp như người Trung Nguyên, tuy là đất vàng căn cổ, quanh năm gió cát, nhưng lại là nơi thích hợp để ẩn cư.

Còn nhớ lúc đó Thích Thiều Thương hỏi: “Cố Tích Triều, người nếu không màng thế sự, ở nơi này tìm một thôn làng ngụ lại, cũng coi như sống qua một đời còn nếu không, thì ở đây có một phân đà của Kim Phong Tế Vũ Lâu, phía tây bắc có thể biết được động tĩnh của Tây Hạ Thổ Phồn, phía bắc có thể nắm được tình hình Đại Liêu, có thể tiến có thể lùi, lại đúng lúc không có người thích hợp trấn giữ.”

Cố Tích Triều lúc đó khẽ nhướn mày: “Không có người thích hợp? Ta thấy chỗ này không thiếu cao thủ.”

Khi nói lời này, hai người đang ở trong một gian tửu lầu khá lớn trong thành Hy Châu, ngồi bên cửa sổ nhìn ra đường, ánh nắng ngập tràn.

Tửu lầu có tên là “Khinh Bôi Túy” này, cũng chính là nơi phân đà của Kim Phong Tế Vũ Lâu đóng đô.

Ánh mắt Thích Thiều Thương rất đổi chân thành: “Vô công cao thì nhiều, trí tuệ cao lại ít nơi đây toàn là những hán tử tính thẳng như ruột ngựa, không biết suy tính sâu xa, nghe lệnh hành sự thì được, chứ bày mưu quyết sách thì không xong.”

Cố Tích Triều suýt bị một ngụm rượu làm sặc: “Người mĩa mai ta là lòng dạ quanh co lắt léo??”

Thích Thiều Thương cười lên, nhưng cũng không lấy làm ngại ngùng: “Chỗ này có thể xem là con đường qua lại chính yếu của cả vùng tây bắc, cần có một người tài giỏi nắm giữ tin tức từ nam chí bắc, khách khứa đông đúc thế này, tin tức nhất định cũng dồi dào, muốn tìm một người có thể từ trong đó tuyển lọc ra tin tức có ích cho chúng ta, ta tìm không ra người thích hợp.”

Cố Tích Triều nghiêng mắt: “Không lẽ người cảm thấy để ta làm người sẽ yên tâm? Lúc trước người cũng là thất bại ở chỗ này.”

Thích Thiều Thương thu lại nét cười, chăm chú nhìn y: “Ta từng sai lầm một lần, lần này, nhất định sẽ không sai nữa!”

Cố Tích Triều bị nhãn thần trong sáng đó bức bách, phải quay mặt đi, cầm lấy chén rượu, khẽ nhấp một miếng: “Dù cho người không sai, người dựa vào cái gì mà nghĩ ta sẽ nhận lời?”

Thích Thiều Thương chậm chậm lộ ra nụ cười: “Ta biết người sẽ nhận lời, trốn nơi sơn thôn hẻo lánh qua hết một đời, đó không phải là Cố Tích Triều!”

Cố Tích Triều hừm một tiếng, nói: “Hai điều kiện: một, ta không nghe lệnh người, muốn truyền tin tức gì, ta tự có phán đoán. Hai, chừng nào ta không muốn lưu lại nữa, không được cản trở ta rời đi!”

Thích Thiều Thương trầm ngâm một lúc, nói: “Được!”

Hai người vỗ tay phát thệ, coi như là đã quyết định.

Cố Tích Triều lại lẳng lẽ uống rượu, nghiêng mắt nhìn Thích Thiều Thương, ra vẻ cảm thán: “Thì ra người cứu ta là vì muốn ta bán mạng cho người!?”

Thích Thiều Thương kêu oan: “Người cảm thấy ta cực khổ mấy tháng nay chính là vì cái này sao??”

Hai người nhìn nhau mà cười, bao nhiêu chuyện ám áp suốt dọc đường đều hiện lên, những đêm nương tựa dưới trăng sao đó đều không phải là hư giả, sau mấy tháng bốn ba, hai người đều hiểu tâm ý của nhau.

Sau khi Thích Thiều Thương trở về kinh kỳ, uy tín của Cố Tích Triều ở trong “Khinh Bôi Túy” dần dần xác lập, dựa vào bản lĩnh của Cố Tích Triều, muốn thu phục đám hán tử tây bắc này không thành vấn đề, chỉ một thời gian ngắn, Thích Thiều Thương đã thường xuyên nhìn thấy trên án có tin tức truyền về từ Hy Châu.

Hai người tuy cách xa ngàn dặm, nhưng lại có thể phối hợp vô cùng ăn ý.

Khi Thích Thiều Thương quyết tâm tìm ra Lôi Viễn, triệt để tiêu diệt mối họa này của Đại Tống, đã gửi thư cho Cố Tích Triều nhờ ý tung tích của Lôi Viễn.

Vì vậy khi Thích Thiều Thương cười khoái mã đến được “Khinh Bôi Túy” ở Hy Châu, Cố Tích Triều đã chuẩn bị sẵn một chồng tư liệu dày cộm, đặt trong gian phòng nghỉ của chương quầy ở lầu ba.

“Tiêu Viễn, hai năm trước vào Liêu, đầu quân cho Gia Luật Tề Hòa của Nam Viện nước Liêu, trong mấy năm qua, ở trong Nam Viện chế tạo mấy loại hỏa khí sát thương lớn do Phích Lịch đường bí mật nghiên cứu ra, trong trận chiến ở Đại Tản Quan lần này, hỏa khí mà quân Liêu dùng chính là do hắn chế tạo, nhưng người này cực kỳ cẩn trọng, từ tin tức mà hiện tại chúng ta biết, người này cho đến nay vẫn chưa giao hết kỹ thuật mấu chốt nhất của hỏa khí cho người Liêu, đến nay Hỏa Khí Đường của Liêu quốc vẫn nằm dưới sự chỉ huy của hắn.” Cố Tích Triều vừa nói vừa đặt mấy quyển tư liệu lên bàn.

Thích Thiệu Thương lật tư liệu ra, đọc một hồi, Cố Tích Triều cũng không nói nhiều, tự mình lo xử lý công việc của phân đà.

Hồi lâu, Thích Thiệu Thương gõ nhẹ lên một trang đang lật ra, nói: “Lôi Viễn cưới con gái của Gia Luật Tề Hòa? Trú ở Trung Kinh?”

Cố Tích Triều gật đầu: “Không sai, mà hỏa khí của Phích Lịch Đường hầu hết đều được bí mật chế tạo trong Đại Diễn Trang nơi Lôi Viễn trú ở Trung Kinh.”

Mắt Thích Thiệu Thương lóe lên: “Vậy thì?”

Cố Tích Triều sớm đã dự liệu, đưa ra một tấm bản đồ: “Đây là bản đồ Trung Kinh mà ta đã chuẩn bị sẵn, nếu đã quyết định rồi, thì hãy sớm hành động.”

Hai người nhìn vào mắt nhau cười, không cần lên tiếng đã biết rõ đáp án của đối phương.

Giấy khắc này, nhìn lại khói đen mù mịt cuộn lên đằng xa, Cố Tích Triều nhớ lại từng việc đã xảy ra, không khỏi cảm khái: Cuộc sống kiếp sau xa xôi như giấc mộng, vậy mình cùng Thích Thiệu Thương dọc đường kẻ vai sát cánh đến được đây, diệt trừ Lôi Viễn, tiện thể tiêu hủy cả kho hỏa khí của Lôi Viễn, đồng tâm hợp sức, tâm ý tương thông như thế này, phải chăng cũng là một giấc mộng dài??

Dưới ánh lửa ngập trời, Trung Kinh của Liêu náo loạn, cửa thành bốn hướng chỉ trong nửa canh giờ đã đóng lại, nhưng Thích Thiệu Thương và Cố Tích Triều khi đến đã nghiên cứu kỹ lưỡng địa hình, chọn ra đường thoát nhanh nhất, trước khi cổng thành đóng đã kịp thời ra khỏi Trung Kinh, ở ngoài thành tìm ra ngựa giấu sẵn trong cánh rừng ngoại ô, một đường giục ngựa chạy thẳng hướng nam.

16. Chương 15

Bảy ngày sau, hai người đã vượt qua Đại Đồng Phủ Tây Kinh của Đại Liêu, tiếp cận biên giới Đại Tống.

Trên đường đi, hai người di chuyển gấp rút, không nghỉ chân lại để tránh phiền phức không cần thiết.

Hiện tại chỉ còn cách biên giới hơn 70 dặm.

Nơi này hoang vu vắng lặng, vách núi dựng đứng chắn bên trái con đường, bên phải, cỏ dại thối rữa um tùm đã vươn đến bụng ngựa.

Khí trời ẩm nóng, gió nhẹ phớt qua mặt, trong gió quện theo mùi hương hoa dại không rõ tên.

Trên sườn dốc phủ cỏ bên phải con đường mọc đầy hoa dại điểm xuyết, cảnh đẹp khó cưỡng, dù là Thích Thiệu Thương và Cố Tích Triều cũng không khỏi ghè cương ngựa, chậm chậm đi tới.

Cố Tích Triều thả lời dây cương, từ trong tay áo rút ra một thanh sáo ngắn, đặt ngang bên môi, thổi mấy nốt, rồi chậm rãi thổi lên.

Khúc nhạc thanh thanh dịu dặt theo gió bay đi, tan vào trong hương hoa, hợp cùng tiếng vãn tước riu rít bên trời, tựa như nhạc trời làm lay động bụi trần trong tâm.

(một loài chim thuộc họ sơn ca)

Cố Tích Triều thuận miệng thổi lên, ban đầu là theo nhạc phổ từng xem qua, dần dà tùy ý thả trôi đi, cũng không biết là giai điệu từ khoảng thời gian nào nào dâng lên trong hồ tâm, cứ nương theo tâm ý mà thổi, không màng đến khuôn phép, đem hết trắc trở của đời này, mờ mịt của kiếp sau đều hóa thành tiếng sáo ngân vang, tan vào hư không.

Thích Thiếu Thương lặng lẽ cười ngửa đạp trên tiếng sáo, tiếng sáo du dương, mang theo tâm tư bay đến chín tầng trời.

Giây khắc này, Thích Thiếu Thương nhớ lại thời niên thiếu, cuộc sống trải qua trong Phích Lịch Đường nhớ lại sự kinh diễm và kích động khi lần đầu nhìn thấy Tứ Hồng Lệ nhớ lại hào tình kiêu hãnh khi mới bước chân ra giang hồ nhớ lại hoàng hôn và cảnh uống rượu ca hát của Liên Vân Trại.... Chỉ chớp mắt, bản thân đã có hai hàng tóc mai điểm bạc, mà bao nhiêu chuyện quá khứ đều hóa thành mây khói tan mất, chỉ có một dải thanh sắc còn lưu khắc lại trước mắt giang sơn như mộng, trong tâm hào tình còn đó...

Trong lòng Thích Thiếu Thương chợt dâng lên niềm hoài cảm khó nói nên lời, hét dài một tiếng, hợp cùng tiếng sáo, vang vọng tận mác, dội lại giữa núi non, nghe như xé gấm, vọng mãi không thôi.

Cổ Tích Triều tuy chìm đắm trong tiếng sáo, nhưng vẫn nghe được giữa tiếng sáo và tiếng hét dài có âm thanh “rạo rạo”, hình như do tiếng hét chấn động, trên vách núi có đá vụn lăn xuống.

Cổ tay Cổ Tích Triều khẽ động, thu lại thanh sáo, thần sắc ngưng trọng.

Thích Thiếu Thương đương nhiên cũng nghe được một tơ bất thường này, hai người vẫn giục ngựa chậm chậm tiến tới, nhưng ánh mắt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy trong mắt nhau một tia cảnh giác.

Thích Thiếu Thương và Cổ Tích Triều không hẹn đều cùng siết lấy giây cương, tuy không giục ngựa nhanh lên, nhưng đều âm thầm chuẩn bị.

Tay trái Cổ Tích Triều nắm dây cương, tay phải đặt lên chuôi kiếm treo bên yên ngựa. Kiếm này là hồi cuối năm trước, Thích Thiếu Thương nhờ người mang đến Hy Châu, tên kiếm là Khô Mộc.

Lần đầu tiên rút thanh kiếm ra, Cổ Tích Triều liền yêu thích nó.

Bề ngoài Khô Mộc kiếm có vẻ thô sơ xưa cũ, nhưng lại nhẹ nhàng như cành khô, rất thích hợp với kiếm pháp linh hoạt của Cổ Tích Triều tên là Khô Mộc, lưỡi kiếm lại ánh lên sắc nước mùa xuân, Cổ Tích Triều mơ hồ cảm nhận được đây là ẩn ý của Thích Thiếu Thương.

Cổ Tích Triều bây giờ là hồn phách phản ngược về quá khứ, tuy chưa nhìn thấu được tương lai của thời đại này, nhưng vẫn hiểu rõ ngụ ý của ‘Khô mộc phùng xuân’: Không có trở ngại nào không thể vượt qua, không có ngày mai nào không thể đến, dù cho Văn Tình chết đi, mất hết tất cả, trong lòng nguội lạnh, nhưng mà, tất cả những điều này đều sẽ qua đi, cũng giống như tất cả mọi việc trước mắt, đến một ngàn năm sau cũng sẽ giống như một giấc mộng mơ hồ...

Vì vậy, sắc xanh của thanh Khô Mộc này dường như là một tia sự sống từ trong đồng tro tàn, cũng là điều mà Thích Thiếu Thương muốn nói với mình!

Ngựa của Cổ Tích Triều được mua trước khi rời khỏi Hy Châu, cũng không phải tệ, nhưng so với con Thanh Câu của Thích Thiếu Thương thì lại kém hơn một chút.

(tên một giống ngựa quý)

Con Thanh Câu vì quá sức kén ăn mà bị gọi là Oản Đậu đó, là do Mục Cư Bình cướp được từ trong tay người Liêu, ngoại trừ việc kén ăn ra, nó đích thực là một con tuấn mã cao lớn dũng mãnh, Thích Thiếu Thương vô cùng yêu thích.

(đậu hòa lan)

Vì vậy, Cổ Tích Triều vô thức khẽ kẹp chân vào hông ngựa, dẫn ngựa đi nhanh hơn mấy bước, đi chặn trước Thanh Câu.

Thanh Câu vốn kiêu ngạo, không chịu được có ngựa khác vượt qua mình, nhất thời bất mãn thở phì ra, tỏ thái độ khó chịu.

Thích Thiếu Thương mỉm cười, vỗ vỗ cổ ngựa cương, tỏ ý an ủi.

Ngay chính lúc này, Cổ Tích Triều chợt thấy thân thể đảo một cái, người hụp mạnh xuống dưới!!

Vó trước của ngựa đạp vào khoảng trống, ngã quỵ xuống dưới.

Thì ra, con đường phía trước đã xuất hiện một cái hố sâu chừng một thước, rõ ràng là mới đào mấy ngày nay, bên trên được che rất cẩn thận bằng phiến đá rất mỏng, lặn vào dưới con đường mọc đầy cỏ dại, không thể nhìn ra được, vì vậy dù Cố Tích Triều đã cảnh giác nhưng vẫn bị lọt vào.

Phiến đá này chỉ kê hờ, con ngựa đạp mạnh một chân lên, lập tức vỡ nát, ngựa bắt ngờ mất trọng tâm, khụy ào xuống dưới.

Cố Tích Triều theo thể ngựa đổ xuống mà phóng nhào lên trước, bên tai nghe rắc một tiếng, tâm thất lại, biết là xương chân của ngựa đã bị gãy!

Cố Tích Triều nín thở quay người, vươn tay trái đập mạnh lên đất, mượn thể nhảy lên tay phải vung ra, vỏ của Khô Mộc kiếm trong tay như sao băng bay vút đi, “bụp” một cái đập vào một thân ảnh mới vừa nhô lên từ trong lùm cỏ ven đường, văng lên tiếng hét thảm và một chuỗi máu vút ra.

Chỉ trong chớp mắt, Cố Tích Triều đã đứng vững trên đất, ngược mắt nhìn qua, trong lùm cỏ cao nửa người đã lộ ra mười mấy tên hán tử bịt khăn đen, tay cầm binh đao, hung hăng dữ dằn, kẻ bị vỏ kiếm của Cố Tích Triều đập trúng cũng nằm trong đám người này.

Cố Tích Triều khẽ cười lạnh, xiết chặt cán kiếm.

Ngựa của Cố Tích Triều vừa gặp chuyện, Thích Thiệu Thương liền kịp thời ghì ngựa mình lại lúc này bọn thích khách áo đen không kịp nhân lúc Cố Tích Triều không đứng vững để lập tức xông lên triển khai tấn công, chính là vì Thích Thiệu Thương không bị trúng bẫy, kiếm lộ hàn quang, chĩa thẳng vào chúng!

Thanh âm trong vang của Cố Tích Triều mang theo hàn khí thấu xương: “Các người chắc sẽ không chịu nói đâu, nhưng ta vẫn hỏi một câu vậy! Các người là ai?!”

Bọn hắc y nhân không đáp, nhân thần lóe lên tia sáng hung hãn sắc bén như sói hoang, từ từ xiết vòng vây.

Vành tai Thích Thiệu Thương khẽ động, nhẹ nhàng cho kiếm vào vỏ, nhanh chóng cầm hai thanh côn ngắn treo bên yên ngựa lên, đảo lên lấp lại, trong chớp mắt trong tay đã có thêm một thanh thương dài một trượng hai xích, mũi thương sáng tuyết, lóa lên dưới ánh mặt trời.

Trường thương vừa nắm trong tay, trên vách núi liền vang tiếng dây cung vun vút, mười mấy mũi tên mang kinh lực dữ dội bay vút xuống, rít lên trong không khí.

Thích Thiệu Thương từ trên ngựa phóng lên, trường thương thốc gió quét rơi hết vũ tiễn bọn hắc y nhân cách đó không xa đồng loạt hét một tiếng, vung vẩy binh khí, nhất tề xông lên.

Cổ tay Cố Tích Triều cử động, vụt ra một luồng sáng xanh, thân lao theo kiếm, cùng bọn hắc y nhân giao chiến Thích Thiệu Thương vung trường thương dững mãnh, một thương quét qua, không ai địch nổi nhưng mưa tiễn từ vách núi không ngừng rơi xuống, Thích Thiệu Thương buộc phải thường xuyên phóng lên quét đi mưa tiễn, một mình Cố Tích Triều đối phó với mười mấy người, áp lực tự nhiên cũng tăng lên rất nhiều, chẳng mấy chốc, vai trái của Cố Tích Triều đã bị một thanh kích câu móc vào da thịt, tức khắc phun ra một cơn mưa máu, dù Cố Tích Triều vốn quen chịu đựng, cũng không khỏi hô khẽ một tiếng, mặt nhăn lại.

Cố Tích Triều nghiêng răng, trầm giọng gọi: “Đại đương gia, chúng ta trừ đi đám trên vách núi trước đã!”

Thích Thiệu Thương cũng hiểu rõ đạo lý này: “Được!” Trường thương chấn động, liền tiếp gạt những mũi tên đang phóng xuống về hướng đám hắc y nhân, nhân lúc chúng bận lo đỡ tên, Cố Tích Triều nhấn mũi chân một cái, phóng đến vật cưỡi đã khụy xuống giữa đường.

Đưa tay vào cái túi treo trên yên ngựa lấy ra một món đồ, Cố Tích Triều cầm hỏa chiết tử nghênh gió điểm hỏa, vật hình ống đen thui đó liền phát ra tiếng “xì xì”.

Tay phải Cố Tích Triều cầm ống đen, chuyển người một cái, phóng về hướng Thích Thiệu Thương, Thích Thiệu Thương hiểu ý, trường thương khựng lại, mũi thương hơi chúi xuống.

Cố Tích Triều phóng đến nơi, mũi chân đạp lên đầu thương, Thích Thiệu Thương hất mạnh, Cố Tích Triều mượn lực nhảy lên, tay trái gượng đau vung kiếm gạt đi mũi tên, thân người phóng lên tựa như một con nhạn màu xanh đang giương đôi cánh thấm máu.

Đến được trên đỉnh, cái ống đèn cũng thoát ra khỏi tay, xoáy tròn bay lên bờ vách núi, một luồng sáng lửa bùng lên, vách núi chấn động, ầm một tiếng kinh hoàng, đá vụn bụi đất ào xuống như mưa, đám người đang kịch chiến bên dưới đều phải tản ra tránh né.

Cổ Tích Triều rơi ngược xuống, trường thương của Thích Thiếu Thương lại giơ ra, giương giữa lưng chừng, Cổ Tích Triều mượn lực đập một cái, xoay người giữa không trung, nhẹ nhàng chạm đất.

Một cú ném hoàn hảo đến từng ly, thực ra chỉ xảy ra trong chớp mắt, chính là do Thích Thiếu Thương và Cổ Tích Triều phối hợp vô cùng trơn tru.

Chưa đợi đám thích khách áo đen hiểu ra chuyện gì, các tay cung thủ trên miệng vách núi đã bị hỏa khí Tụ Gian Lôi của Phích Lịch Đường vô hiệu hóa.

Cổ Tích Triều thầm thấy may mắn, hôm đó khi thích sát Lôi Viễn đã tiện thể lấy luôn mấy thanh Tụ Gian Lôi về, nếu không gặp phải tình thế bị tập kích kẹp giữa thế này, muốn thoát thân quả thực vô cùng phiền phức.

Vết thương trên vai đau nhói, một nửa bên áo đã bị máu thấm ướt, thanh kích câu đó rất hung tàn, da thịt trên vai Cổ Tích Triều đã bị toát ra một mảng lớn chỉ là Cổ Tích Triều lúc này tinh thần rất phấn chấn, tay phải cầm kiếm rất vững, mắt sáng rực, vết thương nhất thời không thể khiến Cổ Tích Triều mất đi chiến ý.

Nhưng Thích Thiếu Thương lại nhìn thấy rõ, vết máu trên người Cổ Tích Triều đang chậm chậm loang ra, từng giọt nhỏ thấm xuống đất, nhuộm đỏ cả một vạt cỏ dưới chân.

Thích Thiếu Thương hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng, tuyệt không nương tay, liền hét dài một tiếng, vung trường thương lên, giục ngựa lao tới, xông vào trong đội ngũ của đám hắc y nhân.

Chân ngựa Thanh Câu cao lớn mạnh mẽ, đám hắc y nhân đó nào dám cản đường?

Bọn chúng dạt ra hai bên, trường thương của Thích Thiếu Thương liền vút tới, thanh thương quét qua, liền có hai tên áo đen cầm đao bị quét vào lưng, hét thảm gục xuống.

Mũi thương vút cái, hất cái tên lúc nãy dùng kích câu đâm Cổ Tích Triều lên, xuyên thẳng yết hầu, cầm chắc cái chết.

Cổ Tích Triều phát hiện bản thân dù rõ ràng có mang ký ức của thời đại bình yên một ngàn năm sau, nhưng khi đối mặt với tình thế đao quang lấp lánh, sát khí trùng trùng thế này, lại vẫn thấy máu huyết bùng bùng, ngạo khí ngập tâm: Hai người chúng ta đồng tâm hiệp sức, thì làm sao các người với thứ thủ đoạn hạ đẳng này có thể chống đỡ được??

Trường kiếm như ngân xà linh hoạt, loang loáng dưới ánh mặt trời, khơi lên sắc máu, tay áo Cổ Tích Triều phiêu động, thân hình vút chuyển, xuyên qua lại giữa đám binh khí của hắc y nhân, rất nhanh đã có kẻ trúng kiếm la lên gục xuống.

Mùi máu tanh nhanh chóng phủ lấp hương hoa trong gió, không lâu sau, đám hắc y nhân chỉ còn có bốn tên còn đứng được, bốn kẻ đó nhìn vào mắt nhau, lập tức tản ra bỏ chạy về các hướng.

17. Chương 16

Cổ Tích Triều nhíu mày, cổ tay khẽ chuyển, ánh sáng bạc lóa lên, tiểu phủ mang theo tiếng gào rít thê lương bay thẳng vào lưng một hán tử, không ngoài dự liệu trúng ngay mục tiêu.

Thích Thiếu Thương lập tức giục ngựa truy theo tên chạy về bên trái, Thích Thiếu Thương tuy là đại hiệp, nhưng đối với những kẻ âm hiểm giăng bẫy muốn hãm hại mình, hắn cũng không muốn nương tay, sát phạt vốn là định mệnh của người trong giang hồ, chỉ có giết hoặc bị giết!

Dưới chân có trường cung và mũi tên rơi vãi, đó là do bọn sát thủ trên vách núi làm rơi xuống khi chết, Cổ Tích Triều khom người nhặt lên, kéo dây cung, nhắm về phía xa bắn liền hai phát, mũi tên như sao băng, vút ra hoa máu.

Lúc này Thích Thiếu Thương đã cười ngựa quay lại, trong tay xách một tên bỏ chạy, tên đó mặt mày kinh hoàng, nhưng không thốt một tiếng, có thể thấy đã bị điểm huyết.

Thích Thiếu Thương xuống ngựa, việc đầu tiên làm chính là xem xét vết thương trên vai Cố Tích Triều. Người này trước giờ đối với người khác, đối với bản thân đều rất tàn nhẫn, rõ ràng đã trọng thương mà vẫn ráng sức kéo cung, lúc này cả sắc môi cũng trắng bệch, trên mặt không có nửa phân sắc máu, chỉ có đôi mắt hắc bạch phân minh là sáng rực như sao.

Loại binh khí như kích câu có mang một đường răng cưa, không lớn, nhưng sức sát thương cực mạnh, y phục và da thịt trên vai Cố Tích Triều bị toát ra một mảng, máu chảy ròng ròng, miệng vết thương còn không ngừng trào ra máu tươi, cũng may đám hắc y nhân tự phụ là đã an bài chu đáo, cảm thấy hai người này thân cô thế cô, nhất định chạy không thoát, nên trên binh khí không có bôi độc, đúng là trong họa có phúc.

Thích Thiếu Thương hơi an tâm, tìm trong cái túi trên yên ngựa lấy ra dược trị thương, rắc lên vai Cố Tích Triều.

Chỗ bột màu xanh nâu vừa chạm đến miệng vết thương trào máu, lập tức nhìn thấy cơ thịt xung quanh run lên co rút, trong khoảng khắc, trên cổ Cố Tích Triều tươm ra mồ hôi giọt giọt, thần sắc đau đớn cực độ, khóe miệng có máu chảy ra, rõ ràng là đã cắn đến nướu răng rướm máu.

Trước đây đã chết không biết bao nhiêu người, Thích Thiếu Thương lẽ ra cũng đã chai sạn rồi, nhưng mà lúc này nhìn thấy Cố Tích Triều gắng nhịn đau như vậy, từ đáy lòng Thích Thiếu Thương tràn lên một cơn đau buốt, cơ hồ không thể chịu nổi.

Ráng dần tâm lại, xé lấy mảnh vải từ vạt áo trong ra băng bó bên vai bị thương, Thích Thiếu Thương trầm giọng nói: “Không đủ dược, đến thành trấn kế tiếp phải tìm đại phu xem xem.”

Cố Tích Triều đã đau đến không muốn mở miệng, khe khẽ gật đầu, rồi hướng về tên hắc y nhân bị bắt.

Thích Thiếu Thương tuy trong lòng tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, đi qua xách tên đó lên, giải huyết đạo, gần giọng hỏi: “Các người là ai?”

Kẻ đó cười lên, giọng âm lãnh: “Đã rơi vào tay các người ta cũng không tính chuyện sống sót, người muốn thế nào?”

Thích Thiếu Thương tức điên lên, vung kiếm xoẹt qua, chém đứt kinh mạch trên một tay của kẻ đó, kẻ đó đau đến rú lên thảm thiết.

Thích Thiếu Thương lạnh lùng nói: “Người còn không nói, ta sẽ từ từ cắt tiếp!”

Ánh mắt kẻ đó thoáng lộ nét kinh ngạc, hậm hực nói: “Nghe nói Thích Thiếu Thương là anh hùng hào kiệt, hiệp nghĩa vô song, không ngờ cư nhiên lại là hạng độc địa tàn nhẫn như vậy! Người không sợ bị người trong giang hồ cười nhạo sao?”

Sắc mặt Thích Thiếu Thương bất động, trong mắt vẫn nặng nề sát khí: “Biết được ta là ai, quả nhiên là nhắm vào ta mà đến.... Chỉ tiếc là quá không hiểu con người ta, trong giang hồ chỉ có kẻ thắng mới có thể kiên trì được hiệp nghĩa của mình, mà ta đã sống được đến hôm nay, lại còn sống rất tốt, người nên tin là ta nói được làm được.”

Kẻ đó bất giác rùng mình.

Bên cạnh có một giọng nói mang theo hàn ý vang lên, tuy rất khê khàng, nhưng càng khiến lòng người lạnh buốt: “Hay là đừng cắt gân làm gì, cứ lùi hẳn phía sau Thanh Câu thông thả đi chừng ba bốn chục dặm đường, người thấy sao?” Cố Tích Triều nói chuyện có hơi thiếu lực, nhưng giọng nói lãnh đạm kiên định, khiến người ta phải tin lời y nói ra nhất định sẽ thành sự thật.

Sắc mặt tên hán tử kia càng lúc càng kinh hoàng, nhãn châu không ngừng đảo qua đảo lại, liếc qua lại giữa hai kẻ sát tinh này, phiên khắc sau, miệng run rẩy nói: “Ta nói, nhưng mà các người phải tha mạng cho ta!”

Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều nhìn vào mắt nhau, Cố Tích Triều nói: “Được.”

Không ngờ kẻ kia lại nói: “Phải Thích Thiếu Thương nói ta mới tin.”

Cố Tích Triều sa sầm mặt.

Thích Thiếu Thương điềm tĩnh nói: “Ta hứa với người!”

Kẻ kia nghiêng răng nói: “Ta là thủ hạ của Lý Cương đại nhân!”

(danh thần cuối thời Bắc Tống)

Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều giật mình, nhìn nhau trên trời.

Nếu tên thích khách này là thuộc hạ của Thái Kinh hay là người của Lục Phân Bán Đường, Hữu Kiều Tập Đoàn, Thích Thiếu Thương đều không lấy làm lạ, nhưng mà, kẻ này lại nói, là thuộc hạ của Lý Cương!

Cố Tích Triều chậm chậm hít một hơi, chậm rãi nói: “Lý đại nhân một lòng vì nước, sao người lại dựng lên lời nói dối vô lý như vậy?”

Kẻ đó ngẩng cao đầu: “Ta đã là vì cứu lấy mạng mình thì sẽ không dám dối gạt, các người cũng không phải kẻ ngốc, ta nói bậy bạ lung tung có ích lợi gì?”

Cố Tích Triều chợt nhớ đến ở tương lai xa xôi kia, từng có lần ngẫu nhiên nhìn thấy một cuộc tranh luận trên mạng, tâm chợt thất lại.

Thích Thiếu Thương tuy không nói gì, nhưng nhìn thấy thần sắc Cố Tích Triều biến đổi khi nghe lời tên kia nói, tay bèn giơ lên, chỉ phong bắn ra, lập tức giải huyết đạo của hắn: “Người đi đi!”

Cố Tích Triều nhướn mày: “Không được! Thả kẻ này đi không có lợi cho chúng ta!” Nói rồi định rút kiếm.

Thích Thiếu Thương đưa tay ngăn lại: “Nếu chúng ta đã hứa rồi thì cứ để hắn đi! Hai người chúng ta liên thủ còn phải sợ có kẻ khác đến nữa sao?”

Cố Tích Triều trầm mặc một khắc, khẽ cười lên: “Được, người đi đi, để ta xem còn có kẻ nào dám đến tìm chết!!”

Tên kia do dự một khắc, phát cuồng lên tháo chạy, trong thoáng chốc đã mất hút vào nơi hoang dã.

Hai người kiểm tra lại con ngựa bị rơi vào hố bẫy, phát hiện xương chân ngựa quả nhiên đã gãy, không thể đi được nữa, không còn cách nào, chỉ đành giết ngựa, giảm bớt thống khổ cho nó.

Thích Thiếu Thương dắt Thanh Câu Oản Đậu, đỡ Cố Tích Triều lên trên, bản thân dắt ngựa mà đi.

Cố Tích Triều nhìn sắc trời, nói: “Cùng cười đi, vạn nhất lại sinh chuyện nữa, tốt nhất là nên sớm rời khỏi con đường hoang không có thôn làng này!”

Thích Thiếu Thương cũng tán thành, liền nhảy lên lưng ngựa, từ một bên người Cố Tích Triều nắm lấy dây cương, kẹp vào bụng ngựa một cái, giục ngựa bước đi.

Oản Đậu đúng thật là một con ngựa tốt, chở hai người nam nhân cao lớn mà vẫn sải bước như gió, tuy có hơi đảo, nhưng dựa vào tốc độ, trước khi trời tối chắc có thể đến được trấn Dương Khẩu ở phía trước.

Thích Thiếu Thương một tay ôm giữ lấy eo Cố Tích Triều, đỡ y ngồi vững trên lưng ngựa, một tay không chế ngựa, trước mắt là mái tóc hơi quăn và thanh y đầm máu của Cố Tích Triều, bất chợt cảm khái: “Lúc trước vốn là một mình ta đào thoát, bây giờ không ngờ lại thành hai người chúng ta tháo chạy!”

Cố Tích Triều đang nghiêm túc suy ngẫm lời nói của kẻ kia có đáng tin không, bị Thích Thiếu Thương bất chợt nói một câu phân tâm, mới cười lên: “Chỉ là có kẻ chặn đường, đâu thể xem là bị truy sát!”

Thích Thiếu Thương nói: “Người cảm thấy kẻ đó nói có phải thật không?”

Cố Tích Triều trầm mặc, nghĩ một hồi mới nói: “Nếu người không tin, người đã không hỏi ta như vậy, người đã hỏi như vậy, tất đã tin tám phần rồi!”

Thích Thiếu Thương nói: “Đúng, ta thấy sắc mặt người lúc đó có phần cổ quái, có phải đã nghĩ ra manh mối gì?”

Cố Tích Triều lắc đầu: “Không phải manh mối, chỉ là lúc trước ta từng nghe có người thảo luận về công và tội của Lý Cương, có người không tán thành với cách nhìn của người trong thiên hạ, người thiên hạ đều tán

đương Lý Cương trung thành với nước, người kia lại nói, Lý Cương kỳ thực là độc đoán bảo thủ, vì sự cố chấp của bản thân mà không màng đến thể mệnh của Đại Tống, bất chấp tất cả đối kháng với nước Liêu, làm cho Đại Tống quốc lực suy yếu. Tây bắc lạnh giá, mười mấy năm nay cả một dải Giang Nam cũng liên tục hứng chịu các trận tuyết lớn, nước Liêu và Tây Hạ càng lạnh giá khắc nghiệt kéo dài, đất đai đều trở nên cằn cỗi, Đại Tống dù sao cũng nằm ở phương nam, chỉ cần chịu khó giữ lực dưỡng sức, kéo dài thời gian, tự nhiên sẽ thành thế ta mạnh địch yếu.”

Thích Thiếu Thương chăm chú lĩnh hội ý nghĩa trong lời nói của Cố Tích Triều, tuy là trái ngược với quan niệm tốt xấu trong dân gian, nhưng lại như một tia sét sắc bén rạch toang sương mù.

Cố Tích Triều lại nói: “Lý Cương chủ chiến, nỗ lực thuyết phục hoàng thượng nhiều năm liền dốc lực vào chinh chiến, không hề lo nghĩ đến bá tánh khổ sở, quốc lực suy yếu. Lấy cái yếu của mình địch lại cái mạnh của địch, không phải là cách để duy trì quốc thổ, chỉ e là muốn bản thân lưu danh muôn thuở mà bất chấp lợi ích quốc gia, dù cho danh tiếng đích thực được truyền tụng, nhưng cũng không phải kẻ anh hùng chân chính.”

Thích Thiếu Thương không thể không thừa nhận Cố Tích Triều nói rất có lý, nhưng vẫn còn có chỗ vướng mắc: “Lý Cương là người như thế nào, tạm thời khoan nói, chỉ là người cảm thấy việc Lý Cương lập bầy mai phục ám sát chúng ta, có khả năng không?”

Cố Tích Triều cười lạnh: “Tuyệt đối có khả năng! Tiểu Yêu là phó tướng của Lý Cương, hành tung của người Tiểu Yêu biết được, Lý Cương chỉ cần hỏi han mấy câu, Tiểu Yêu sẽ không để phòng vị danh tướng lấy lòng này, nhất định sẽ nói ra hết. Với lại, chỉ e không chỉ có chúng ta bị phục kích, những kẻ đối đầu với người trong kinh thành chắc mấy ngày này cũng không yên ổn!”

Thích Thiếu Thương đại khái đã hiểu được lập luận của Cố Tích Triều: “Ý người là, Lục Phân Bán Đường, Hữu Kiều Tập Đoàn lẫn Kim Phong Tế Vũ Lâu đều là đối tượng mà Lý Cương muốn trừ bỏ? Các thế lực kinh thành quá phức tạp, Lý Cương muốn lần lượt tiêu diệt hết?”

“Không sai, giang hồ dựa vào võ nghệ để phân tranh, các người đều là nhân tố không xác định, có thể khuấy loạn an ninh của kinh thành, Lý Cương muốn đánh với nước Liêu, sau lưng đương nhiên cần an định mới được, cho nên ta nói, tuyệt đối có khả năng!”

Thích Thiếu Thương hồi tưởng lại mọi chuyện, gật đầu: “Thân thủ của mấy tên thích khách đó xem ra cũng giống người trong quân đội, không giống người giang hồ.”

“Cường cung, hổ bầy ngựa, kích câu, binh khí không có độc đều giống người trong quân đội đã qua huấn luyện kỹ lưỡng!”

Đại thể đã rõ ràng đầu đuôi nhân quả, hai người thở dài một tiếng, cảm thấy chuyện này đúng là có hơi hiểm hóc.

Gió xuân vẫn ấm áp, tâm của hai người lại nặng nề, giống như bị đè bởi một tảng băng lớn.

Cố Tích Triều trọng thương, mất máu khá nhiều, đầu hơi vầng vát, lòng vẫn còn một tia tỉnh táo, cảm thấy ký ức của mình trong thời đại này toàn là bị thương với bị thương a! Trước khi mất đi ý thức, Cố Tích Triều mơ hồ nghĩ đến, hình như, trong ký ức mỗi lần bị thương đều là ở bên cạnh cái tên Thích Thiếu Thương này, không lẽ là trời sinh tương khắc với hắn? Chỉ là tại sao bờ ngực phía sau lại ấm áp như vậy??

Thích Thiếu Thương đang tập trung điều khiển ngựa, Cố Tích Triều ở phía trước chột ngã ra, người đổ về sau. Thích Thiếu Thương vô thức đưa tay đỡ lại, ôm lấy vào lòng, tóc quần của người đó tung bay, làm mũi Thích Thiếu Thương ngứa ngứa.

Đầu Cố Tích Triều tùy ý ngã ra sau, dựa lên vai trái Thích Thiếu Thương, hơi thở trầm ổn, thì ra là ngủ mất rồi.

Thích Thiếu Thương siết lấy dây cương, ngựa cũng rất có linh tính, hiểu ý của hắn, thả nhẹ bước chân, đi nước kiệu trên con đường lộ, bình ổn mà an tĩnh.

Thích Thiếu Thương đỡ lấy bên eo Cố Tích Triều, trên tay thấy dính dính, chắc là máu của y, bất giác thấy hơi lo, nghiêng mắt nhìn gương mặt Cố Tích Triều dựa vào bên vai, bất ngờ phát hiện lông mi người này

rất dài, vô cùng thanh tú, khiến gương mặt kiều cường có thêm mấy phần nhu hòa.

Thích Thiếu Thương không khỏi ngẩn ngơ nhìn gương mặt đó, cho đến hôm nay, quan hệ giữa hai người đã âm thầm chuyển biến không giống lúc xưa.

Thù hận và thương tiếc đan cài, tương tri và tương giao cùng tồn tại, ranh giới giữa yêu và hận đã mơ hồ, hai người khi xa cách thường nhớ đến nhau, khi gặp gỡ lại không ngừng nhắc nhở bản thân không được quên đi quá khứ hiểu rõ hoài bão và lý tưởng trong lòng nhau, không cần nói thành lời cũng hiểu được suy nghĩ của đối phương, nhưng lại nhất quyết không chịu thua kém, lúc nào cũng muốn phân cao thấp!

Hai người khi đối mặt với nhau, trong lòng không phải không đau khổ, nhưng lại càng lún càng sâu, lại không muốn nhìn thẳng vào vấn đề, bởi vì, hai người cho đến giờ khắc này đều hiểu rõ, dù cho là hận cũ hay nghĩa mới, khi đối mặt với kẻ thù, người duy nhất mà bản thân có thể yên tâm giao phó lưng mình cho đối phương, chỉ có người này!

Một năm trước bên bờ Vị Thủy, trong buổi hoàng hôn cô tịch mà âm áp đó, Thích Thiếu Thương đã biết được, bản thân đời này chỉ e phải cùng kẻ oan gia này dây dưa mãi không thôi...

Tất cả những chi tiết của ngày hôm đó đều như rõ ràng trước mắt, Thích Thiếu Thương nhớ đến, khoe miệng khẽ nhếch lên thành một nét cong rất nhạt.

Xiết chặt lấy vòng eo gầy mảnh mà rắn chắc trong tay, hơi thả dây cương, Thanh Câu Oản Đậu bèn hiểu ý mà tăng nhanh bước chân.

Sắc trời đã dần âm đạm, ánh tà dương của ngày xuân muộn nhuộm lên dãy núi cùng áng mây đằng xa một dải hồng cam.

18. Chương 17

Vùng đất phương bắc, tuy đã đến cuối xuân, nhưng buổi tối gió vẫn hơi lạnh, trong gió cuốn theo hương hoa rất nhạt, không biết là tường vi đại ở góc nào đang âm thầm nở rộ.

Oản Đậu bất mãn đập đập vó, nhồm nhoàm mấy cọng cỏ non, hướng về lò gạch nho nhỏ cách đó không xa, hy vọng mấy người trong đó sẽ nhớ đến cái con ngựa đáng thương là nó, đã vất vả cả ngày trời, mà chưa được ăn một miếng đậu giòn giòn nào hết....

Rõ ràng, đêm nay Oản Đậu phải thất vọng rồi....

Lò gạch này dường như đã bỏ hoang khá lâu, lúc này ánh lửa bùng lên, dường như có sinh khí trở lại.

Thích Thiếu Thương vốn định chạy đến trấn Dương Khẩu trước khi trời tối, nhưng cuối cùng vẫn không đến kịp, trời sắp tối, đi đường ngoài nơi hoang dã dù sao cũng không an toàn, xung quanh toàn là hoang sơn, sỏi hoang và bảo núi thường xuất hiện vào buổi tối, còn có sơn tiêu và hổ thỉnh thoảng mò ra.

(một loài khí lớn)

Một mình Thích Thiếu Thương đương nhiên không sợ phải đi ban đêm, nhưng mà hiện tại Cổ Tích Triều bị thương, cẩn thận một chút cũng tốt hơn, với lại cũng không biết đám thích khách đó lúc nào sẽ đuổi đến.

Vì vậy, khi tìm được cái lò gạch bỏ hoang này ở bên đường, Thích Thiếu Thương cảm thấy rất may mắn.

Cổ Tích Triều lúc này đã tỉnh, tinh thần không tốt mấy, co ro cuộn lấy áo khoác của Thích Thiếu Thương mà dựa vào vách lò gạch.

Lò gạch khá thấp, không có cửa lẩn cửa sổ, ở lỗ ra vào duy nhất đốt một đồng lửa, có thể nhìn thấy ở một bên đồng lửa, Oản Đậu bị cột dây, đi loanh quanh bên gốc cây nhỏ.

Người ở trong lò gạch cũng chỉ có thể khom lưng mà đi, Thích Thiếu Thương không cẩn thận, “bình” một cái đập đầu vào trần lò, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt rùng rùng.

Um, hình như dùng ‘nước mắt rờn rờn’ để hình dung Thích lâu chủ anh hùng cái thế có chút không thỏa đáng, nhưng khi Cố Tích Triều nhìn thấy mặt Thích Thiếu Thương nhăn nhó, trong lòng chợt trỗi lên cái cựa từ ngổ ngẩn này, thế là nhin không được cười lên, cười rất là khoái trá....

Thích Thiếu Thương xoa xoa đầu, lấy bánh thịt khô trong túi đồ ra đưa cho Cố Tích Triều: “Còn cười được, chắc vết thương không sao?”

Cố Tích Triều nhìn miếng bánh cứng lạnh, thực tình không muốn ăn, chỉ là nơi này trước không có thôn sau không thấy quán, cũng chỉ có thể gặm lương khô lót dạ.

Nhận lấy miếng bánh, miễn cưỡng gặm xuống, trước mắt thấy đưa đến một bình nước: “Đã hâm nóng lên rồi, nhưng mà bình bằng đồng có hơi nóng, cẩn thận một chút!”

Cố Tích Triều ngạc nhiên: “Nước? Đây không phải bình rượu của ngươi sao? Rượu đâu?”

Thích Thiếu Thương nói: “Ngươi bị thương, không thể uống rượu, nước lạnh cũng không thích hợp uống, ta đổ rượu vào đồng củi, đổ nước vào, gác lên trên lửa hơi nóng.”

Cố Tích Triều nhận lấy bình rượu được cuốn trong vạt áo, chậm chậm nhắm nháp nước nóng, dòng nước ấm nóng chảy vào cổ họng, lan ra tứ chi toàn thân, vô hạn ấm áp.

Cố Tích Triều ngửi thấy trong không khí quả nhiên còn phảng phất hương rượu, bất giác có chút tiếc nuối: “Thật tiếc quá, đó là Thảo Nguyên Bạch mà ngươi đặc biệt tìm về từ quan ngoại. Ban này sao không uống đi.”

Thích Thiếu Thương bật cười: “Rượu đúng là tiếc thật, nhưng Thảo Nguyên Bạch này nồng quá, hiện tại hai chúng ta đang trong tình cảnh hiểm nghèo, ngươi lại không thể ngهنh chiến, chẳng phải chỉ dựa vào ta lấy ít địch nhiều? Không cẩn thận uống say thì sẽ ra thế nào?”

Thích Thiếu Thương ngừng điệu bông đùa, nhưng nói ra đều là sự thật, Cố Tích Triều biết hẳn cần trọng, cũng vì hẳn để cho bản thân có thể uống được nước nóng mà đổ bỏ thứ rượu yêu thích mà thấy cảm động.

Cố Tích Triều chậm rãi uống nước ăn lương khô, nhìn đường nét cương nghị của người nam nhân kia hiện lên dưới ánh lửa, bất chợt thông thả cất tiếng, làm như vô tâm mà nói: “Ta nói, Đại đường gia, ngươi cảm thấy con người có thể có kiếp sau không?”

Thích Thiếu Thương ngừng ra: “Sao lại nghĩ đến chuyện này?”

“Ta chỉ là nghĩ, nếu mà có luân hồi, chúng ta sẽ đi về đâu?” Cố Tích Triều ngừng khí cô tịch.

Thích Thiếu Thương nhìn màn đêm thăm thẳm bên ngoài ánh lửa: “Ta nghĩ chúng ta cũng giống như ánh lửa này, nhảy múa tỏa sáng, rồi khi tàn lụi sẽ chìm vào bóng tối, không bao giờ sáng lại nữa!?”

Cố Tích Triều nhớ đến nơi lầu cao phồn hoa, đèn đuốc không bao giờ tắt, đường phố chen chúc, bước chân người và xe cộ gấp gáp ngược xuôi những điều đó vốn là tương lai hiện thực, nhưng lại như cách xa nghìn trùng, còn xa hơn cả sao sáng lấp lánh trên trời đêm kia.

Bây giờ mình đang ở trong kiếp trước hay là đang trong ảo ảnh do ý thức tự thêu dệt?

Nếu là kiếp trước, tại sao những người có liên hệ mật thiết với mình đều có thể tìm được tọa độ tương ứng trong thực tế, chỉ có Thích Thiếu Thương là chưa từng xuất hiện??

Không lẽ chỉ có Thích Thiếu Thương mới là ảo ảnh do chính mình tạo nên? Nhưng tại sao ảo ảnh này lại rõ ràng đến như vậy, lại có thể làm người ta cảm nhận được tâm linh tương thông??

Thích Thiếu Thương thấy y thần thờ, nhẹ gọi: “Cố Tích Triều? Sao vậy?”

Cố Tích Triều giật mình, định thần lại: “Ngươi nói, nếu quả thực có kiếp sau, chúng ta liệu có gặp được nhau?”

Thích Thiếu Thương cười: “Không đâu, thế giới lớn như vậy, có thể gặp được trong một kiếp đã là do vô số nhân duyên kết thành, còn đâu được nhiều nhân duyên đến vậy chứ? Ngươi đang nghĩ lung tung cái gì?”

Khi nghe hán trả lời như vậy, không hiểu sao Cố Tích Triều thấy tâm như trống rỗng, có chút đau khổ: “Ta nghĩ cũng đúng, đây đưa trong một đời này đã đủ lắm rồi.” Thanh âm khàn khàn, dao động theo ánh lửa.

Thích Thiệu Thương phát giác tâm tình của y xấu đi, đi qua ngồi xuống, cùng y dựa lưng vào vách lò gạch, hai người ngồi kề nhau, vai chạm vai: “Có thể sống tốt được hết đời này là đã tốt lắm rồi, quản gì đến kiếp sau ra sao?! Người nghĩ đi, có bao nhiêu người trên đường sượt qua vai nhau mà đi, Phật gia từng nói, có thể gặp được ở trên đường đã là duyên phận rất lớn, hai người chúng ta trong kiếp này kết nghĩa kết oán, tương tri tương hận đều có cả, bây giờ lại có thể kề vai ngồi bên ánh lửa thế này, chắc bao nhiêu nhân quả kiếp trước đều dùng hết cả rồi! Kiếp sau hư vô mờ mịt, ai lại có thể bận tâm mà quản? Chỉ lo trước mắt là được rồi!”

Thích Thiệu Thương nói rất thực tế, nhưng Cố Tích Triều lại biết, trong cuộc sống ở tương lai của mình, không có Thích Thiệu Thương, ít nhất trong hai mươi năm cuộc đời của mình, chưa từng nhìn thấy!

Cố Tích Triều nghiêng mặt, nhìn Thích Thiệu Thương: “Hay là chúng ta ước hẹn đi?”

Thích Thiệu Thương nhướn mày, tỏ vẻ hứng thú: “Ước hẹn cái gì?”

Cố Tích Triều nói: “Nếu có kiếp sau, chúng ta đừng làm kẻ thù nữa được không?”

Thích Thiệu Thương nhìn y chăm chú, im lặng một khắc: “Không được!”

Cố Tích Triều ngẩn ra: “Tại sao?”

Nhân thần Thích Thiệu Thương u ám: “Ta nghĩ chúng ta bây giờ đã không phải là kẻ thù rồi! Ta không thể giết người rửa hận cho Liên Vân Trại, kể từ cái ngày ta từ chối xuống tay hạ sát người, ta đã thành đồng lõa với người, nói đến có tội, thì ta cũng như người, không! Có lẽ ta tội nghiệt càng nặng nề hơn!”

Cố Tích Triều sững người, trong lòng vẫn biết thứ tâm ý mơ hồ lẫn khuất đó của Thích Thiệu Thương, tuy trước giờ chưa từng biểu lộ rõ ràng, nhưng lại luôn hiển hiện bày ra đó. Nhưng mà, cảm giác tội lỗi đằng sau thứ tình nghĩa đó lại sâu nặng vượt ngoài dự liệu của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều cuối cùng trầm mặc đi, nhất thời, trong cái lò gạch nhỏ bé chỉ có tiếng càn củi trong lửa nứt ra kêu lách tách và hơi thở nặng nề không đồng nhất của hai người.

Hồi lâu, Cố Tích Triều đưa cánh tay phải không bị thương ra, nắm lấy tay của Thích Thiệu Thương: “Đúng và sai đều không phải là thứ mà chúng ta có thể lựa chọn, số mệnh đã là vậy, đó là số mệnh của người và ta, cũng là số mệnh của Liên Vân Trại, nếu đó đều tính là tội nghiệt, người có thể cùng ta gánh vác, trong lòng ta rất vui.”

Hai người nhìn vào mắt nhau, có thể thấy bóng hình nho nhỏ của mình trong mắt người kia, bóng người đó chậm chậm tiến gần, sau đó, trên môi truyền lại xúc cảm ấm áp.

Dựa vào ký ức trong ảo ảnh của mình, Cố Tích Triều biết đây có lẽ không phải lần đầu tiên mình cùng với Thích Thiệu Thương chạm môi, trong ký ức hai người còn có những cử chỉ thân mật hơn nữa, chỉ là bản thân hiện đang mang ký ức của tương lai xa xôi, lại có thể tự nhiên tiếp nhận tất cả những chuyện này, làm Cố Tích Triều có chút mờ mịt.

Tuy mờ mịt, nhưng lúc này ngón tay Thích Thiệu Thương giữ lấy sau đầu mình vừa thon dài vừa mạnh mẽ, đang dịu dàng chuyển động trong mái tóc, thứ cảm giác thân mật đó khiến Cố Tích Triều khó lòng cự tuyệt.

Không biết từ lúc nào, vạt áo đã rời ra, thân thể dán vào nhau nóng bỏng như thiêu đốt, giầy khắc đó, Cố Tích Triều quên mất cơn đau trên vai, quên mất thực tại kỳ dị lạ lùng và cuộc chiến dữ dội nơi hoang dã, trước mắt chỉ có người đó, đôi mắt đó, cùng trái tim gần cách bởi ***g ngực nhưng vẫn cảm nhận được đó...

Có cảm giác thương tâm tràn ngập cõi lòng Cố Tích Triều, cơ hồ như đêm này là vĩnh viễn, Chuyển Phách Tấn một khi cháy hết, tất cả những thứ trước mắt đều sẽ tan thành mây khói, thân ảnh Thích Thiệu Thương từ nay sẽ không thể nào thấy lại, dù cho là đời thực hay trong cõi mộng.

Cánh tay và bờ ngực ôm lấy lúc này, ấm áp biết bao, chân thực biết bao, có thể cảm nhận được khổ đau và hoan lạc, cảm nhận được hơi ấm thân thể và hơi thở nóng bỏng của Thích Thiếu Thương, chỉ là, tất cả phải chăng chỉ là một cơn mộng Thận??

Cổ Tích Triều run rẩy như phát bệnh, hoảng loạn nghên hợp với nhiệt tình của Thích Thiếu Thương, chỉ muốn lưu lại tâm ý cùng hơi ấm của giây khắc này.

Ánh lửa hắt bóng người nhảy múa lên vách lò gạch cong cong, bên ngoài gió xuân thổi đắm say một trời sao sáng.

Mới đó, hương xuân ngọt ngào đã trôi qua, thời cuộc lại vào lúc cỏ cây xanh thắm này mà có sự biến động vi diệu.

Vết thương của Cổ Tích Triều không chạm đến xương, về lại Kinh Bội Túy không lâu cũng khỏe lại bảy tám phần, chỉ để lại một vết sẹo nổi bật.

Thích Thiếu Thương lo lắng thể cục của Kim Phong Tế Vũ lâu, vội vàng hồi kinh, quả nhiên không ngoài dự đoán của Cổ Tích Triều, các thể lực khác trong kinh thành đều gặp phải những vụ tấn công khó hiểu, bốn bề nhất thời bao trùm bầu không khí nghi kỵ cao độ, ai nấy đều dưỡng sức chờ thời cơ.

Cổ Tích Triều vẫn như bình thường, xử lý các loại tin tức và tư liệu đi qua Hy Châu, hôm nay lật đến một báo cáo do thuộc hạ vừa mới đưa đến, tay Cổ Tích Triều khựng lại.

Trên mấy trang giấy mỏng đó, có một địa danh đặc biệt khiến tim Cổ Tích Triều thất lại, sự thật mà nửa tháng nay cơ hồ quên mất giờ chợt nổi lên: Áo ảnh này, chính là do Chuyển Phách Tấn mang đến!

Địa danh đó là thứ mà trong khoảng thời gian không gian xa xôi kia từng khiến mình lưu tâm chú ý: Minh Sa Sơn!

Minh Sa Sơn hiện tại nằm gần Túc Châu trong địa phận Tây Hạ.

Lúc này một dải Đôn Hoàng vẫn là con đường chính yếu nối liền nam bắc, trong hoang mạc, vùng này có thể nói là nguồn nước dồi dào, cỏ cây um tùm, bò dê béo tốt, là ốc đảo hiếm có, các lữ khách qua lại từ Hồi Hột và Hắc Hãn về Trung Nguyên đều đi qua nơi đó, dừng ở đó để bổ sung nước uống và lương thực.

(Hồi Hột: một dân tộc cổ ở Trung Quốc, từng lập ra một vương triều tồn tại khoảng 1 thế kỷ, là tổ tiên của người Duy Ngô Nhĩ ngày nay)

Hắc Hãn: vương triều của một liên minh các bộ lạc Đột Quyết nằm ở tây bắc Trung Quốc)

Chỉ là thông tin cấp báo này lại đề cập đến một sự thật đáng sợ: Mười bốn ngày trước, Truy Mệnh và Lãnh Huyết trong tứ đại danh bộ bị tập kích ở Minh Sa Sơn, Truy Mệnh trọng thương, Lãnh Huyết bị thương nhẹ, tuy hiện được một thương đội hộ tống đi xuyên qua Tây Hạ về đến Đại Tổng, nhưng theo tư liệu của Kinh Bội Túy, thương tích của Truy Mệnh cực kỳ đáng ngại.

Cổ Tích Triều lập tức nghĩ ngay đến kết luận mà Thành Nhai Dư rút được từ quá trình thời miên: mình đã nhìn thấy Truy Mệnh chết!

Vì vậy trong lòng Cổ Tích Triều trỗi lên một dự cảm không lành, tuy trong đời này Truy Mệnh và Cổ Tích Triều không mấy tiếp xúc, nhưng mà vì cậu nhóc vui vẻ đơn thuần trong tương lai kia, trong lòng lại bất giác thấp thỏm.

Thứ nữa, ở Minh Sa Sơn rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Khiến cho tứ đại danh bộ phải điều động hai vị mà vẫn chuốc lấy thất bại??

Trước mắt thấy mê trận trùng trùng, Cổ Tích Triều lại bất giác nhớ ra bản thân đã ở trong ảo ảnh gần hai tháng rồi, một nhóm bột đó lại có ma lực đến thế này sao?

19. Chương 18

Chỉ qua ngày hôm sau, thư mật do đích thân Thích Thiếu Thương của Kim Phong Tế Vũ lâu viết cũng đến nơi, trên thư chỉ đề mấy chữ: Tiếp ứng Lãnh Huyết và Truy Mệnh, ta lập tức đến ngay. Thích.

Biết Thích Thiều Thương và tứ đại danh bộ giao tình không tệ, nhưng Thích Thiều Thương gấp gáp như vậy, có thể thấy lần này Lãnh Huyết và Truy Mệnh nhất định là có mang trọng trách.

Cố Tích Triều liền tìm mấy trợ thủ đắc lực, cùng đi lên hướng bắc để tìm đội thương nhân đưa Lãnh Huyết và Truy Mệnh về Đại Tổng.

Hy Châu cách biên giới không xa, từ Túc Châu của Tây Hạ đi xuống phía nam, vào được biên giới thì cũng không còn cách Hy Châu bao xa.

Cố Tích Triều đi lên hướng bắc một ngày rưỡi, đến rìa một vùng hoang mạc thì gặp được thương đội vừa trải qua hành trình cực khổ kia, cát vàng mênh mang, tiếng chuông lạc đà leng keng mang đến tin tức từ phương xa.

Cố Tích Triều từng nhìn thấy Lãnh Huyết từ đằng xa, lần này gặp được không khỏi thâm kinh ngạc, người thanh niên mà trong ấn tượng luôn thẳng đơ lãnh đạm như một thanh thương tốt đó, lúc này thần sắc ủ dột, hốc mắt quầng đen, rõ ràng tinh thần rất kém, mất đi sự bình tĩnh lãnh đạm lúc thường.

Người lãnh đạo thương đội tên là Gia Hỷ Lỗ Đình, mang hai dòng máu người Hán và người Hồi, cũng có thể xem là một trong những cọc ngàm do Đại Tổng cài vào các nước ở Tây Vực, lần này đưa Truy Mệnh và Lãnh Huyết ra khỏi ốc đảo Đôn Hoàng về đến đây, dọc một đường nơm nớp sợ hãi, bây giờ gặp được một đám cao thủ của Khinh Bôi Túy mới thấy có chút an tâm.

Lãnh Huyết có trí nhớ siêu quần, vẫn nhớ như in Cố Tích Triều từng đại náo Tử Cấm Thành, rõ ràng không ngờ được người của mình mà Thích Thiều Thương gửi thư nói sẽ đến tiếp ứng lại chính là Cố Tích Triều, nhất thời có chút phiền não không biết làm sao ứng đối, cũng không biết cách che giấu, sự phòng bị và lạnh nhạt hiện rõ trên mặt.

Cố Tích Triều đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với phản ứng của Lãnh Huyết nên cũng không để tâm, trong lòng lo lắng Truy Mệnh không biết sống chết thế nào, cất tiếng hỏi: “Nhận được truyền thư, hình như Truy tam gia bị trọng thương? Ta có mang theo đại phu đến, hãy để đại phu xem xét thương thế trước!”

Lãnh Huyết nghe thấy liền tái mặt, chậm chậm lắc đầu: “Không cần nữa...”

Lòng Cố Tích Triều thất lại, dường như dự cảm không lành đó đã thành sự thật, giọng chua chát hỏi: “Người đâu?”

Tay Lãnh Huyết run lên, sắc mặt càng tái đi, đôi mắt vốn rất trấn tĩnh cũng không khỏi có chút tán loạn.

Cố Tích Triều nhìn hẩn chậm chậm xoay người, chậm chậm lật ra một tấm thảm cuộn lại trên đặt trên lưng lạc đà, bên dưới tấm thảm dày nặng là một gương mặt trẻ trung mà quen thuộc, dáng vẻ đặc ý của gương mặt đó vẫn còn khắc sâu trong trí não Cố Tích Triều, mà lúc này, người thanh niên mang gương mặt đó lại vô tri vô giác nằm giữa tấm thảm cuộn, lặng lẽ trầm mặc, lạnh lẽo ảm đạm.

Cố Tích Triều rõ ràng đã biết sẽ có kết quả này, nhưng khi gương mặt đó hiện lên trong hoàn cảnh bất lực và bi thương thế này, Cố Tích Triều nhất thời không thể chịu được, “A” một tiếng sững sờ.

Lãnh Huyết cúi đầu, chậm chậm kéo tấm thảm đắp lại lên gương mặt tĩnh lặng của Truy Mệnh, chậm chậm ngược mắt nhìn Cố Tích Triều: “Tam sư huynh là vì cứu ta, nếu không dựa vào khinh công của huynh ấy thì không thể nào gặp nạn được, là tại ta.”

Cố Tích Triều vốn rất lý trí khôn ngoan, bây giờ nhất thời cũng không biết nói gì, không thể nói ra được lời gì có thể khuyên giải người thanh niên đau buồn này.

Nhớ đến Thôi Lược Thương nơi thế giới xa xôi kia, tâm của Cố Tích Triều từ từ bình tĩnh lại, cái chết cũng không phải là vĩnh viễn?!

Trong ảo ảnh đã có quá nhiều người ở trước mắt mình mất đi tính mạng, nhưng trong tương lai lại có thể thấy được bọn họ vẫn sôi nổi sống cuộc sống của mình, thật hạnh phúc biết bao? Cố Tích Triều lại một lần nữa cảm nhận được sự kỳ diệu của số mệnh.

Dù cho lúc này vết thương có đau đớn vô hạn, nhưng mà linh hồn cũng giống như mặt trời, mọc lên lần xuống, có sinh tất có tử, mà cái chết chẳng qua cũng là sự khởi đầu của một giấc mộng khác.

Cố Tích Triều miễn cưỡng ép bản thân không chú ý đến thân thể Truy Mệnh cuộn trong tấm thảm đó nữa, đậm nhạt nói: “Lãnh bộ đầu, người cũng bị thương rồi, hãy đến Hy Châu dưỡng thương, ưm, Truy tam gia đi được mấy ngày rồi?”

Lãnh Huyết ý thức được hàm ý của Cố Tích Triều, trong mắt có một tia đau đớn lướt qua, nhưng vẫn trấn tĩnh lại mà đáp: “Sáng sớm hôm qua, thương thế quá nặng, mấy kinh mạch chính đều bị đứt hết, có thể kiên trì vào được cương thổ Đại Tống đã là không dễ dàng.”

Cố Tích Triều nghĩ đến cái tên nhóc rạng rỡ tiêu sái đó không biết đã đối mặt với cường địch như thế nào, đã phải chịu đựng đau đớn đến thế nào, trong lòng trầm xuống đau nhói, nhưng vẫn nén lòng mà nói: “Khí trời đã nóng lên, thi thể không thể giữ lâu, đến Hy Châu cần lập tức hạ táng!”

Lãnh Huyết nghe thấy, cả người chấn động, hai nắm tay xiết đến vang tiếng “rắc rắc”, nhưng lại gật đầu nói: “Được!” Khi nói lời này, người thanh niên trước giờ chỉ đổ máu chứ không rơi lệ này đã nước mắt ràn rụa, không thể tự khống chế, thốt ra được chữ này, chừng như đã hao kiệt hết sức lực toàn thân.

Vào ngày về đến thành Hy Châu, vùng đất khô khan này chợt có trời mây âm u hiem thấy, mưa rơi lác rác, nước mưa mang theo cát bụi màu đất vàng chảy lan trên con đường lát đá thô sần.

Đoàn người trầm mặc đi xuyên qua đường phố, chỉ có tiếng vó và tiếng chuông lạc đà thông thả phát ra tiếng lanh canh trong vang.

Đã là đầu tháng sáu, dù có cơn mưa nhỏ vừa thấm ướt, không khí vẫn bức bối, trên ngọn núi nhỏ hoang vắng ngoài thành, cổ quan tài mỏng thô sơ được phủ lên đất mới.

Nhìn đất vàng lấp đi tất cả dấu vết của thứ từng là sinh mệnh, Lãnh Huyết như lấy lại tinh thần, lưng lại vươn thẳng đơ như ngọn thương, môi mỏng mím thật chặt, nhãn thần lãnh đạm.

Nhưng Cố Tích Triều lại cảm nhận rõ ràng, nội tâm của người thanh niên này cơ hồ đã mất đi cái gì đó. Đối diện với tình cảnh tử đại danh bộ một mất một bị thương, lòng Cố Tích Triều thầm xoáy tròn câu hỏi, ở Minh Sa Sơn đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vượt ngoài dự liệu?

Lãnh Huyết cũng bị thương, có thể kiên trì đi hết một đường đến được Hy Châu cũng có thể coi là ý chí cực kỳ kiên cường, đại phu giỏi nhất của Hy Châu nhìn thấy những vết thương sâu đến tận xương mà hít một hơi lạnh, không thể hiểu nổi người thanh niên này làm sao mà vẫn còn đứng được, thậm chí đứng còn thẳng hơn vô số người.

Nhưng thực tế, Lãnh Huyết cũng chỉ là một người phàm, vết thương nặng như vậy, muốn hồi phục hoàn toàn, có thể lại tiếp tục vung kiếm, chỉ e cần mất tối thiểu từ sáu tháng tới một năm.

Chỗ xương gần vai bên ngực phải Lãnh Huyết bị nứt rạn, cơ thịt nứt toác, sau lưng còn có ba vết thương vắt chéo qua người, như là bị binh khí sắc bén vạch qua.

Đại phu xử lý vết thương xong, ra đơn thuốc dưỡng thương tan máu bầm, dặn dò được đồng đi sắc thuốc.

Đám người chọn rộn đều tản đi hết rồi, Lãnh Huyết vẫn ngồi trong phòng, ngưng thần trầm mặc, chỉ một lúc sau, như dự liệu, ngoài cửa truyền lại tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi, cánh cửa vang tiếng gõ nhẹ.

Người nam tử bước vào có thân hình cao ráo, mày mắt thanh nhã, chính là Cố Tích Triều, hai người nhìn vào mắt nhau, đều cùng trầm mặc.

Cố Tích Triều đi đến bên bàn, cầm ấm Tử Sa lên, nghiêng ấm rót một chén trà, đưa cho Lãnh Huyết.

“Không ngờ đường chủ tại Hy Châu của Kim Phong Tế Vũ lâu lại chính là người.” Lãnh Huyết lặng lẽ nói, không mang chút tình cảm, chỉ như thuật lại một sự thật.

Cố Tích Triều nhẹ gật đầu: “Điều này không quan trọng, ta chỉ muốn hỏi các người rốt cuộc đã gặp phải cái gì ở Minh Sa Sơn.” Cố Tích Triều không hỏi Truy Mệnh và Lãnh Huyết tại sao lại đến Minh Sa Sơn, cũng không giải thích bản thân tại sao lại có thể ở đây chủ trì sự vụ của Khinh Bôi Túy, mà chỉ muốn biết ở Minh Sa Sơn đã xảy ra chuyện gì.

Không biết tại sao, ba chữ ‘Minh Sa Sơn’ như một đám mây đen nặng nề, dáo gần đây cứ đè ép lên tâm của Cố Tích Triều, dự cảm không lành càng lúc càng mạnh hơn.

Nếu quả thật có thứ gọi là số mệnh, con người luôn nỗ lực hết sức để nắm chặt lấy nó, nhưng mà, việc đó có bao giờ dễ dàng?

Trong phòng sách nho nhỏ đó, địa danh Minh Sa Sơn đã khiến Cố Tích Triều âm thầm kinh tâm, mà trước mắt, Truy Mệnh có cùng một gương mặt với Thôi Lược Thương thích giỡn thích náo trong căn phòng đó đã bỏ mạng tại Minh Sa Sơn, cảm giác nguy hiểm cực độ ở trong tâm Cố Tích Triều càng ngày càng nồng đậm...

Lãnh Huyết thoáng kinh ngạc, nhìn Cố Tích Triều, suy nghĩ một thoáng, cuối cùng hạ quyết tâm, nói: “Yêu quái!”

Cố Tích Triều tuy là tin tưởng thế gian này có nhiều điều thần bí mà con người tạm thời chưa thể hiểu hết, cũng như ngay lúc này Cố Tích Triều mang ký ức từ một tương lai dị thường mà ngồi ở đây cũng là một chuyện quá đổi kỳ kỳ, nhưng khi Lãnh Lăng Khí mặt lạnh băng mở miệng nói ra hai chữ ‘yêu quái’, Cố Tích Triều vẫn không khỏi kinh ngạc ngẩn người.

Lãnh Huyết đã nói ra, cũng giải thích luôn: “Ta và tam sư huynh phụng mệnh thế thúc đi Túc Châu đợi thương đội của Gia Hỷ Lỗ Đình, từ thương đội nhận lấy một mật hàm, kết quả ở Minh Sa Sơn gặp phải yêu quái đó, mật hàm suýt nữa bị đoạt mất, tam sư huynh vì đỡ cho ta một đòn chí mạng, bị yêu quái làm trọng thương.”

“Mật hàm bị đoạt?” Cố Tích Triều nhíu mày: “Là thứ yêu quái gì? Nếu đúng là yêu quái thì lấy mật hàm làm gì chứ?”

“Dọc đường ta suy nghĩ cẩn kẽ, cảm thấy yêu quái đó chắc có người thao túng, chỉ là yêu quái đó đáng sợ như vậy, lại có ai có thể thao túng được nó?” Hai mày của Lãnh Huyết nhíu chặt.

Cố Tích Triều trầm mặc một khắc, hỏi: “Có lẽ ta hơi đường đột, nhưng vẫn phải hỏi một câu, đó là mật hàm gì? Kẻ nào có khả năng muốn đoạt mật hàm này nhất?”

Lãnh Huyết trầm ngâm một hồi, nói: “Mật hàm chẳng qua là một hiệp định thiết lập quan hệ qua lại giữa triều đình và một bộ lạc Nữ Chân nhỏ ngoài biên giới, nhưng vì tránh tai mắt của nước Liêu mà phải đi vòng qua Tây Hạ, không ngờ lại có thứ yêu quái như vậy xuất hiện.”

“Nữ Chân!” Cố Tích Triều lập tức hiểu ra, Nữ Chân vừa trỗi lên, chẳng qua chỉ là một bộ lạc man di nhỏ bé, chịu sự áp chế bóc lột nhiều năm của nước Liêu, trong tâm không phục, trước mắt đang cùng Đại Tổng ký mật ước, nhưng không dám để Đại Liêu đang cường thịnh biết được. Chỉ là hiện tại, có ai ngờ được không lâu về sau, bộ tộc Nữ Chân có dã tâm lang sói này lại chính là ma đầu khiến Bắc Tống diệt vong, Đại Liêu mất nước?

(Nữ Chân là bộ lạc lập nên vương triều nhà Kim, là vương triều thôn tính Bắc Tống và nước Liêu)

Lãnh Huyết miễn cưỡng cảm giác ngũ khí của Cố Tích Triều từ kinh ngạc chuyển thành như đã hiểu ra, buột miệng hỏi: “Cố công tử biết Nữ Chân?”

Cố Tích Triều gật đầu: “Một bộ lạc nằm trong vùng Bạch Sơn Hắc Thủy.”

(Trường Bạch sơn và Hắc Long giang, ngày nay là khu vực đông bắc Trung Quốc)

Lòng Lãnh Huyết có chút bội phục, bộ lạc này cách Đại Tổng rất xa, hiện tại lặng lẽ vô danh, bản thân hẳn nếu không vì được thế thúc phái đi nhận mật hàm thì cũng không đời nào nghe nói đến, mà Cố Tích Triều rõ ràng không chỉ có nghe nói phong thanh, mà cả vị trí của Nữ Chân cũng nói ra rõ ràng, quả thật là kiến thức sâu rộng.

Cố Tích Triều lại hỏi: “Là thứ yêu quái gì mà lợi hại như vậy?”

Lãnh Huyết chú tâm nhớ lại, trong mắt vẫn không khỏi lộ ra một thoáng phần nộ và một chút kinh hoàng: “Không nói rõ được, chỉ là khi dừng chân nghỉ lại ốc đảo, bất chợt xuất hiện rất nhiều đồn tấn công quái dị, những đồn tấn công đó hư vô mờ ảo, nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm chết người, chỉ cần chạm trúng là thương tích nặng nề. Sau khi chúng ta chạy thoát khỏi ốc đảo, nghe dân địa phương nói đó là do yêu quái gây ra, người hãy hỏi thử Gia Hỷ Lỗ Đình, có mấy câu tiếng địa phương ta nghe không hiểu, có ông ấy là hiểu.”

Cố Tích Triều ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Người làm sao xác định được yêu quái đó có người thao túng, mà còn là đến vì mật hàm?”

Lãnh Huyết nói như đinh đóng cột: “Trực giác!”

Cố Tích Triều không nói nữa, y biết, có đôi lúc, trực giác cũng có thể nói rõ vấn đề, đặc biệt là Lãnh Huyết vốn lớn lên từ trong bầy sói, cảm giác của hắn đa phần là chính xác.

TBC

Về Nữ Chân và nước Kim:

Nước Kim là chính quyền do tộc Nữ Chân lập nên ở khu vực mà ngày nay là vùng đông bắc Trung Quốc.

Các truyện Thích Cổ khác thường đặt trong bối cảnh 3 nước Liêu, Tống, Kim đối đầu với nhau, nhưng trong truyện này vào lúc này Nữ Chân vừa trỗi dậy, chưa trở thành thế lực hùng mạnh.

Theo lịch sử, nước Kim lập ra vào năm 1115, mà đến năm 1125 họ đã tiêu diệt được vương triều nhà Liêu (liên minh với Tống để diệt Liêu) và đến năm sau diệt luôn Bắc Tống, tức là chỉ trong vòng có chừng 10 năm đã phát triển thế lực vượt bậc, nên bối cảnh thời gian trong truyện này chắc cũng không xê xích đi nhiều lắm so với các bối cảnh thường gặp trong các truyện khác, có lẽ sớm hơn chừng mấy năm.

20. Chương 19

“Ốc đảo đó rất đẹp, lúc đó ta cứ tưởng đi sai đường, lúc trước đi ngang qua vùng đó không nhớ là có ốc đảo gì đặc biệt hết.” Gia Hỷ Lỗ Đình nghi hoặc hỏi lại.

Cố Tích Triều chỉ im lặng lắng nghe.

“Ốc đảo đó không lớn, nhưng lại có một hồ nước trong vắt, bên bờ hồ còn có nhiều con hoàng dương, lạc đà hoang đang uống nước, trên mặt hồ có chim nhạn vọc nước, chúng ta khi đó mới quyết định nghỉ tạm lại bên hồ.”

(linh dương Mông Cổ)

“Chúng ta cắm trại lại bên bờ hồ, lấy nước trong hồ để nấu ăn. Ban đêm không có trăng, nhưng sao rất sáng, lấp lánh đến hoa cả mắt. Ta nhìn thấy Truy tam gia nhảy lên cây gai cát bên bờ hồ để ngắm sao, Lãnh tứ gia thì đứng bên cái cây, hai người thương lượng một hồi, quyết định là Truy tam gia trực canh trước, đến giờ Tý thì đổi phiên, thế là mọi người đều đi ngủ.” Gia Hỷ Lỗ Đình cố gắng nhớ lại từng chi tiết.

(một loại cây có nhiều gai, mọc ở nơi khô hạn)

“Chúng ta nhóm đồng lửa, ngủ đến tối khuya thì ta nghe thấy có tiếng ca rất lạ, nghe rất du dương, giống như tiếng ca của Ca Lăng Tần Già trong truyền thuyết, nên mới ngồi dậy nhìn xem.”

“Tiếng ca?” Cố Tích Triều biết Ca Lăng Tần Già, đó là một loài chim lạ trong truyền thuyết Phật giáo, tiếng ca vô cùng đẹp đẽ, có thể mê hoặc nhân tâm.

“Khi các người cắm trại ở ốc đảo có kiểm tra xung quanh trước không?” Cố Tích Triều hỏi.

“Có chứ, ta ra vào đại mạc bao nhiêu năm nay, sao lại không rõ sự hiểm ác của sa mạc? Cho nên khi nghe được tiếng ca, ta rất kinh ngạc, mới vén màn lều lên nhìn, đồng lửa vẫn cháy, nhưng ta cứ cảm giác có gì đó xanh xanh quỷ dị, ước chừng đã qua nửa đêm, bởi vì Lãnh tứ gia đang ngồi bên đồng lửa canh gác. Nhìn tình hình có vẻ ngái áy cũng nghe được tiếng ca. Bốn bề đen kịt, đêm không trăng, nhìn không rõ cả hồ nước cách đó không xa. Tiếng ca tuy rất nhẹ nhưng lại rất rõ ràng đó, dường như truyền lại từ phía hồ.”

“Giọng ca là nam hay nữ?” Cố Tích Triều lại hỏi.

“Lúc đó cảm thấy giọng ca rất hay, như là nhạc trời, bây giờ ngẫm lại thì không thể phân được là nam hay nữ, rất là dị thường.” Gia Hỷ Lỗ Đình lộ ra thần sắc vô cùng sợ hãi.

“Truy tam gia cũng ra khỏi lều, đứng bên đồng lửa, sắc mặt thận trọng, lần đầu tiên ta nhìn thấy dáng vẻ Truy tam gia nghiêm trọng như vậy, lúc đó liền có chút cảm không lành. Đêm sa mạc rất lạnh, ở ốc đảo này cũng có gió thổi lạnh thổi vù vù, cảm giác rất quái dị.”

Gia Hỷ Lỗ Đình nói tiếp: “Tuy là không nhìn thấy gì hết, nhưng kiếm của Lãnh tứ gia đã rút khỏi vỏ, lúc này ta nghe ra được tiếng ca dường như truyền lại từ chỗ nào đó của hồ nước, quả thực quá sức yêu dị. Hồ đó không lớn lắm, chu vi chừng mười trượng đổ lại, bốn bề có các cây gai cát vây quanh, khi kiểm tra chúng ta biết là tuyệt đối không có dân du mục nào ở gần đó, thế mà canh ba nửa đêm lại truyền lại tiếng ca!”

“Lãnh tứ gia rõ ràng cũng thấy quái lạ, mới đi về phía hồ, ta thấy bên đó tối đen, mới đi ra rút một khúc củi từ đồng lửa, đi theo Lãnh tứ gia để soi đường, nhưng ánh lửa cũng chỉ soi được một vùng nhỏ của hồ, không thấy có gì hết. Lãnh tứ gia đi một lát đã đến bên hồ, lúc đó Truy tam gia đứng bên đồng lửa không cử động, nhưng dường như đang đứng đón gió, có vẻ như phát hiện được cái gì đó. Ta vừa định khuyên Lãnh tứ gia về lại đồng lửa, sẽ an toàn hơn, thì nghe thấy Truy tam gia hét lớn: ‘Lãnh Huyết! Quay lại! Hồ nước không ổn!’ Tiếng hét còn chưa dứt, ta thấy bóng trắng vụt qua, Truy tam gia đã chắn giữa chúng ta và hồ nước, ta không kịp nhìn rõ cái gì hết, chỉ nghe một tiếng ‘bụp’ nặng nề, Truy tam gia đã ngã về hướng chúng ta!”

“Không nhìn thấy gì hết?” Tim Cố Tích Triều thất lại: “Rồi sau đó?”

“Lãnh tứ gia phản ứng rất nhanh, đỡ lấy Truy tam gia liền lùi lại phía sau, ta sợ đến bò lăn bò cang về chỗ đồng lửa, lúc này người trong thương đội cũng ủa ra, mọi người thấp nển và hỏa chiết tử lên chiếu rọi bốn phía, nhưng không thấy có gì hết. Ta vội vã đi xem Truy tam gia, mới biết trong hồ nước này tồn tại một thứ vô cùng đáng sợ.”

Đến lúc này Cố Tích Triều vẫn chưa nghe ra được rốt cuộc là xảy ra chuyện gì: “Truy Mệnh là do vậy mà bị vết thương chí mạng?”

“Đúng.” Gia Hỷ Lỗ Đình đáp: “Lúc đó khắp người đầy máu, khi đó Truy tam gia quay lưng về hồ nước để cản Lãnh tứ gia đến gần thêm nữa, vì vậy mà bị thương sau lưng, như là bị lưỡi đao lưỡi kiếm cực bén cắt qua, hình như có tới cả chục vết thương lớn? Máu chảy đầm đìa cả người. Lúc này bọn ta đều quây quanh đồng lửa, mặt hướng ra ngoài thành một vòng tròn để đề phòng tập kích. Ta cũng xem là luyện võ nhiều năm, tuy chưa thể đăng đường nhập thất, nhưng đã đi qua nhiều nơi, cũng có chút nhãn lực và kiến thức, ta trước giờ luôn bái phục võ công của Truy tam gia, động tác linh hoạt như vậy, trong thiên hạ không có người thứ hai, thế mà chỉ một tích tắc đã lãnh bao nhiêu là vết thương, đó không phải là chuyện người thường có thể làm được.”

“Lúc đó, tiếng ca quỷ dị kia không biết từ lúc nào đã tắt lặng, xung quanh chỉ có tiếng gió ù ù thổi qua, khiến người ta nổi hết gai ốc. Lúc đó Truy tam gia vẫn còn ý thức, gắng gượng nói: ‘Tránh hồ nước ra, có khí tanh!’ Lãnh tứ gia điếm vào mấy huyết đạo gần vết thương, lại cởi áo ngoài ra ấn lên vết thương, nhưng máu vẫn thấm qua rất nhanh, ta biết Truy tam gia bị thương không nhẹ. Lúc đó chỉ toàn ngửi thấy mùi máu trên người Truy tam gia, ta quả thực không thể phát giác được khí tanh gì hết, nhưng ta biết Truy tam gia nói ra nhất định không sai!”

Cố Tích Triều cũng biết khả năng truy lùng của Truy Mệnh là thiên hạ đệ nhất, nói đến truy lùng, tất không ngoài việc lần theo dấu vết và mùi hương để lại, năng lực phân biệt dấu vết và mùi hương này của Truy Mệnh rất mạnh, nhất định là đã phát giác ra trong gió có mùi tanh kỳ dị càng lúc càng gần Lãnh Huyết, mới ra tay chặn lại, nhưng cũng đã đánh giá thấp mức độ đáng sợ của cái thứ đó.

Gia Hỷ Lỗ Đình vẫn tiếp tục nhớ lại: “Sau đó thì không thấy động tĩnh gì nữa. Qua khoảng hơn một canh giờ, mọi người dần thả lỏng, có người lí nhí hỏi có phải trong hồ có con thủy thú lớn gì đó ẩn nấp không, rồi cho rằng chỉ cần cách xa hồ thì chắc sẽ không sao. Tuy vẫn giữ đội hình phòng thủ, nhưng tinh thần mọi người đều mệt mỏi hết cả rồi. Chỉ có Lãnh tứ gia vẫn không động thanh sắc, thân người căng như dây đàn. Bất chợt, trước mắt sáng lên, bên trời đã có ánh bình minh ló dạng, một tia ánh sáng le lói nhuộm hồng tầng mây. Lúc đó trong lòng mọi người đều thở phào, trời sáng thì yên quái, thủy thú gì cũng không thành vấn đề, đa phần mấy thứ này đều là ban ngày ẩn nấp, ban tối chui ra. Trời dần sáng lên, cũng nhìn rõ được hồ nước, vẫn là cái hồ đó, không có một chút động tĩnh nào, lúc đó ta mới dám thở ra.”

Nhưng Cổ Tích Triều nghe đến đây liền biết sự tình quyết không đơn giản như vậy, nếu có thể êm xuôi như vậy, những vết thương đáng sợ trên người Lãnh Huyết lại từ đâu ra?

Quả nhiên, Gia Hỷ Lỗ Đình nói tiếp với thần sắc nghiêm trọng: “Mọi người vừa định tản đi, nhanh chóng thu dọn đồ rời khỏi cái chốn quỷ quái này, thì nghe thấy Lãnh tứ gia nói: ‘Không ổn, mọi người đừng động!’ Vừa nói xong câu đó, toàn bộ mặt đất liền rung động, cỏ xanh và đất cát dưới chân không ngừng nảy lên, không có ai đứng vững! Tất cả đều ngã nghiêng đổ nhào vào nhau. Chỉ có Lãnh tứ gia do có sự đề phòng nên vẫn giữ vững thân người phòng bị, lần này ta nhìn thấy từ trong hồ nước lao ra tám chín bóng người, động tác cực nhanh, ta căn bản nhìn không rõ mặt mũi và động tác của chúng, Lãnh tứ gia vùng kiếm lao tới, nhưng không ngờ, bọn quái nhân nấp dưới nước đó khi bị lưỡi kiếm đâm trúng liền hóa thành khói bụi tan đi, chỉ một khắc đã không còn dấu vết. Còn mặt đất rung chuyển cũng dần dần bình ổn lại.”

“Lãnh tứ gia quay người đi về chỗ bọn ta, ngay lúc đó, bất chợt gai cát bên hồ nước làm như sóng dậy, vươn tới người Lãnh tứ gia! Lãnh tứ gia quay người chặt xuống, mấy người trẻ tuổi trong thương đội bọn ta cũng lao tới hỗ trợ. Chúng ta quanh năm đi lại trong hoang mạc, mấy người thanh niên này công phu cũng không tồi. Nhưng mà tình hình quả thực quái dị, gai cát vừa chạm đến người thì lập tức biến thành nanh vuốt trắng nhợt, không cẩn thận liền bị nứt thịt toát da! Chỉ trong tích tắc đã có hai thanh niên bị gai cát cuốn lấy, kéo xuống hồ nước!”

Cổ Tích Triều chợt nghĩ tới một khả năng: “Mặt đất rung chuyển, gai cát cuốn người, đây đều là do quái vật đó gây ra?? Cũng tức là, cả vùng đất đó đều bị yêu quái thao túng? Hay là có cả bầy yêu quái?”

Gia Hỷ Lỗ Đình ngẩn ra một khắc, lắc đầu nói: “Ta cũng không nói rõ được, chỉ là lúc đó ánh mặt trời rọi sáng, bốn bề lại tràn lên một luồng khí tanh nồng nặc, khiến người ta càng thấy kinh hoàng khiếp đảm. Các hạ cũng biết, thương đội của ta kỳ thực là bí mật làm việc cho triều đình bên ngoài quan ngoại, văn thư cần giao lần này còn chưa kịp giao cho Truy tam gia và Lãnh tứ gia, lúc này vẫn do ta cất trong người bảo quản. Nhưng khi nhìn những người trước mặt la hét chiến đấu, trong đầu ta lại nghe thấy như có âm thanh đang kêu gọi, không thể nào tập trung vào chuyện trước mắt, trong lòng tuy cảm nhận được bất thường nhưng vẫn không thể kháng cự. Lúc đó ta cứ từng bước từng bước đi về phía hồ nước, còn lấy văn thư cất giấu kỹ trong người ra, nắm trong tay!”

Cổ Tích Triều nói: “Chả trách Lãnh Huyết nói quái vật là nhắm vào mật hàm mà đến, ta từng nghe có dị thuật có thể nhiếp hồn đoạt phách, xem ra lần này các người đã gặp phải dị thuật rồi.”

“Không sai, ta cũng xem là người có ý chí vững chắc, thế mà vẫn từng bước từng bước đi về phía hồ nước, trong lòng nôn nóng muốn phát điên nhưng vẫn không cách nào khắc chế. Lúc đó cũng nhờ Truy tam gia liều chết lao tới. Ta cứ bước đi trong lúc đầu óc mù mịt, bất chợt từ sau một lực lớn đâm sầm vào, ta bị đè xuống đất, phía sau tim đau nhói, từ huyết Tâm Du đằng sau có một cổ chân khí truyền vào, khiến đầu óc ta chợt tỉnh lại, mới thoát được lực khống chế quái dị đó.” Gia Hỷ Lỗ Đình nhớ lại còn thấy run.

Sắc mặt Cổ Tích Triều trầm như nước, nhãn mâu đen thẳm: “Cho nên thương thế của Truy Mệnh mới không thể khống chế được, kinh mạch đứt đoạn?”

Gia Hỷ Lỗ Đình thở dài: “Không sai, vì muốn đánh thức ta, Truy tam gia đã dồn hết tàn lực phi thân đá ta một cước, lại gắng sức đè lên lưng ta, nếu không thì vết thương của tam gia chắc có lẽ vẫn cứu được...”

Cổ Tích Triều trầm mặc một hồi: “Lúc đó tình hình nhất định rất nguy cấp, Truy Mệnh chắc đã cân nhắc mới có quyết định như vậy. Vậy còn sau đó? Các người làm sao mà thoát ra được?”

Gia Hỷ Lỗ Đình nói: “Truy tam gia ngã trên lưng ta, đã không thể trở người dậy được nữa, nhưng ta nghe thấy ngài ấy thì thào: ‘Bắn mặt trời!’, trong lòng ta như có tia sáng lóe qua, chợt như bừng hiểu. Ta đỡ lấy Truy tam gia, bên kia Lãnh tứ gia và mấy người thanh niên còn đang bận chiến đấu với thứ quái vật giống như gai cát kia, ta mới cùng trưởng phòng (người quản lý tiền nông sổ sách), hướng đạo (người dẫn đường) trong thương đội rút lấy mấy thanh củi đang cháy trong đống lửa ra ném về phía hồ nước, đẩy lui được một mớ. Bọn người Lãnh tứ gia được rảnh tay một lúc, mới nhảy thoát về chỗ dựng trại. Ta chuyển lời mà tam gia nói trước khi ngất đi cho tứ gia biết, tứ gia nghe qua liền hiểu vấn đề, lập tức nắm được ý của tam gia.”

Cổ Tích Triều nghe đến đây, coi như cũng hình dung được tình cảnh quái dị lúc đó: “Truy Mệnh quả nhiên quan sát cẩn thận, không thẹn là người có năng lực truy lùng giỏi nhất trong tứ đại danh bộ, nếu không

phải y phát hiện ra sơ hở trong đó, chỉ e các người đều không thể toàn mạng thoát ra khỏi chỗ đó? Con quái vật này quá lợi hại mà.”

Gia Hỷ Lỗ Đình kính nể nói: “Đúng, là Truy tam gia cứu hết tính mạng của cả đội! Sau đó, tất cả mọi người trong thương đội quây thành một vòng, bảo vệ phía trong, Lãnh tứ gia lấy trường cung dùng để phòng vệ của thương đội, nhắm vào mặt trời mới mọc lên, bắn liền ba phát! Liền nghe thấy một tiếng gầm kinh hồn, sau đó trước mắt mọi người tối sầm, rồi trong một mảng u ám chỉ còn thấy chút ánh sáng yếu ớt từ đồng lửa trại sắp tàn.”

Cố Tích Triều nghe nói cũng thấy kinh ngạc: “Ánh sáng bình minh đó lại chính là ảo ảnh do yêu quái tạo ra??”

“Đúng, đều là ảo ảnh, kỳ thực lúc đó trời còn chưa sáng, ước chừng chỉ mới đầu giờ Dần (3 giờ sáng), chỉ là trong lúc căng thẳng cực độ, chúng ta cảm thấy thời gian đã qua khá lâu, lại thấy trên trời dần sáng, ánh mặt trời tỏa rạng, mới thả lỏng ra, suýt chút nữa thì mất luôn văn thư, chết lại chỗ đó.”

Cố Tích Triều đã hoàn toàn hiểu rõ: “Tất cả đều là ảo ảnh, ông từng nói, vùng đó vốn không có ốc đảo, ông tưởng là khi đi trên sa mạc đã đi nhầm đường? Kỳ thực, ốc đảo đó cũng là ảo ảnh!”

Gia Hỷ Lỗ Đình gật đầu: “Đúng vậy, Lãnh tứ gia bắn trúng mặt trời giả xong, lửa trại vẫn còn, lều trưởng vẫn còn, nhưng gai cát, thảm cỏ và hồ nước trước mặt đều bốc hơi không tăm tích, chỉ còn lại đất cát và gió đêm...”

Cố Tích Triều bất giác nhớ đến bản thân lúc này cũng đang ở trong một ảo ảnh, thật không ngờ ảo ảnh trong ảo ảnh này lại quỷ dị, chết chóc như vậy!

Nói chuyện với Gia Hỷ Lỗ Đình xong, chiều tối hôm đó, Thích Thiều Thương đã tới Hy Châu.

TBC

Gai cát tên gốc dịch theo âm Hán Việt là Sa Cức, nghe không nhã, mà ta không tìm được tên tiếng Việt của nó (tiếng Anh là Sea Buckthorn) nên tự dịch theo nghĩa lun

21. Chương 20

Một bình rượu lạnh, tuôn chảy xuống đất vàng, thấm đẫm một mảng, mùi rượu nồng xông lên, hòa vào mùi nhang trong không khí.

Thích Thiều Thương mang thần tình nghiêm trang lạnh lẽo, đổ hết một bình Côn Lôn Thương xuống trước bia mộ của Truy Mệnh, ngọn nến té lay lắt trong gió lạnh.

Thích Thiều Thương nói: “Ngày mai ta lên đường đi Minh Sa Sơn.”

Cố Tích Triều lắc đầu: “Không được!”

Thích Thiều Thương nói: “Ta đã biết hết đầu đuôi mọi chuyện, mật hàm cũng đã đưa về kinh thành, nhưng nơi đó khiến ta không an tâm được.”

Cố Tích Triều nheo mắt, chăm chú đánh giá người nam tử trước mặt, tuy mang nét phong sương, nhưng ánh mắt rất sáng, khóe môi mím chặt đầy kiên định và cố chấp.

Cố Tích Triều vẫn cương quyết: “Không được, chuyện này dù sao cũng đã rồi, không phải là chuyện mà sức người có thể thay đổi được, người có đi cũng không ích gì, sa mạc mệnh mông, yêu quái đó không chắc sẽ ở yên một chỗ đợi người đi tìm. Với lại, dù có tìm được thì sao chứ?? Người định làm thế nào?”

Thích Thiều Thương mỉm cười rất nhẹ, khuôn mặt mới này còn toát lên vẻ cứng lạnh, khắc này chợt ôn hòa đi rất nhiều: “Người lo cho ta.”

Cố Tích Triều không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Chốc nữa Vô Tình và Thiết Thủ sẽ đến Hy Châu, sáng sớm đã nhận được truyền thư. Ta cảm thấy nên bàn bạc kỹ càng mới hành động, yêu quái đó không phải là thứ mà một người có thể đối phó được. Ta đã cho người đi Triều Nguyên quán thỉnh người về rồi.”

Thích Thiều Thương cười lên, lần này mang một chút hứng khởi: “Tích Triều, người cũng nghĩ giống ta, trên đường đến đây ta đã nhận được thư của Lãnh Huyết, đại thể biết được là yêu quái gây họa, đạo quán nổi tiếng nhất của vùng Hy Châu này là Triều Nguyên quán, là một chi của đạo Thiên Sư, ta cũng kêu lão Bát đi tìm người rồi, chắc đến tối sẽ đến nơi.”

“Mục Cưu Bình?” Sắc mặt Cố Tích Triều lập tức có chút khó chịu, nhưng cũng không nói thêm, thu dọn mấy thứ ở trước mộ lại gọn gàng.

Thích Thiều Thương dắt Oản Đậu, đợi y thu dọn xong xuôi, hai người dắt ngựa sánh vai bước đi, gió mùa hạ thổi bay vạt áo, khung cảnh hoang liêu.

“Phập” một tiếng, một thanh trường thương đâm xộc vào cái bàn được hất lên bay tới.

Mục Cưu Bình mặt mày dữ dằn, dùng lực rút mạnh trường thương, khổ nỗi lúc đâm tới dồn sức quá mạnh, nhất thời rút không ra.

Cố Tích Triều vừa dùng chân đá bay bàn ghế, thần sắc vẫn ung dung, lạnh nhạt hừm một tiếng: “Cái bàn này không biết có chỗ nào mạo phạm tới lão Bát nhà người?! Hùng hục đâm vào như vậy! Thật không dễ nha...”

Mục Cưu Bình tức tới đỏ bầm mặt, gân cổ gồ lên, chửi bới um sùm: “Cố Tích Triều, đồ trời đánh nhà người, sao lại ở đây chứ?!”

Cố Tích Triều thấy hấn bị mình đá bàn chặn lại, nhất thời không rút nổi thương ra, mày nhướn lên, đưa tay rút Khô Mộc kiếm ra.

Mục Cưu Bình chưa kịp phản ứng, lưỡi kiếm mang theo hàn khí đã dán lên cổ, chỗ da trên cổ lập tức rịn ra mồ hôi lạnh.

Cố Tích Triều lại nhớ đến cái tên Mục Cưu Bình nhìn thấy con gái là hai mắt sáng rỡ trong tương lai, cũng đáng ghét như vậy, nhưng không phải là không thú vị.

Cố Tích Triều thong thả lấy kiếm ra: “Một thương người đâm ta ngày đó, hôm nay vốn định trả lại người, nhưng mà nể mặt có khách ở đây, ta cũng không thêm tính toán với người.”

Thực tình làm Mục Cưu Bình tức chết.

Cố Tích Triều thu lại kiếm, quay qua vị đạo sĩ khoác áo thâm đứng một bên, làm cử chỉ chào hỏi: “Xin thỉnh giáo pháp hiệu của đạo trưởng.”

“Bần đạo Vi Trần Tử.” Đạo sĩ đó đi theo Mục Cưu Bình, vừa bước chân vào Khinh Bôi Túy liền được mục kích một trận ác đấu, trong lòng không biết nghĩ gì, nhưng cũng rất có phong độ, trên mặt vẫn giữ nụ cười của bậc thế ngoại cao nhân, không lo không vội.

Mục Cưu Bình cuối cùng cũng rút được thương ra, thấy Cố Tích Triều quay lưng nói chuyện với vị đạo trưởng được mời đến, không đếm xỉa đến mình, tức thời bốc hỏa, hai tay run lên, vụt thương lại đâm mạnh vào sau tim Cố Tích Triều.

Đạo sĩ kia mặt hướng về Mục Cưu Bình, đương nhiên nhìn thấy, không ngờ nổi người này lại hung hãn như vậy, sắc mặt tái đi, nhưng lại thấy một người áo trắng vụt lao đến, “Choang” một tiếng, trường kiếm còn trong vỏ đã chặn đứng mũi thương hung hãn kia.

Cố Tích Triều lúc này mới thong thả quay người lại, cười nói: “Đại đương gia, người đến rồi.”

Nhìn rõ người chặn mình lại là Thích Thiều Thương, sắc mặt Mục Cưu Bình càng khó coi hơn, nhưng lại khiến Cố Tích Triều thấy hả lòng hả dạ.

Không biết là do bức tức chuyện Mục Cưu Bình trong tương lai thường kiếm chuyện với mình, hay là mối thù đâm một thương của Mục Cưu Bình hiện tại, tóm lại, lúc này Thích Thiều Thương từ bên ngoài vào ra tay chặn một đòn của vị huynh đệ này của hấn, thật khiến Cố Tích Triều thấy thoải mái vui vẻ.

Thích Thiều Thương từ sáng sớm đi ra tiệm thuốc đối phương thuốc cho Lãnh Huyết, vừa về đến nơi liền thấy Mục Cưu Bình hung hăng đâm thương vào Cố Tích Triều, lòng nôn nóng, liền ra tay cản lại bây giờ

nhìn sắc mặt hai người, một thì tức đến thổ huyết, một lại bình tĩnh thông dong, cũng biết là nếu mình không ra tay, Cổ Tích Triều cũng không đến nỗi chịu thiệt, mà nhìn sắc mặt, chỉ e kẻ chịu thua thiệt là Mục Cửu Bình rồi.

Mà hiện tại cũng không biết nói gì, thu kiếm lại, đẩy trường thương của lão Bát qua một bên: “Lão Bát, hiện tại đang có nhiều chuyện, ta với người ra đằng sau nói chuyện.” Bất kể lão Bát phản đối thế nào, một mạch lúi húi về cửa sau, hướng ra hậu viện của Khinh Bôi Túy.

Cổ Tích Triều cho người dọn dẹp bàn ghế bị lật tung trong phòng, rồi mời Vi Trần Tử ngồi xuống, vừa châm trà thơm vừa kể đại khái sự tình, đương nhiên là ẩn đi những chỗ có liên quan đến mật hàm.

Vi Trần Tử nghe xong, suy nghĩ một hồi, nói: “Theo công tử nói, nếu ảo ảnh to lớn, sống động như vậy là do yêu quái hóa ra, mà trong lúc đó, những người của thương đội ở trong đó uống nước nghỉ ngơi mà vẫn không phát hiện được nó là ảo ảnh, vậy pháp lực của yêu quái này không phải tầm thường, bản đạo tuyệt đối không phải là đối thủ của nó, chỉ e phải thỉnh đến sư tôn của ta xuất sơn mới được!”

Cổ Tích Triều cũng đoán yêu quái đó không tầm thường, nên nghe lời Vi Trần Tử nói cũng không kinh ngạc, lại hỏi: “Yêu quái lợi hại như vậy, rốt cuộc có thể bị người ta thao túng hay không?”

Vi Trần Tử nói: “Khó nói lắm, trời đất mệnh mông, dị nhân vô số, nếu yêu quái này là do dị nhân thao túng thì càng khó đối phó.”

Cổ Tích Triều bất giác nhíu mày, ngón tay gõ nhẹ lên bàn: “Đạo trưởng đoán đó là yêu quái gì?”

“Chỉ e là Thận!” Vi Trần Tử nói: “Thận thường sống ở trong sông, biển hoặc là trong sa mạc, Thận trong sa mạc là Sa Thận, có thể nuốt nhả khí của trời đất, hóa ra các loại cảnh ảo, nhưng ảo ảnh chân thực, nguy hiểm đến như vậy thì là lần đầu tiên nghe nói. Thận bình thường chỉ hút lấy khí của người, không làm hại tính mạng, cùng lắm là khiến người ta lạc trong ảo ảnh, sức lực dần suy kiệt, còn thứ có thể chủ động giết người thế này thì chưa từng nghe qua.”

“Lạc trong ảo ảnh?” Cổ Tích Triều chợt kinh tâm: bản thân lúc này có phải cũng là đang lạc trong ảo ảnh? Tất cả mọi thứ xung quanh đều rất chân thực, thậm chí có lúc không nhớ nổi nơi tương lai xa xăm kia.

Xuất thần chỉ trong một thoáng, Vi Trần Tử đã xin cáo từ: “Bản đạo phải về thỉnh sư tôn xuất sơn, Cổ công tử xin tạm thời dừng hành động!”

Cổ Tích Triều gật đầu: “Được, ta sẽ ở yên đợi tin tốt.” Rồi khách khí tiễn đạo sĩ ra khỏi Khinh Bôi Túy, cho người đóng xe ngựa đưa Vi Trần Tử về Triều Nguyên quán.

Chưa đến hai ngày, trong Khinh Bôi Túy đã chuẩn bị đầy đủ lương khô và nước uống, lại thuê mấy con lạc đà cao lớn, mang theo tất cả bản đồ có thể tìm được.

Đám người trong thương đội của Gia Hỷ Lỗ Đình đa số đều bị sự kiện thảm khốc đêm hôm đó dọa đến mất mật, không ai chịu quay trở lại Minh Sa Sơn, nhưng lại có một thiếu niên người Hán chừng mười mấy tuổi chịu dẫn đường tìm lại vùng ốc đảo ảo ảnh đó.

Cổ Tích Triều hỏi nó: “Đồng Tiền, ngươi sao lại nguyện ý đi đến đó? Ngươi không sợ sao?”

Thiếu niên tên Đồng Tiền đó nói: “Vì năm ngoái Truy tam gia từng cứu mạng ta, ta phải báo thù cho ngài!”

Cổ Tích Triều hỏi cặn kẽ, mới biết hơn một năm trước, thiếu niên này vì phụ thân đánh bạc thua tiền, nên bị gán nợ cho thủ lĩnh bộ lạc Sát Cáp Nhĩ trên thảo nguyên làm nô lệ chăn ngựa, lại không cẩn thận làm mất hai con ngựa khỏe, sắp sửa bị đánh đập đến chết.

Đúng lúc Truy Mệnh tra án ngang qua, nhìn thấy chuyện như vậy đương nhiên nhện không được liền ra tay, cứu thiếu niên khỏi bộ lạc Sát Cáp Nhĩ, lại gửi nó vào thương đội của Gia Hỷ Lỗ Đình.

Việc này chỉ e bản thân Truy Mệnh đã quên rồi, nhưng thiếu niên này vẫn khắc ghi trong dạ.

Trưa ngày hôm sau, Vô Tình và Thiết Thủ đều đến nơi, quán chủ của Triều Nguyên quán mang theo hai đồ đệ là Vi Trần Tử và Xúc Trần Tử cũng đã đến.

Khi Cổ Tích Triều lần đầu tiên nhìn thấy quán chủ của Triều Nguyên quán liền có chút cảm giác lạ lùng, chừng như trong cõi trời đất mênh mông này có một mối liên hệ gì đó nối giữa mình với lão đạo sĩ này.

Sắc mặt Vô Tình và Thiết Thủ rất ảm đạm, tứ đại danh bộ trước nay tình như thủ túc, phối hợp vô cùng ăn ý, lần này Truy Mệnh hy sinh, Lãnh Huyết trọng thương, quả thực thấy đau đớn vô cùng.

Nhưng khi nói đến những dự định sắp tới, Vô Tình bình tĩnh hơn so với Lãnh Huyết và Thiết Thủ: “Thích Thiếu Thương, Cổ Tích Triều, mật hàm đã lấy được, ta quả thực cảm thấy không cần thiết và cũng không nên mạo hiểm thêm nữa, thứ đó không phải là con người, súc người không thể chống lại được.”

Cổ Tích Triều cũng đồng ý quan điểm của y, tuy trong lòng vẫn không cam trước cái chết của Truy Mệnh, nhưng lý trí cùng ký ức tương lai đều nói với Cổ Tích Triều không nên đi Minh Sa Sơn mạo hiểm.

Thích Thiếu Thương chấp chương Kim Phong Tế Vũ lâu mấy năm, suy nghĩ đã trở nên rất thận trọng: “Không phải ta cố chấp muốn đi Minh Sa Sơn, chỉ là cảm thấy yêu quái đó rõ ràng là nhằm vào thương đội của chúng ta mà đến, chỉ e sau này tuyến đường này sẽ không thể đi lại được nữa. Với lại còn có kẻ thao túng, lần này tuy chưa thành công, ta chỉ sợ kẻ đó có dị thuật, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy!”

Mấy người cân nhắc nửa ngày, đều thấy lợi có hại có, từ tận đáy lòng, mọi người đều hận không thể xông ngay đến Minh Sa Sơn tìm ra yêu quái, trút hết căm giận.

Nhưng người kiên quyết đi tìm yêu quái nhất, cư nhiên là quán chủ Triều Nguyên quán, lão đạo sĩ Cát Vân.

“Bây giờ yêu quái đó có dị nhân thao túng, chỉ e sẽ gây họa cho chúng sinh, bản đạo cảm thấy việc này không nên trì hoãn, phải sớm tiêu diệt yêu quái này mới được!”, đạo sĩ nói.

Lãnh Huyết đi vào, sắc mặt còn nhợt nhạt, nhưng thần sắc rất lạnh khốc: “Không cần mọi người đều đi, để ta đưa đạo trưởng đi là được rồi.”

Giọng nói du dương của Vô Tình mang theo sự nghiêm khắc không thể phản bác: “Lãnh Huyết, đệ đã bị trọng thương, đi thì làm được gì? Chuyện này chúng ta sẽ thương lượng thêm!”

Thiết Thủ từ nãy đến giờ không lên tiếng, lúc này mới nói: “Nước Liêu chiếm cứ phương bắc, vì vậy tuyến đường qua Minh Sa Sơn này luôn là tuyến đường huyết mạch nối giữa chúng ta và Tây Vực, không nói chuyện thương đội qua lại, quân tình cấp báo, chỉ nói chuyện ba tháng nữa, tứ công chúa của thánh thượng là Phúc Hân Đế Cơ sẽ hòa thân cùng quốc vương Thổ Phồn, cũng bắt buộc phải đi qua tuyến đường này, nếu yêu quái này vẫn còn ở đó...”

Thích Thiếu Thương nói: “Thế này đi, chúng ta hãy nghiên cứu cách trị được yêu quái này, chuẩn bị thật tốt xong rồi đi Minh Sa Sơn. Tứ đại danh bộ các người thân mang công vụ, không cần đi đâu, để người của Khinh Bôi Túy chúng tôi cùng Cát đạo trưởng đi một chuyến là được!”

Cổ Tích Triều chợt nhớ đến mối nghi hoặc mà Thành Nhai Dư nêu lên sau khi thôi miên, tiếp lời: “Nếu đã như vậy, người của Khinh Bôi Túy chúng tôi đi là được rồi, Đại đương gia, người ở tổng đường kinh thành chắc có nhiều chuyện phải lo, người cũng không cần đi.”

Thích Thiếu Thương ngăn ra, không ngờ Cổ Tích Triều lại bất ngờ mở miệng gạt hấn ra ngoài, nói: “Người đi một mình, chỉ e không thỏa đáng!”

Vô Tình tâm tư linh hoạt, đã phát giác thần sắc Cổ Tích Triều có chút khác lạ, càng cảm thấy trong lời y nói hình như có ẩn tình, mới cất tiếng: “Vốn là chuyện của chúng tôi, Thích huynh vốn là bằng hữu chi giao, vì vậy mới không khách khí mà kéo các người vào chuyện này, nhưng mà Kim Phong Tế Vũ lâu sự vụ bề bộn, huynh không thể đi vắng một thời gian dài được, vẫn nên là huynh ở lại, chúng tôi cũng sẽ cho người theo cùng.”

Thích Thiếu Thương nhất thời cũng không nghĩ được lý do phản bác, chỉ cảm thấy để Cổ Tích Triều đi đường như có cảm giác bất an sâu sắc bao trùm lấy tim.

Bên này Vô Tình đã bắt đầu thương lượng với Cổ Tích Triều: “Vậy ta mang theo các kiếm đồng đi cùng các người, để Thiết Thủ lo cho Lãnh Huyết, ta e Lãnh Huyết sẽ dễ manh động.”

Lãnh Huyết nói: “Đại sư huynh, đệ đệ đi!”

Cố Tích Triều nói: “Vậy thì tạm quyết định vậy đi! Ta, Thành huynh, Cát đạo trưởng, hướng đạo Đồng Tiền, bốn kiếm đồng của Thành huynh, ta sẽ tìm thêm một số người khuôn vác và người có năng lực trong Khinh Bôi Túy, như vậy chắc đã gần đủ rồi?”

Cát Vân sớm đã nôn nóng lắm rồi, nghe thấy bọn họ rút cuộc cũng quyết định lên đường, lập tức mừng rỡ, vội vàng nói: “Rất tốt, rất tốt, để bản đạo đi chuẩn bị một chút, nhất định không để yêu quái đó chạy thoát!” Nói rồi mang theo đồ đệ vội vàng rời đi.

22. Chương 21

Cát nhấp nhô, dưới ánh mặt trời óng ánh như những đợt sóng vàng kim, đôi mắt về chân trời, dãy núi màu trắng trải ngang mặt đất, mệnh mang rộng lớn, dưới bầu trời xanh biếc, màu sắc hiện lên rõ ràng, diêm lệ, khiến người ta phải cảm thán trời đất bao la, bản thân bé mọn.

Yên tĩnh đến cực độ, không nghe thấy tiếng côn trùng chim chóc, chỉ có tiếng gió, rì rào thổi qua, gió không mạnh, nhưng vì có tiếng gió mà cảm nhận được sự tĩnh mịch khác thường, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Những con lạc đà nổi thành một dải, lặng lẽ trầm mặc, từng bước từng bước để lại dấu chân trên những đụn cát được gió quét lên vùn vụt, tiếng chuông lanh canh mộc mạc, phá tan tĩnh lặng.

Cố Tích Triều cuộn người trong lớp trường bào ngăn đỡ sức nóng cháy bỏng của vầng mặt trời mùa hạ sa mạc vào mùa hạ, dù có là sáng sớm, ánh mặt trời cũng nóng đến thiêu đốt.

Bước lạc đà mềm mềm, lắc lư chao đảo, thân người cũng không tránh khỏi dao động theo từng bước chân lạc đà, nhưng Cố Tích Triều không để ý gì đến chặng đường lắc lư này, chỉ chăm chú dõi nhìn về phía xa.

Nơi này trước sau trái phải đều mệnh mông vô tận, nhìn không thấy phương hướng, lữ khách lần đầu tiến sâu vào sa mạc không khỏi cảm thấy như lạc lối.

Vô Tình ngồi trên con lạc đà phía sau Cố Tích Triều, trên bạch y tuy có bám cát bụi, nhưng sắc mặt vẫn yên tĩnh tự tại như đang ngồi trong trúc xá mát rượi, không có bức bối, không có nôn nao.

Nhưng bốn kiếm đồng của Vô Tình thì đã hơi mất kiên nhẫn rồi, người nhỏ nhất là Thiết Kiếm nhịn không được, thúc lạc đà đi tới bên Vô Tình: “Công tử, đi được hai ngày rồi, chắc đến nơi rồi??”

Vô Tình nhẹ nói: “Đừng gấp, chắc gần đến rồi.” Nói không nhiều, nhưng trong khẩu khí có sự ôn hòa và xoa dịu.

Đồng Tiền dẫn đường la lớn: “Hôm đó chúng tôi gặp được ốc đảo cổ quái đó, sau đó rút khỏi sa mạc thì mất khoảng hai ngày đường, bây giờ chúng ta đi chậm, không vội vàng như lần trước, nên chắc là còn nửa ngày nữa sẽ đến.”

Người trông coi lạc đà tên là Hoàng Tam, cũng coi như là tay cự binh trong Khinh Bôi Túy, từng nhiều lần ra vào sa mạc Qua Bích (sa mạc Gobi), hay đi qua tuyến đường này, lần này cũng theo cùng đoàn, nghe Thiết Kiếm hỏi, mới nhìn theo bóng mặt trời quan sát phương hướng, nói: “Sắp tới rồi, phương hướng không sai, đi thêm chút nữa sẽ tới một ốc đảo nhỏ, chúng ta ở đó nghỉ ngơi chỉnh đốn lại, tránh mặt trời giữa trưa rồi hãy đi tiếp.”

Cát Vân đạo trưởng và hai đệ tử đi cuối đoàn, dù sao cũng là người tu hành lâu năm, khác với người bình thường, ở trong sa mạc mệnh mông này mà vẫn không thấy chảy mồ hôi, hơi thở trầm sâu, thần thái tĩnh tại.

Trong hành trình, phần lớn thời gian Cố Tích Triều đều im lặng ít lời, lần này đi Minh Sa Sơn, trong lòng luôn có dự cảm không lành.

Suy nghĩ luôn có chút hỗn loạn, cảm giác không thoải mái không biết từ đâu ngoi lên, dù biết rõ thứ phải đối mặt lần này vô cùng quỷ dị, nhưng cảm giác trong lòng không phải là sợ hãi mà là một thứ cảm giác đè nén nặng nề.

Từ khi vào trong ảo ảnh này, hình như đã dần dần quên mất mình từ đâu mà đến, không ngờ chỉ một nhúm nhỏ bột Chuyển Phách Tán lại bất tri bất giác duy trì ảo ảnh đến gần hai tháng!

Cổ Tích Triều chợt nghĩ: Thứ bột đó kỳ dị như vậy, làm như thực sự có thể khiến ảo ảnh cứ tiếp diễn mãi, nếu như vậy, thân thể của mình ở bên kia sẽ như thế nào? Hay là, đây chính là tình trạng xảy ra khi hồn phách cứ lưu lại mãi ở nơi này?? Chiếu Cốt Bảo kia liệu có dẫn mình quay về được hay không??

Trong một tháng này, bao nhiêu chuyện xảy ra, không có chút thời gian rảnh rỗi, trong lòng có đủ thứ chuyện bận tâm, chuyện này đi lại có chuyện khác tới, Cổ Tích Triều thực sự không thể nào tĩnh tâm lại để suy nghĩ về bí ẩn của ảo ảnh này!

Sau đó lại nghĩ đến Thích Thiệu Thương, khi mình leo lên lạc đà, bắt đầu chuyến hành trình này, trong mắt Thích Thiệu Thương phải chăng là lo âu và cô độc?

Dáng dấp người nam tử đó dắt Thanh Câu Oản Đậu, đứng trầm mặc trong gió, dõi mắt tiễn mình đi đường như vẫn ở ngay trước mắt...

Trong lúc Cổ Tích Triều còn đang chìm trong suy tư của mình, chợt nghe thấy có người reo lên: “Công tử, xem kìa! Ốc đảo!!”, thì ra bọn người Thiết Kiếm đã nhìn thấy một mảng xanh lục nhỏ ở bên trái phía trước.

Tuy nhóm người này đều không phải thương nhân du mục bình thường, thể lực và sức chịu đựng đều hơn người, nhưng dưới ánh mặt trời thiêu đốt, chịu đựng luồng khí nóng từ cát xông lên mà đi một quãng đường dài như vậy cũng đã mệt mỏi kiệt sức rồi lúc này nhìn thấy một mảng xanh mướt, tinh thần cũng phấn chấn lên, bất giác thúc hông lạc đà chạy nhanh về phía trước.

Lạc đà thân cao chân dài, khi chạy cũng không thua gì ngựa, có điều rất đảo, làm người ta chóng cả mặt...

Ốc đảo không lớn, có mấy cây hồ dương[1], một miệng giếng đất bên cạnh giếng có hai cái thùng và một cái gáo. Đây là quy tắc trong sa mạc, lữ khách đi qua sẽ tự lấy để múc nước, nhưng sẽ không mang đi mất thùng gỗ và gáo nước này, vốn là thứ đem đến hy vọng cho người lữ hành trong sa mạc.

Mọi người đều xuống lạc đà, múc đầy túi nước và cho lạc đà uống nước.

Hoàng Tam chỉ huy lạc đà quây thành một vòng tròn ngồi phục xuống đất, mọi người thì đi tìm một chỗ mát mẻ để ngồi xuống, đợi cho mặt trời gay gắt lúc chính Ngọ qua đi.

Chân của Vô Tình không thuận tiện, mấy kiếm đồng trải một tấm thảm lên đất cát, Vô Tình ấn tay lên lưng lạc đà, nhẹ nhàng lướt qua, khi chạm đất thì hai tay lại ấn lên mặt đất, y sam phát nhẹ, ngồi ngay đứng trên thảm, những người khác nhìn một loạt cử động này vô cùng nhẹ nhàng phiêu dật, đều không nén được thốt lên “Hay!”

Vô Tình thần sắc vẫn bình thản, nhận lấy túi nước do Kim Kiếm đưa qua.

Lão đạo sĩ Cát Vân cũng không khỏi thán phục: “Hèn chi vị tiểu ca này hành động bất tiện nhưng lại đi theo, quả nhiên thân thủ hơn người!”

Cổ Tích Triều lại không quan tâm đến chuyện bên này, cầm lấy gáo nước đứng ngẩn ra bên miệng giếng.

Vi Trần Tử thấy y có vẻ lạ, mới đi qua hỏi: “Cố công tử, sao vậy??”

Cổ Tích Triều “À” một tiếng, như sự tỉnh mộng, lại ngẫm nghĩ, rồi hỏi: “Đạo trưởng, khi uống nước, ta chợt nghĩ đến một vấn đề, hôm đó Gia Hỷ Lỗ Đình nói bọn họ ở trong ảo ảnh lấy nước nấu cơm, mà đã là ảo ảnh, vậy không lẽ nước mà người trong thương đội uống thực ra cũng không phải là nước??”

Cát Vân cũng nghe được, ánh mắt dao động, gật đầu nói: “Người rất tinh ý, kỳ thực ta cũng suy đoán mãi, nước mà lúc ban đầu họ uống rốt cuộc là gì. Ta đoán, ngày hôm đó họ nhất định đã uống nước, chỉ là nước đó có chỗ kỳ quái.”

Cổ Tích Triều hỏi: “Trong ảo ảnh cũng có thể uống nước?”

“Được, loài Thận bình thường không thể tạo ra được ảo ảnh chân thực đến như vậy, thậm chí cả trời sáng lên, mặt trời mới mọc cũng có thể bắt chước được, vì vậy, ta nghĩ, bọn họ nhất định là đã uống phải nước bột của Sa Thận!”

Cố Tích Triều nghe nói liền thấy nhợn: “Nước bọt của Thận??”

Vô Tình cũng chú ý đến cuộc đối thoại của hai người: “Ý đạo trưởng là vì uống phải nước bọt của yêu quái đó, nên càng dễ bị ảo ảnh mê hoặc?”

“Không sai, cái hồ nhỏ đó, chỉ e là nước bọt của Sa Thận!” Cát Vân thần sắc cẩn trọng, nói như đinh đóng cột: “Yêu quái đó cực kỳ xảo quyệt, hóa ra quang cảnh vô số động vật uống nước, khiến thương đội không hề chú ý xem nước này rốt cuộc có sạch sẽ không, cứ xem như chuyện đương nhiên mà nấu nước làm cơm, pháp thuật của Sa Thận cứ như vậy mà xâm nhập vào trong xương cốt kinh mạch, khiến ảo ảnh sau đó càng khó dứt bỏ.”

Cố Tích Triều lại hỏi: “Khi đó Truy Mệnh bảo Lãnh Huyết bắn mặt trời, sau khi bắn, ảo ảnh lập tức tan biến, đó lại là thế nào?” Cố Tích Triều tinh thông kỳ môn ngũ hành, lúc đầu nghĩ rằng đây có thể là mắt của trận pháp, nhưng sau đó nghe Gia Hỷ Lỗ Đình kể có tiếng gào thê thảm, Cố Tích Triều từ trực giác cho rằng đó không thể nào là mắt của huyền trận.

Cát Vân nói: “Thận yêu hóa ra ảo ảnh, là dùng khí mình nhả ra làm thành màn trời trùm lên con người, trong ảo ảnh đó, mặt trời mặt trăng, tinh tú, sông hồ, lầu các đa phần đều là một bộ phận của Thận... Ta đoán, mặt trời trong ảo ảnh đó nói không chừng chính là mắt của Thận yêu!”

Cố Tích Triều và Vô Tình nhìn nhau, lòng đều kinh ngạc: đạo sĩ của Triều Nguyên Quán thường ngày hay tiếp xúc với yêu ma quỷ quái, hiểu biết về yêu quái đương nhiên là hơn hẳn Cố Tích Triều và Thành Nhai Dư, nếu quả thực là vậy, năng lực của yêu quái này chỉ e còn vượt cả dự liệu của hai người!

Những người xung quanh ít nhiều đều nghe được lời nói của mấy người này, nghĩ đến giữa vùng sa mạc mênh mông, sức người nhỏ nhoi, quái vật thâm sâu khó dò, đều thấy có chút run sợ.

Mặt trời ngả về tây, đoàn người lại xuất phát, lúc này gió đã nổi lớn, thỉnh thoảng lại bốc cát bụi lên thành những trận khói mù màu vàng, mặt trời như quả cầu đỏ khổng lồ treo trên đường chân trời, diễm lệ mênh mang.

Đoàn lạc đà dầm trên ánh chiều chậm chậm bước đi, trong cơn gió từ phía trước thổi lại, không biết tự lúc nào đã mang theo tiếng ca như kể như than...

Đồng Tiền nói: “Sắp đến Minh Sa Sơn rồi[2], đi thêm chút nữa, sẽ đến được chỗ ốc đảo gặp được hôm đó.”

Trong ráng chiều xa xa, thấp thoáng bóng dáng một dãy núi, mơ hồ, ôn hòa, không thấy góc cạnh, cũng không thấy to lớn.

Lại gần hơn, liền thấy một dải hồ nước trong veo, nằm lặng bên chân núi.

Lúc này, vầng mặt trời đã chìm vào trong ráng chiều, chỉ có một tơ hồng cam còn lưu luyến nơi chân mây mảnh trắng non trắng nhợt sớm đã treo lên vòm trời, soi bóng xuống dải nước lặng.

Cái hồ nhỏ hình trăng khuyết, lặng lẽ nâng đỡ một vầng trăng khuyết, Đồng Tiền nói: “Đây là Nguyệt Nha Tuyền[2]! Nếu lên trên Minh Sa Sơn nhìn xuống sẽ thấy còn đẹp hơn!”

Cố Tích Triều nhìn về cụm núi đen thẫm, gió thổi qua đá núi, cất lên giai điệu u sầu nỉ non, như là lời rủ rỉ thở than vọng về từ dị vực.

Cố Tích Triều biết rõ đó là do kết cấu núi đá đặc biệt, sa thạch rỗng khiến cho khi gió thổi qua trong không khí xao động phát ra tiếng vang, nhưng tiếng gió cuộn xoáy biến chuyển bên tai vẫn gây cảm giác kỳ dị, như có một luồng âm khí cứ mãi quanh quẩn.

Rất lâu sau này, khi đại Tổng đã tan vụn khỏi trần thế, khi Đại Liêu, Tây Hạ cùng Lâu Lan, Đôn Hoàng trong cõi sa mạc này cũng trở thành cát bụi, Minh Sa Sơn cùng Nguyệt Nha Tuyền vẫn sẽ mãi lặng lẽ nằm đó, làm chứng nhân cho thế sự đổi dời??

Cố Tích Triều nhất thời cảm khái, quên mất phải thúc lạc đà đi tới, chỉ đứng lại giữa sa mạc, lặng lẽ ngắm nhìn, mặc cho thời gian bao trùm lấy mình...

Những con lạc đà phía sau dần vượt qua Cổ Tích Triều, chừng như thời gian trôi chảy, để lại Cổ Tích Triều như đang lội ngược dòng giây khắc này, Cổ Tích Triều nghĩ đến rất nhiều người, rất nhiều việc, thậm chí nghĩ đến cha mẹ khi tham gia khảo cổ, đã từng chụp lại ảnh của Minh Sa Sơn.

Hóa ra, Minh Sa Sơn trên ảnh và Minh Sa Sơn nhìn tận mắt lại khác biệt đến vậy, ngọn núi không mấy cao do sa thạch chồng chất lên mà thành ở trước mắt này, ở giữa biển cát mênh mông lại toát lên vẻ cô độc và tang thương vô hạn.

Lòng Cổ Tích Triều chợt có chút sáng tỏ, hết thảy mọi thứ này đều đã là quá khứ, bản thân mình có lẽ không thể tìm ra được gì trong đó, dù cho có tìm được gì thì cũng không còn ý nghĩa nữa rồi, tất cả mọi chuyện trước mắt đều chỉ là một đoạn lưu ảnh của quá khứ xa xôi.

Chỉ là, trong lòng Cổ Tích Triều, luôn thấy như có một mắc xích khuyết đi, có lẽ, trên con đường này có thể tìm lại được mắc xích thất lạc đó, gắn vào lại chỗ khuyết...

Cổ Tích Triều nhẹ thức lạc đà, con lạc đà chạy nước kiệu tới trước, trong bóng tà dần tắt, đuổi theo chuỗi tiếng chuông lanh canh.

Tiếng gió nỉ non càng thêm ai oán...

Rõ ràng đang mùa hạ, gió lại thốc mạnh, ùa vào cửa sổ, “vù” cái kéo ngọn lửa nền run rẩy thành một quãng sáng dài, rồi, “phụp” một tiếng, lửa tắt, chỉ còn một làn khói mảnh cuộn lên.

Trong phòng nhất thời chìm vào bóng tối, ánh trăng nhợt nhạt âm u liền thừa cơ tràn vào, chiếu lên bàn sách, ngoài cửa cành lá ngô đồng hắt vào những bóng hình đen tối.

Mặt Thích Thiệu Thương trầm như nước, ngồi trong bóng tối, hồi lâu mới thổi hỏa chiết tử, thấp lại ngọn nến.

Trận gió mạnh chợt ập đến đó, khiến trong lòng Thích Thiệu Thương chợt kinh động, cơ hồ có cái gì đó khiến kẻ luôn gan dạ như hắn cũng thấy bất an.

TBC

[Chú thích]

[1] Cây hồ dương

[2] Minh Sa Sơn và Nguyệt Nha Tuyền I

23. Chương 22

Thích Thiệu Thương nghĩ ngợi, đứng dậy đẩy cửa đi ra, ra ngoài vườn, cảm giác nặng nề đó vẫn không bớt đi.

Hôm qua Lãnh Huyết và Thiết Thủ đã khởi hành về kinh, Thích Thiệu Thương vẫn tạm ở lại Khinh Bôi Túy chờ hồi âm từ Minh Sa Sơn.

Tuy đã khuya, Mục Cừ Bình vẫn chưa ngủ, trong sương phòng có thấp nền, trên bàn bày bài vị và liệt tửu. (chỉ gian nhà nằm hai bên của gian nhà chính)

Mục Cừ Bình lau trường thương, nhìn thấy Thích Thiệu Thương đang sải bước đi vào khu vườn mé đông.

Thích Thiệu Thương vừa bước qua cửa liền dừng lại, trên bàn bày một hàng bài vị ngay ngắn: Lao Quang Huyệt, Nguyễn Minh Chính, Quán Trọng Nhất, Cầu Thanh Phong, Mạnh Hữu Uy, Du Thiên Long...

Mục Cừ Bình nhìn sắc mặt hắn, “hừm” một tiếng, nhưng không nói gì.

Thích Thiệu Thương cố gắng nén cơn giận thất trong lòng, trầm giọng nói: “Lão Bát, ta ra ngoài mấy ngày, chuyện trong Khinh Bôi Túy giao cho người trông coi.”

Mục Cừ Bình lúc này không hề hồ đồ: “Đi Minh Sa Sơn? Đại đương gia, huynh có nhớ ngày mai là ngày gì không?”

“Ta biết.” Thích Thiều Thương nói: “Là ngày mà ta cùng mấy người các người không đánh không quen biết, cùng kết nghĩa thành huynh đệ Liên Vân!”

“Đúng! Nhưng mà bây giờ huynh quên rồi, chúng huynh đệ vì huynh, không tiếc hy sinh tính mạng, nhưng mà huynh lại để mặc cho kẻ thù tiêu diêu tự tại!” Trong nhãn thần của Mục Cửu Bình lóe lên thứ ánh sáng làm lòng Thích Thiều Thương phát lạnh.

Thích Thiều Thương trầm mặc, bài vị trên bàn, mỗi cái tên đều là một vết thương trong lòng Thích Thiều Thương, nhưng mà bây giờ, có một vết hằn còn sâu hơn đau hơn khắc lên tim hấn, đó cũng là một cái tên: Cổ Tích Triều!

Thích Thiều Thương do dự rất lâu, nhắc vò rượu trên bàn lên ngửa đầu dốc xuống, như là muốn đè nén nỗi bất an, đau khổ và áy náy, rượu thấm ướt cổ áo, như nước mắt nam nhi không dễ rơi.

Uống hết mấy ngụm, Thích Thiều Thương cầm vò rượu nghiêng xuống, rượu đổ hết xuống chỗ đất trước bàn, hương rượu nồng xông lên, làm mắt muốn phát cay.

Mục Cửu Bình thở dài, dù Đại đương gia không có nói gì hết, Mục Cửu Bình cũng đã biết được lựa chọn của hấn.

Quả nhiên, giọng nói trầm trầm của Thích Thiều Thương vang lên: “Là ta có lỗi với chúng huynh đệ, món nợ kiếp này không thể trả nổi, kiếp sau Thích Thiều Thương nhất định trả hết!”

Nói rồi, đặt vò rượu xuống, đầu cũng không ngoảnh lại mà bước khỏi cửa.

Trong chuồng ngựa, Oản Đậu đang gác đầu lên thanh gỗ hàng rào chuồng ngủ ngon lành, chợt có người kéo lấy dây cương.

Oản Đậu tức rồi nha, tuần mã không ra oai, các người coi ta là con lừa à!!

Mở mắt ra định cho kẻ đó một vố, lại nhìn thấy đôi mày nhíu chặt cùng bóng tối không thể tan trong mắt của Thích Thiều Thương, Oản Đậu rất biết điều mà lặng lẽ thu lại vố, im lặng để cho Thích Thiều Thương dắt khỏi chuồng ngựa.

Thích Thiều Thương thu xếp hành lý qua loa, tìm Gia Hỷ Lão Đình trong thương đội làm hướng đạo, suốt đêm đi thẳng hướng sa mạc.

Lão già Gia Hỷ Lão Đình tuy là rất sợ chốn đó, nhưng thần tình cô độc và bất an của Thích Thiều Thương khiến lão không thể từ chối.

Băng qua Minh Sa Sơn đã được chừng một ngày, nhưng mà sa mạc rộng lớn, quay đầu lại, vẫn còn nhìn thấy được đường nét của dãy núi phía sau.

Sắc mặt của Đồng Tiền đã trở nên rất thận trọng, không ngừng quan sát các cây gai cát, hồ dương, hồng liễu^[1] dọc trên đường đi, đến chiều, Đồng Tiền nói: “Cổ công tử, Vô Tình công tử, Cát đạo trưởng, chắc là đầu đó quanh đây thôi!”

Mọi người nhìn ra bốn phía, nhưng không thấy có chỗ nào khác thường, chỉ toàn cát với cát, cây cối khô héo vụn vụn trên cát và cỏ bông nhảy múa theo gió, phía xa còn có lác đác những tảng nham thạch đã phong hóa và xương trắng không biết của động vật gì lưu lại.

Đồng Tiền chỉ về một tảng nham thạch nửa trời lên trên cát: “Ngày hôm đó chúng tôi dựng trại ở chính chỗ này, tuy là lúc đó ở trong ảo ảnh, nhưng những tảng đá này cũng có mặt, để buộc lạc đà tôi đã cắm cọc lên tảng đá, mọi người nhìn đi, chính là cái lỗ này nè!”

Cổ Tích Triều và Vô Tình thương lượng qua, rồi bảo mọi người tìm một tảng nham thạch lớn ở gần đó, dựa vào đó cắm lều lên, định là ôm cây đợi thỏ, xem xem yêu quái có xuất hiện không.

Thấy mọi người bận rộn làm việc, Cát Vân nhìn ngó xung quanh, lấy ra một cái hộp nhỏ đi khắp nơi xem xét.

Cổ Tích Triều để ý thấy động tác bí hiểm của lão đạo sĩ, hỏi: “Đạo trưởng?”

Cát Vân nói: “Đây là Linh Cơ Bát Quái, có thể phát giác được khí tức mà yêu quái lưu lại, đứa nhỏ Đồng Tiền này nói không sai, nhất định là ở xung quanh đây, nhưng mà bây giờ người nhìn Dương Ngư trên bát quái này đi, nó chỉ biến thành màu xám nhạt, tức là yêu khí rất loãng, nếu yêu quái vẫn còn ở chỗ này, Dương Ngư sẽ biến thành màu đen, cùng với Âm Ngư hợp thành hình tròn màu đen.”

(nửa màu trắng trên hình thái cực đồ, nhìn giống con cá nên gọi là ‘ngư’, phần màu đen là Âm Ngư)

Cổ Tích Triều nói: “Vậy chúng ta đợi ở đây cũng vô ích?”

Cát Vân chau mày nói: “Cái này cũng khó nói, yêu quái thông thường có điểm giống động vật, hoạt động của chúng thường giới hạn trong phạm vi cố định, giả sử, yêu quái đó bị người ta thao túng, nhưng chốn này vốn cũng là nơi nó sinh sống, vậy thì nó nhất định sẽ định kỳ lại vãng qua nơi này.”

Cổ Tích Triều gật đầu: “Lương khô chúng ta mang theo còn đủ nửa tháng, chúng ta có thể ở lại đây đợi chừng mười ngày, nếu không có động tĩnh thì quay lại cũng không muộn.”

Cát Vân tỏ ra rất hài lòng: “Được.”

Cổ Tích Triều không khỏi nảy sinh nghi hoặc, việc này nguy hiểm trùng trùng, không biết sao lão đạo sĩ Cát Vân mỗi lần nhắc đến chuyện này thì lại tỏ ra cao hứng đến như vậy, không hề giống chỉ một lòng trầm yêu trừ ma, nghi vấn này nén trong lòng đã lâu, Cổ Tích Triều mới nhân cơ hội hỏi luôn: “Cát đạo trưởng, hình như ngài rất có hứng thú với chuyện truy tìm yêu quái lần này?”

Cát Vân cười nói: “Tổ tiên ta có truyền lại một phương thuốc linh diệu, hiện tại đã gom đủ hai mươi bảy vị thuốc trong đó, chỉ còn thiếu mỗi một vị là có thể nhóm lò luyện đan, cho nên bản đạo mới không kìm nổi hoan hỉ!!”

Tâm Cổ Tích Triều chợt động, nói: “Ta đoán trong thành phần có phải có sừng tê, mỡ Thận, Phấn Sinh Hương, Định Hồn Tinh?? Là luyện thành Chuyển Phách Tán??”

Mặt lão đạo sĩ Cát Vân đầy vẻ cổ quái: “Đương nhiên không phải, Chuyển Phách Tán là cái thứ gì?? Nhưng mà người nói mấy vị thuốc kia thì đúng là thành phần chủ yếu, nhìn không ra người còn trẻ như vậy, lại có chút nghiên cứu về thuật luyện đan, chắc không phải nói đùa chứ hả?? Ta luyện là Trường Sinh Hoàn, hiện tại chỉ còn thiếu mỡ Thận nữa thôi, hy vọng chuyện này có thể đạt thành ý nguyện!”

Mặt Cổ Tích Triều cũng đầy vẻ cổ quái, trong lòng mơ hồ cảm thấy, trong cõi mộng lung có một sợi dây vô hình lần lượt xâu chuỗi tất cả mọi thứ lại với nhau.

Cứ thế đợi hết bảy ngày, sa mạc một dải tĩnh lặng, không mấy thay đổi, trời vô cùng xanh, xanh đến chói mắt, bầu trời trong sa mạc dường như đặc biệt rộng lớn, thỉnh thoảng còn nhìn thấy chim ưng bay liệng tít trên cao.

Những người chờ đợi cũng đã hơi sốt ruột, trong đó người thất vọng nhất là lão đạo sĩ Cát Vân, ngày nào cũng lẩm bẩm lâu bầu, tỏ vẻ chán nản.

Cổ Tích Triều và Vô Tình thương nghị, cảm thấy yêu quái đó chưa chắc sẽ ở cùng một chỗ đợi người ta đến tìm, Thận ảnh là thứ thường thấy trong sa mạc, nhưng khi thực sự muốn đi tìm thì cũng đâu phải chuyện dễ dàng?

Lương thực và nước đều có hạn, cứ đợi mãi cũng không phải là cách, nếu đã không thấy gì thì cũng không nên lãng phí thời gian, đợi thêm một ngày nữa, nếu còn không có động tĩnh thì sẽ quay về trước.

Nói chuyện với Cát Vân, Đồng Tiền, mỗi người lại có phản ứng khác nhau, Đồng Tiền vô cùng bi phẫn, biết lần này muốn báo thù e là khó thành còn mặt mày Cát Vân càng thú vị, lão đạo sĩ râu rì rơi lệ, rất đổi thê lương, khiến Vô Tình và Cổ Tích Triều phải nhìn nhau không biết thế nào.

Nhưng chưa đợi đến ngày thứ tám, Ngân Kiếm đã gây ra chuyện.

Rảnh rang không có gì làm, mấy thiếu niên còn chưa lớn hẳn này mới chui vào mặt râm của tảng nham thạch để nghịch cát, đào hố đào mương, không ngờ đang chơi say sưa, bất chợt từ kẽ đá nhảy ra một con bò cạp màu nâu đen, chồm một cái lên mu bàn tay Ngân Kiếm.

Ngân Kiếm không kịp đỡ, hét lớn một tiếng, hất mạnh con bò cạp ra đất, Kim Kiếm Thiết Kiếm nhào lên, đập con bò cạp nát bét.

Quay đầu lại nhìn tay của Ngân Kiếm thì đã muện, mu bàn tay hiện sắc xanh đen, sưng phù lên.

Vô Tình và Cố Tích Triều nghe thấy tiếng hét đau đớn của Ngân Kiếm, vội vàng lao đến, phát hiện con bò cạp đó có kịch độc.

Cố Tích Triều điểm liền mấy huyệt trên cánh tay Ngân Kiếm, lại cởi thắt lưng, buộc chặt lên cùi chỏ Ngân Kiếm, dùng lực ấn mạnh lên cánh tay ép máu chảy ra khỏi vết thương.

Vô Tình lấy thanh phi đao tinh xảo, vạch vết thương rộng ra một chút, thấy máu chảy ra đều có màu tím đen.

Mấy người xung quanh nhìn thấy đều kinh tâm, tuy có mang được trị thương và một ít được giải độc, nhưng độc tố dữ dội như vậy cũng không dám chắc có thể áp chế được.

Bên này Vô Tình tiếp tục cho Ngân Kiếm bài trừ máu độc, bên kia Cố Tích Triều đi tới chỗ hành lý lục ra được trị độc.

Đồng Tiền nhìn thấy, chạy qua giúp đỡ, cùng mấy kiếm đồng kia khiêng Ngân Kiếm ra ngoài sáng.

Đắp được xong, sắc đen trên tay Ngân Kiếm có giảm bớt, nhưng người lại hôn mê, rõ ràng độc tố đang từ từ đi vào tâm mạch.

Vô Tình đã bắt đầu nôn nóng, tuy ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh thản nhiên, nhưng đã không thể giấu nổi sự lo lắng hiện lên trong mắt, Cố Tích Triều biết mấy kiếm đồng này từ nhỏ đi theo Vô Tình, nói là chủ tớ, thật ra càng giống huynh đệ, Vô Tình đối đãi với mấy đứa nhỏ này như huynh trưởng, như sư phụ, lúc này nhìn thấy Ngân Kiếm trúng độc càng lúc càng nặng, sao có thể không lo?

Cát Vân cũng quan sát kỹ lưỡng, nói: “Được này có chút hiệu quả giải độc, nhưng không đúng bệnh, không thể trị tận gốc chất độc, bản đạo biết cách trị độc bò cạp này, nhưng phải có được mới được!”

Cố Tích Triều nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta lập tức rời đi, ở đây cũng không làm được gì, phải cứu Ngân Kiếm trước đã!”

Lão đạo sĩ Cát Vân rất không cam lòng, nhưng cũng không nói thêm, vội vàng thu xếp hành trang.

Đoàn người lấy áo choàng trùm lấy Ngân Kiếm, đặt lên lạc đà, để Kim Kiếm là người lớn nhất trông chừng, dắt ngược lên con đường đã đến mà đi về hướng nam.

Lúc đến còn thông thả, khi về đã khẩn trương hơn rất nhiều, lộ trình một ngày đường, lúc này chỉ đi hơn nửa ngày, trời còn chưa tối, đoàn người đã đến được Minh Sa Sơn.

Mặt trời đỏ như lửa, thiêu đến môi miệng khô nứt, mặt mày tái xám, đi hơn nửa ngày trời, mọi người đều mệt mỏi cực độ.

Vô Tình xem tình hình Ngân Kiếm, ước chừng được cũng có tác dụng, lúc này cũng chưa thấy nặng hơn, mới nói: “Trời tối mất rồi, có đi nữa cũng không an toàn, đến bên Nguyệt Nha Tuyền nghỉ ngơi vậy!”

Cố Tích Triều tính toán thời gian, khi đến, từ thành trấn xa nhất đến Minh Sa Sơn ước chừng đi mất hai ngày rưỡi, lúc về đi nhanh một chút, chắc hai ngày sẽ đến được, hiện tại được mang theo có thể cầm cự hai ngày không thành vấn đề, mới gật đầu đồng ý, cho mọi người cùng dừng lều, nghỉ lại Nguyệt Nha Tuyền một đêm.

Trăng khuyết treo cao, sao sáng ngập trời, vô số vì sao ngưng tụ thành ngân hà, vắt ngang thiên không, rơi vào quá khứ, cũng soi đến tương lai.

Gió đêm xuyên qua đá núi, ngân nga như hát, âm thanh trống rỗng như lời ca dao xưa cổ vang vọng mãi bên Nguyệt Nha Tuyền.

Nước ở đây rất trong, dù là dưới bầu trời đen bao trùm, cũng có thể nhìn thấy mảnh trăng in đáy nước, hợp cùng dòng suối hình bán nguyệt, tạo thành một cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ.

Hai đồ đệ của Cát Vân rù rì thương lượng nửa ngày, dường như rất không cam tâm khi không tìm được Thận.

Cố Tích Triều và Vô Tình bận lo thương thế của Ngân Kiếm, cũng dận dò kỹ lưỡng mấy thiếu niên còn lại không được sinh sự thêm.

Khí trời từ từ lạnh lên, không giống ban ngày nóng hừng hực như lửa, sa mạc ban đêm trải dài dưới trăng, một biển cát trắng muốt tựa tuyết.

Đêm nay, nửa đêm đầu là Hoàng Tam trực canh, mọi người đều chui vào trong lều tránh rét, nửa đêm sau đã định là Cố Tích Triều canh lửa trại.

Mọi người đều đã tắt nến, nhưng trong lều Vi Trần Tử và Xúc Trần Tử lại truyền ra tiếng lục đục mơ hồ, màn lều vén lên, một bàn tay đưa ra, cầm một cái chén nhỏ, đặt lên mặt đất cát bên ngoài.

Trong chén đựng chất lỏng đỏ rực, dưới ánh trăng phả lên quầng sáng đỏ sậm.

Lưng quay về lều, mặt hướng đồng lửa, Hoàng Tam không nhìn thấy gì...

24. Chương 23

Qua nửa đêm, Cố Tích Triều tỉnh dậy, tuy thời đại này không có đồng hồ báo thức, nhưng đồng hồ sinh học của con người hình như cũng rất chuẩn từ khi tiến vào sa mạc, đa phần là do Cố Tích Triều và Hoàng Tam thay phiên canh gác mấy ngày đầu tiên Hoàng Tam đến giờ Tý còn qua đánh thức Cố Tích Triều, nhưng đêm nay lại không thấy.

Khi Cố Tích Triều tỉnh dậy liền cảm nhận rõ bây giờ chắc đã là giờ Tý, y và Vô Tình ở cùng một lều, từ tia sáng trăng len vào qua kẽ lều, có thể nhìn thấy Vô Tình ở một bên đang cuộn mình trong chăn, vẫn chìm trong giấc mộng.

Cố Tích Triều nhẹ nhàng trở người dậy, khoác trung y, lại khoác chồng thêm lớp áo kép vải bông bên ngoài, đêm trong sa mạc khí trời lạnh giá như giữa mùa đông.

Vừa vén màn lều lên, Cố Tích Triều thoáng khựng lại, vốn là một dải sa mạc hoang vu cùng mấy bụi cây vụn cỏ lác đác bên Nguyệt Nha Tuyền, giờ lại thành rừng cây um tùm rậm rạp!

Ánh trăng thanh tĩnh, sáng trong như nước, rót lên lá cây ngọn cỏ long lanh tựa ngọc.

Cố Tích Triều ngược đầu lên, mặt trăng vốn chỉ như vành mây liễu mỏng mảnh, giờ lại như một tấm gương bạc tròn đầy treo cao giữa trời!!

Cố Tích Triều kìm nén nổi kinh ngạc, cúi người chạm nhẹ vào ngọn cỏ dưới chân, xúc cảm khi chạm vào lại vô cùng sống động, làm như lá cỏ vốn đích thực tồn tại ở nơi này!

Thẳng người lên, đồng lửa trại phía trước còn đang cháy rùng rục, Hoàng Tam lại đổ gục một bên, không biết sống chết, ngoảnh đầu lại nhìn, mấy cái lều xung quanh không thấy tăm tích, chỉ còn lại mỗi cái lều sau lưng của mình.

Cố Tích Triều hít một hơi lạnh: Lúc cố công tìm kiếm thì không thấy bóng dáng Thận đâu đợi đến khi mọi người đã bỏ cuộc, Thận lại bất ngờ xuất hiện??

Đoàn người lần này không giống như đám người Truy Mệnh, Lãnh Huyết lần trước, tuy đích thực là vì Thận mà đến, nhưng cả đoàn không có ai mang trên người mật hàm hay bất cứ thứ gì có thể khiến kẻ khác dòm ngó mà nhìn mức độ chân thực của ảo ảnh này, chắc con Thận này chính là con đã sát thương Truy Mệnh!

Tại sao? Trong lòng Cố Tích Triều không khỏi dâng lên nghi vấn: Thận yêu vì sao lại bất ngờ phủ trùm ảo ảnh lên vùng đất này??

Nhanh chân đi qua xem, phát hiện Hoàng Tam vẫn còn sống, chỉ là bị hôn mê, hơi thở yếu ớt.

Cố Tích Triều vận sức lật Hoàng Tam lại, ấn vào huyệt Nghênh Hương (huyệt 2 bên cánh mũi), truyền nội lực vào từ cổ họng Hoàng Tam phát ra tiếng ự ự, tỉnh lại, nhưng thần sắc đờ đẫn, ngây ngốc.

Cố Tích Triều thấp giọng gọi: “Hoàng Tam??”

Hoàng Tam hoàn toàn không có phản ứng, dưới ánh lửa hắt vào, nhìn thấy mắt hắn tiêu cự tán loạn, gương mặt ngơ ngẩn.

Cố Tích Triều kinh tâm, vào một cái ngày rất lâu rất lâu sau này, trong một ngôi chùa ở Giang Nam từng có một gã bây giờ là kẻ thù, lúc đó là tăng nhân đã lảm nhảm mấy câu về hồn phách: Ba hồn bảy phách, mất đi phần nào, đều sẽ biết thành thân xác vô hồn!

Nhìn bộ dạng Hoàng Tam rõ ràng là hồn phách đã rời khỏi thể xác!

Cố Tích Triều quyết định nhanh chóng, đỡ Hoàng Tam ngồi dựa vào một thân cây ở bên cạnh, không chút do dự phi thân về lều.

Khi vào trong, do đang nôn nóng nên động tác có hơi lớn, kéo theo một cơn gió, Vô Tình ngủ không sâu, lập tức tỉnh lại: “Cố Tích Triều, có chuyện gì?”

Cố Tích Triều nói: “Lập tức dậy đi, chúng ta đã rơi vào ảo ảnh của Thận yêu, những người khác không biết đang ở đâu!”

Vô Tình thoáng biến sắc, nhưng hành động vẫn rất mau lẹ, khoác áo ngoài vào, hai tay ấn xuống, bay đến bên cửa lều, khẽ vén màn lều lên nhìn ra, bất giác lộ vẻ kinh ngạc.

Đã biết Thận yêu này không phải tầm thường, có thể hóa ra cảnh tượng vượt xa những ảo ảnh mờ nhạt hư ảo thường thấy trên sa mạc, nhưng tình cảnh có thể lừa được cả những người như Truy Mệnh, Lãnh Huyết, lúc này tận mắt nhìn thấy vẫn khiến người ta phải sửng sốt.

Cố Tích Triều lần lượt lấy ra hết những khí cụ chuyên dùng mà trước khi xuất phát đã chuẩn bị để đối phó với Thận yêu, Vô Tình cũng lui vào trong, từ một cái bình nhỏ đổ ra một ít bột đen, đặt vào trong một cái đèn bằng đồng thau, đổ dầu vào khuỷu đèn, cho tim đèn vào trong.

Cả hai đều là người cơ trí kiên nghị, cực kỳ trầm tĩnh, tuy bên ngoài phát sinh biến cố, nhưng vẫn bình tĩnh chuẩn bị chu đáo, xong mới trao đổi một ánh nhìn, rồi vén lều ra ngoài.

Rừng cây bên ngoài dường như càng rậm rạp hơn, cả lửa trại cũng bị dây leo vây kín, Hoàng Tam dựa người vào thân cây cũng không thấy đâu nữa.

Bốn bề tối đen như mực, ánh trăng quỷ dị phủ tràn vạn vật, khiến ánh lửa trại cũng trở nên mờ ảo, âm u.

Cố Tích Triều và Vô Tình nhìn nhau, Vô Tình rút từ tay áo ra hỏa chiết tử, giơ lên trong gió, đốm lửa đỏ cam bùng lên, ở trong tay Vô Tình khe khẽ dao động, rọi sáng một khoảng bóng tối.

Vô Tình bình tĩnh đưa đốm lửa vào ngọn đèn trong tay, tức thời một ngọn lửa tím bùng sáng bên trên chén đèn, tuy nhỏ bé, nhưng lại vô cùng sáng, đó là ánh sáng của ngọn lửa đốt từ bột sừng tê, có thể chiếu rọi U Minh, phát hiện yêu tà!

Giấy khắc ngọn lửa bùng lên, ánh sáng chiếu rọi, trước mắt Cố Tích Triều chợt lướt qua vô số cảnh vật, có bóng dáng Thích Thiếu Thương giục ngựa phi nhanh trong gió cát, có giảng đường đại học sáng rực, có tòa thành hoang phế nơi sa mạc, có ba mẹ của kiếp đó bận rộn làm việc trong cổ thành phế tích, có Thôi Lược Thương gặm que kem nháy nhót giữa đường phố thành thị, còn có dáng dấp của chính mình nằm ngửa trên sofa trong căn phòng khách thân thuộc....

Tất cả mọi thứ vụt qua trong một khắc, nhưng Cố Tích Triều lại nhìn thấy rất rõ ràng: Đó là thực tại mà ngọn lửa sừng tê rọi sáng??

Đèn dầu mang ánh lửa màu tím, được Vô Tình cầm đưa qua, trong tình cảnh này, Vô Tình hai chân bắt tiện, cần rảnh tay để tự vệ, việc chiếu tan ảo ảnh đương nhiên do Cố Tích Triều đảm nhận.

Cố Tích Triều đưa ngọn đèn trong tay vào đám dây leo bên cạnh, nơi ánh lửa chiếu tới, cảnh vật như bị rách toang, qua lỗ rách đen ngòm, nhìn thấy được một dải đất cát.

Vô Tình và Cố Tích Triều đều nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị đó, ở giữa thân cây thô to hai người ôm mới xuể đó hút xuống lộ ra một cái hố, nhìn vào trong hố, là một khoảng sa mạc hoang vu...

Hai người nhìn nhau, có mừng rỡ cũng có lo âu, mừng là vì bột sừng tê mà lúc đầu lão đạo sĩ Cát Vân bảo mọi người chuẩn bị quả nhiên có thể phá đi ảo ảnh, lo là vì cảnh ảo này quá lớn, một đốm sáng nho nhỏ này làm sao có thể chiếu rọi tất cả sự thật??

Bên tai nghe một tiếng la kinh ngạc, Vô Tình và Cố Tích Triều đều thầm vui mừng, đó là tiếng của Đồng Tiền, Đồng Tiền và bốn kiếm đồng ở chung một lều, hay là mấy đứa trẻ đã tỉnh lại, phát hiện ra ảo ảnh?

Hai người gấp rút đi về hướng phát ra âm thanh, Cố Tích Triều giơ ngọn đèn lên, rọi qua. Trong vầng sáng mơ hồ, xuyên qua đám cây cối dây leo tan đi, một cái lều hiện ra, Đồng Tiền đang đứng một bên lều, mặt đầy kinh ngạc.

Cố Tích Triều và Vô Tình phóng người tới, xuyên qua giữa đám cây cối dây leo, có thể cảm nhận được lá cây phát qua mặt lạnh lạnh, nhưng lại không cản trở thân người, chỉ một thoáng, đã thấy vượt qua đám chướng ngại, đứng ngay trước cửa lều.

Đồng Tiền thấy hai người bất chợt xuất hiện, lòng mừng rỡ, nét cười hiện lên gương mặt.

Đồng Tiền vừa thức dậy đi vệ sinh, chợt phát hiện hoàn cảnh xung quanh biến đổi hoàn toàn, kinh ngạc la lên, may mà Cố Tích Triều và Vô Tình đã ra ngoài mới có thể lập tức hội hợp lại, hai bên đều khê thở phào.

Mấy kiếm đồng trong lều cũng nghe được, ngoại trừ Ngân Kiếm đang hôn mê, tất cả đều lồm cồm bò ra ngoài, cùng sững sờ kinh ngạc, nhưng các kiếm đồng từ nhỏ đi theo Vô Tình, tình huống hiểm ác thấy qua cũng nhiều, nên vẫn còn trấn tĩnh, tới vây xung quanh Vô Tình.

Cố Tích Triều ước lượng một lúc, nói: “Nhìn tình hình thì hình như ảo ảnh chỉ phân cách giữa các lều, nhìn tưởng xa xôi, kỳ thực vẫn còn nguyên chỗ cũ. Cho nên chiếu theo phương hướng ban đầu mà đi, chắc có thể tìm được lều của Cát Vân đạo trưởng và hai vị đạo trưởng kia.”

Vô Tình gật đầu: “Được, Kim Kiếm, Đồng Kiếm, hai người theo ta, Thiết Kiếm và Đồng Tiền các người ở nguyên chỗ cũ, trông chừng Ngân Kiếm!”

Kim Kiếm và Đồng Kiếm lập tức lấy kiệu mềm mà Vô Tình thường dùng hàng ngày ra, Vô Tình phi thân ngồi lên kiệu, dưới ánh lửa tím chiếu rọi, mấy người đi về hướng khác của ảo ảnh.

Cố Tích Triều điềm tĩnh nói ra nghi hoặc của mình: “Thành bộ đầu, người thấy tại sao Thận yêu lại vô có xuất hiện đột ngột?”

Vô Tình nói: “Có ba khả năng, một, ngẫu nhiên, hai, có kẻ để lộ hành tung của chúng ta, Thận yêu mới bị người ta thao túng đến đây, ba, nơi đây có cái gì dẫn dụ yêu quái đến!”

Cố Tích Triều suy nghĩ片刻, nói: “Ta nghiêng về giả thuyết cuối cùng, ta lo là tham vọng đối với Thận của Cát đạo trưởng có thể khiến ông ta dẫn yêu quái đến!”

Còn chưa nhìn thấy hai cái lều của mấy vị đạo trưởng của Triều Nguyên quán, bên người là cỏ cao lút gối, trước mắt là cây cối hiện màu nâu sẫm trong đêm.

Cố Tích Triều đi phía trước, bất chợt dưới chân dẫm trúng một cái gì mềm mềm nhô lên, do bất ngờ nên hơi loạng choạng, nhưng nhờ thân thủ linh hoạt, chân trái vận sức một cái, phóng người lên nhảy tránh qua một bên.

Cố Tích Triều cúi người xuống, cầm ngọn đèn trong tay chiếu vào: đám lá cỏ rậm rạp từ từ mờ nhạt hư ảo đi, lộ ra cảnh tượng chân thực.

Một thân người mặc đạo bào xanh xám ngã nằm trên đất, lúc này, Cố Tích Triều chính là dẫm trúng lên người đó.

Vô Tình và mấy đồng tử cũng nhìn thấy, Kim Kiếm kinh ngạc thốt lên: “Vi Trần đạo trưởng!!”

Cố Tích Triều phải đi đất xám bám trên mặt người đó, quả nhiên bên dưới mớ tóc rũ rượi là gương mặt của Vi Trần Tử, gương mặt đó mang thần sắc kinh sợ, nhưng đã hoàn toàn mất đi hơi thở, chạm lên da thấy còn ấm, rõ ràng chết chưa lâu, chỉ là không nhìn rõ có vết thương gì đặc biệt.

Cổ Tích Triều thâm bồi rối: Nếu là vì những đạo sĩ này có biện pháp hàng yêu, nên yêu quái mới tập kích ban đêm, thì tại sao một chút tiếng động đánh nhau cũng không có??

Cổ Tích Triều hạ ngọn đèn xuống, một đường chiếu qua, cảnh ảo như nước triều rút đi, sau đó lại từ từ hợp lại sau lưng mấy người họ.

Đằng sau đám cây cối che phủ, Cổ Tích Triều nhìn thấy được chỏm lều của Vi Trần Tử và Xúc Trần Tử, lều đã đổ xuống, nằm chổng chơ, như là bị một thứ gì đó nặng nề đè qua.

Cổ Tích Triều đi qua, lật cái lều lên tìm kiếm, mới thấy một cái tay trắng nhợt lộ ra ở một góc lều, chợt tâm thất lại, cảm giác rợn gai ốc từ sau thốc tới.

Cổ Tích Triều lập tức quay đầu, giơ cao ngọn đèn trong tay, dưới ánh đèn nhỏ bé tỏa rạng, một đạo ánh sáng lóng lánh lướt qua trước mắt, đó là một dải sáng như là vẩy cá, màu nâu sậm, dưới ánh lửa tím ánh lên sắc bạc.

Theo sau đó là tiếng gió, cùng những sợi tơ mảnh đỏ thắm phiêu động lướt qua...

Cổ Tích Triều hét: “Lùi lại!” bật người lên hụp qua một bên.

Vô Tình cũng ra tay, ba đạo sáng bạc rít gió phóng đi, bắn về hướng ngọn lửa tím vừa chiếu qua.

Tuy là lúc này nơi đó đã hồi phục lại cảnh rừng cây, nhưng ba đạo ánh sáng đó vừa bay xuyên vào, lập tức lóe lên ngọn lửa xanh âm u.

Trước khi xuất phát, dưới sự chỉ dẫn của Cát Vân, trên ám khí của Vô Tình và Cổ Tích Triều đều có bột lân, lúc này, lân hỏa đang bùng lên...

Vô Tình không ngừng tay, thân hình chuyển động linh hoạt, tay áo rộng phất lên, vô số ám khí nhỏ xíu đủ hình dạng phóng ra, vun vút bắn vào trong rừng cây, rất nhanh, lân hỏa mờ ảo dao động giữa rừng cây đen tối, vẽ ra đường nét của những thứ chân thực vốn bị bao trùm trong Thận khí!

Cổ Tích Triều tay cầm trường kiếm, nghiêng tai nghe ngóng, rõ ràng nhìn như rừng cây yên tĩnh, nhưng lại cảm thấy mặt đất khẽ rung động, bên tai vang lên tiếng u u trầm thấp, như là tiếng gió, lại mang theo phần nộ.

25. Chương 24-1

Ốc đảo nho nhỏ, quét mắt thì có thể nhìn thấy những đụn cát ở xung quanh. Thích Thiệu Thương và Gia Hỷ Lễ Đình ngồi bên đống lửa, để nhóm đống lửa này, ngoài mấy cành cây khô còn có xương cốt thu nhặt xung quanh cùng một chút dầu đốt đèn.

Ngọn lửa tỏa ra một thứ mùi là lạ, dưới ngọn lửa có tiếng rạn nứt lách tách.

Thích Thiệu Thương trông về đằng xa, nơi tận cùng mặt đất có một cái gò mấp mô chìm nổi, nghe Gia Hỷ Lễ Đình nói, đó chính là Minh Sa Sơn, nhìn thấy như ngay trước mắt, nhưng muốn đến được đó còn ước nửa ngày đường.

Trong lòng Thích Thiệu Thương mơ hồ bất an, bóng núi đen tối đó, không nhọn hoắc cũng không sắc cạnh, nhưng mang điềm không lành.

Bóng dáng Cổ Tích Triều rời đi khiến Thích Thiệu Thương có một thứ dự cảm như là quyết biệt.

Trong khoảng trời đất mênh mông này, chúng ta còn biết bao chuyện để làm, bao nhiêu lời để nói, bao nhiêu rượu để uống cùng!

Ta thà gánh chịu hết tội nghiệt nửa đời trước, chỉ mong được cùng người như vậy mà trải qua kiếp này, Cổ Tích Triều, bây giờ người có ổn không??

Cổ Tích Triều bây giờ đương nhiên là không ổn, rất không ổn...

Trước mắt lân hỏa lập lòe trải ra, vẽ nên một thân thể to lớn, theo ánh lân hỏa dao động, thân thể đó cử động linh hoạt lên. Nơi ánh sáng chiếu tới, vô số sợi tơ đỏ thắm cuộn lại, bị chạm trúng liền rách da nứt thịt, nơi ngọn lửa không chiếu tới thì nghe tiếng gió quét qua liền có hoa máu văng ra.

Chỉ trong tích tắc, Vô Tình, Cố Tích Triều và Kim Kiếm Đồng Kiếm đều thương tích đầy mình, tuy vết thương không sâu, nhưng máu me bê bết, còn đối thủ vẫn chưa lộ hết toàn bộ diện mạo.

Cố Tích Triều rút trường kiếm, lưỡi kiếm vốn màu xanh bích của Khô Mộc kiếm dưới ánh lân hỏa càng rạng lên ánh sáng xanh lấp lánh, chặt đứt không ít dây tơ, nhưng những sợi tơ này phát phơ như tơ liễu, rất khó nắm bắt, Cố Tích Triều chỉ còn biết lui rồi lại lui.

Vô Tình giơ tay, trong tay có một cái nỏ nhỏ màu bạc, bên trên gắn một mũi tên nhỏ ánh sắc đỏ rực, trên đó bôi máu chó mực có thể trừ tà.

Nhân lúc Kim Kiếm, Đồng Kiếm tả xung hữu đột gạt đi mớ sợi tơ, nỏ tiễn của Vô Tình vút đi, hướng lên mặt trăng tròn giữa trời, mũi tên còn chưa tới, mặt trăng đã dao động, bắt chợt biến mất.

Mũi tên cắm vào bầu trời hư ảo, không thấy rút xuống, chợt vang lên một tiếng gầm cuồng nộ, lại thấy mặt trăng treo trên bầu trời, ảo ảnh rừng cây xung quanh vỡ vụn như cát.

Chớp mắt, bốn bề chấn động như trong ác mộng, trước mắt sáng lên, mặt trăng rọi xung quanh rực sáng, khắp nơi là những mảnh thân thể đứt gãy, máu nhuộm cát vàng.

Vô số binh sĩ mặt mũi hung tợn nắm binh khí đâm máu từ bốn phương tám hướng dồn tới, tiếng hô chém giết chấn đến nhói màng nhĩ.

Ngọn lửa tím trong tay Cố Tích Triều lay lắt, chỉ có dưới ánh lửa tím mới không nhìn thấy thi thể và máu tanh.

Dao quang kiếm ảnh lao tới chém giết đa phần là hư ảnh, chỉ gây kinh sợ, không làm tổn thương, nhưng đôi lúc lại trúng thương thực sự, Kim Kiếm đứng trước kiệu mềm và Cố Tích Triều đều lãnh mấy vết, máu chảy đầm đìa.

Từ tay áo Vô Tình bay ra một dải lụa trắng dài dẹt từ Thiên Tâm Ty, lụa trắng nhảy múa, bảo hộ toàn thân, nhờ đó tránh được đòn tấn công. Vô Tình thấy Kim Kiếm vừa phải bảo vệ kiệu vừa phải chống đỡ cực khổ, mới phóng người lên, đáp xuống trên một vũng máu trên mặt đất: “Mọi người tự lo cho mình đi, xem xem yêu quái có chỗ nào sơ hở không!”

Cố Tích Triều giương tay, một tia lửa như sao băng bắn vào chỗ đám binh sĩ ảo ảnh đông nhất phía trước, “Ầm” một tiếng vang dội, đó chính là một trong các món hỏa khí Lôi gia lấy được từ Trung Kinh của nước Liêu: Thiên Lôi Biến.

Đất bằng chấn động, như có một sinh vật khổng lồ đang gầm gào lăn lộn.

Ở ốc đảo cách đó ngoài mười dặm, Thích Thiệu Thương vụt đứng lên, giữa một dải bóng đêm có một tia lửa sáng bắn lên bầu trời đêm, nổ bùng như pháo hoa giữa trăng sao ngập trời.

Đó là Thiên Lôi Biến của Lôi Môn! Trong tay Cố Tích Triều còn lại một thanh!

Thích Thiệu Thương vội gom hết đồ đạc bên người, rút lấy một khúc củi dài rực lửa, lại lấy gáo nước bên miệng giếng đất dập tắt đồng lửa.

Gia Hỷ Lỗ Đình cũng nhìn thấy ánh lửa bùng lên nơi trời xa, nhanh chóng thu ghém hành lý lại.

Chỉ một loáng, hai người đã phóng ngựa rời đi, để lại một luồng cát bụi tung lên, hướng về Minh Sa Sơn đen thẫm đỏ.

Gia Hỷ Lỗ Đình đối mặt với gió, hét lớn cảnh báo: “Thích lâu chủ, nên tắt lửa đi, ánh lửa tuy có thể uy hiếp yêu quái, nhưng cũng sẽ thu hút sự chú ý của nó!!”

Thích Thiệu Thương gạt đầu, vung tay, thanh đuốc nghiêng nghiêng bay đi, cắm xuống bãi cát, ánh lửa chưa tắt hẳn, vẫn mơ hồ rọi bóng thân người đang dần rời xa.

Ảo ảnh chấn động dữ dội một hồi, lại từ từ yên tĩnh lại, cảnh tượng chiến trường thảm khốc xung quanh cũng hoàn toàn tiêu tan, chỗ mọi người đứng lại biến thành thắng cảnh Giang Nam phồn hoa gấm vóc.

Mọi người đều đứng ra, trước mắt là cầu nhỏ uốn cưỡi khúc, nước hồ xanh biêng biếc, mấy cành sen e ấp nổi trên mặt nước còn có dương liễu nhẹ buông, tú cầu chùm chùm, một tòa tiểu lâu tường trắng ngói đỏ nổi lên ở giữa, cửa son buông rèm trúc, dưới hàng hiên giăng tua lụa và vải sa diễm xuyết...

Đó chẳng phải là giấc mộng đẹp nhất trong lòng người?

Chỉ là, dưới ánh trăng âm đạm, sao lại lạnh lẽo, quỷ dị thế này?

Cố Tích Triều trầm sắc mặt, nhân lúc tạm thời yên tĩnh mới khom lưng cầm ngọn lửa tím soi hết xung quanh, từ cảnh trí diễm lệ kia soi ra những mảng cảnh tượng trần trụi, đó mới mà hoàn cảnh đích thực xung quanh họ.

Cố Tích Triều chợt nhìn thấy trong vùng sáng mờ ảo của ngọn lửa tím có một góc vải màu xám nâu, là một mảnh góc lều.

Cố Tích Triều đưa tay qua, ở trong ảo ảnh nhúng tay xuống nước hồ trong veo, tay cảm giác thấy chạm vào chất vải thô dày, Vô Tình phi thân tới, một tay chống trên đất, một tay giơ cao ngọn đèn, vàng sáng âm u chậm chậm di chuyển, soi rọi phương hướng cho Cố Tích Triều tìm kiếm.

Sau một lúc mò mẫm, từ trong cái lều của Vi Trần Tử và Xúc Trần Tử, Cố Tích Triều lục ra được một tay nải, đó là túi đồ mà họ luôn mang bên người, bên trong chứa các loại dụng cụ và pháp khí.

Vô Tình lo lắng cho Thiết Kiếm và Đồng Tiền núp trong lều trông chừng Ngân Kiếm, lại thêm ban này mới có một trận giằng co khiến máu huyết sôi lên, sắc mặt đỏ ửng mà lại u ám, nhìn thấy Cố Tích Triều bắt đầu lục đồ trong tay nải, mới nói: “Hay là bắn thêm một mũi tên vào mặt trăng? Đó chắc là một con mắt của yêu quái.”

Cố Tích Triều nói: “Hoàng Tam và Vi Trần Tử bị hại không giống như Truy Mệnh, rõ ràng là mất đi hồn phách, ta e Thận yêu đó có thể hút lấy linh hồn người! Con quái này đã bị thương một lần, muốn bắn trúng được mắt của nó sẽ không dễ đâu.”

Trong túi đồ của đạo sĩ có một cái bình sứ, cỡ bằng nắm tay, bên trong chứa thứ bột có mùi mặn mặn ngọt ngọt, Cố Tích Triều biết đây cũng là bột sừng tê.

“Kỳ lạ....” Vô Tình nghi hoặc nói: “Yêu quái đó lâu như vậy không thấy động tĩnh, chúng ta ra tay tấn công nó, không có lý nào nó lại không đánh một đòn mạnh diệt gọn chúng ta!”

Cố Tích Triều vừa khuấy bột vào cạn dầu, vừa nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà lúc đám người Truy Mệnh bị tập kích, yêu quái cũng có ngừng một khoảng thời gian, đợi bọn họ bớt cảnh giác mới bắt chợt ập tới tấn công, với lại, ta có một cảm giác, thực ra lúc này yêu quái này đã không dùng toàn lực để đối phó chúng ta, không lẽ còn có nguyên nhân mà chúng ta chưa biết?”

Dùng kiếm rạch tấm vải lều ra, bọc lên vỏ của trường kiếm, bôi cạn dầu trộn với bột sừng tê lên, làm thành một cây đuốc thô sơ, ánh lửa màu tím bùng lên, ngọn lửa này to hơn nhiều, ánh sáng xanh tím.

Bị ánh lửa chiếu tới, đêm xuân Giang Nam tươi đẹp chảy đi như tuyết tan, lều trại hành lý nằm chỏng chơ bên chân, những con lạc đà và người đạo sĩ lặn ra chết dần hiện ra, lại thấp thoáng nhìn thấy cả cái lều của mấy kiếm đồng nằm cách đó hơn mười trượng.

Nhưng cái khiến người ra kinh ngạc nhất chính là con cự thú cơ hồ như tồn tại giữa hư và thực đó: thân thể to lớn khủng khiếp, chuyển động giữa trời đất, thân hình nửa trong suốt như là ảo ảnh, có thể xuyên qua thân người nó mà nhìn thấy gân hà lấp lánh trên cao!

Đỉnh đầu mọc sừng như hươu, trên người phủ đầy vảy mọc ngược, một con mắt sáng rực, rực rỡ như mặt trời mặt trăng, một đường sống lưng từ đỉnh đầu đến chót đuôi mọc đầy lông bờm dài màu đỏ thẫm, phất phơ theo gió, co duỗi dong đưa như là đang sống!

Đó chính là Thận??

Cố Tích Triều cười khở: “Thì ra cái thứ dùng để đối phó với chúng ta chẳng qua chỉ là mấy sợi lông trên lưng nó!!”

Con Thận to lớn dềnh dàng muốn chiếm hết nửa bầu trời, quả thật phải gọi là giao long hay rồng mới đúng! Mọi người đều mất hết tự tin, cái thứ đó lần trước nếu không phải bị trúng một mũi tên của Lãnh Huyết, bất ngờ mất đi một con mắt, do quá kinh hoàng đau đớn mà không duy trì được ảo ảnh, chỉ e đoàn người của Lãnh Huyết không một ai toàn mạng về đến Trung Nguyên!

Nhưng mà cái thứ đó bây giờ không hơi sức để tâm đến Cố Tích Triều và Vô Tình, ngay đằng trước nó là một lão đạo sĩ tóc tai tán loạn đang lầm rầm niệm chú, phóng ra vô số đạo bùa đập túi bụi vào nó!

“Cát Vân đạo trưởng!” Cố Tích Triều khê hô: “Không ngờ lại có thể đương đầu với con yêu quái này!”

Vô Tình nói: “Chúng ta xem xem có thể giúp đỡ được không!”

Hai người còn chưa kịp vui mừng, liền thấy miệng Thận chọt há ra, một luồng khí mờ mịt như sương mù phủ ra, thoáng chốc đã trùm lấy mọi người, lần này là một mảng xám mù mịt, nhìn không rõ trời đất và phương hướng.

Ngọn lửa tím chao đảo, lại bùng lên, rọi được một quãng sáng lên xung quanh, có điều phạm vi có hạn, mọi người đều thận trọng ở lại trong vùng sáng, cảnh giác cao độ.

Cách không xa lại có một tia sáng tím lóe lên, chậm chậm tới gần, Cố Tích Triều khê hô: “Ai?”

“Ta!”, thanh âm già nua kèm theo một đợt ho khê, quả nhiên là Cát Vân.

Cát Vân đạo trưởng vốn mang bộ dáng thể ngoại cao nhân, tràn đầy thần khí, lúc này lại lờ lờ thối lếch thếch, đạo bào rách tới tả, đầu tóc tán loạn, nhưng đôi mắt vẫn sáng rực, phần chấn.

Giọng Vô Tình lạnh như băng: “Đạo trưởng, Thận này đột nhiên tấn công, ngài có biết là vì sao không?”

Cát Vân có chút buồn rầu áy náy: “Đều là tại tiểu đồ lỗ mãng, vì muốn dẫn dụ Thận yêu, chưa thương lượng với lão đạo đã lấy máu của Kim Ty Yến quý giá ra làm mồi dụ, dẫn Thận yêu đến, khi bản đạo phát hiện, Thận yêu đã làm sập cái lều của tiểu đồ...”, nghĩ đến hai đệ tử chết không kịp đỡ, lão đạo sĩ lại thấy thương tâm.

“Máu chim yến?” Cố Tích Triều chọt nhớ đến ở trường đại học từng đọc qua tiểu thuyết dị quái cổ đại, thấy có nhắc đến truyền thuyết Thận thích ăn chim yến.

“Chẳng trách Thận yêu bắt chọt xuất hiện!” Cố Tích Triều nói: “Đành vậy, vốn dĩ chúng ta cũng định đi tìm con Thận này, diệt trừ mối họa cho tuyến đường thông thương này, vậy hiện tại phải làm thế nào? Đạo trưởng có chủ ý gì không?”

Cát Vân mò trong tay áo lấy ra một cái ***g nho nhỏ, bên trong là một con yến màu đen, trên đầu thoáng hiện lông vũ màu vàng kim.

Cố Tích Triều và Vô Tình đều thầ kinh ngạc: Đạo sĩ này pháp thuật quả cao cường, không lẽ đây chính là pháp thuật ‘tụ lý cần khôn’ (chứa trời đất trong tay áo) trong truyền thuyết?

Cát Vân nói: “Thường thì chim chóc vào ban đêm sẽ không nhìn rõ đường, nhưng chim yến lại có tập tính lạ, là vào đêm có trăng sáng sẽ thiên di Thận cũng biết điểm này, cho nên các người nhìn thấy nó biến con mắt duy nhất thành trăng tròn, chính là đợi chim yến bay qua. Có điều chim yến bay rất nhanh, như sao băng vút qua, nên Thận đợi chim yến bay lên sẽ tập trung toàn bộ sự chú ý vào chim yến, lúc này, toàn thân nó đều là sơ hở, chúng ta muốn giết nó cũng chỉ có cơ hội trong tích tắc đó!”

Nói rồi, Cát Vân đốt một đạo bùa, lấy bột tro bôi lên kiếm của Cố Tích Triều: “Phá Ma Phù, chuyên đối phó với những thứ hư hư thực thực này!”, rồi cũng làm y như vậy với mũi tên gắn trên nỏ của Vô Tình.

Cố Tích Triều chọt nói: “Thận đó lớn như vậy, chắc không phải là yêu quái bình thường?”

Cát Vân nhìn y chăm chú: “Thận giao! Chỉ cần trút đi một lớp da liền hóa thành rồng, lúc đó chúng ta không thể đấu lại nó!”

Thận giao nhất thời không có động tĩnh gì mạnh, có thể thấy vô số đạo bùa của Cát Vân lúc này cũng khiến nó khá chật vật, bây giờ bao trùm mọi người trong sương mù cũng là để nghỉ lấy lại sức.

Cát Vân khẽ khàng mở cửa ***g, con yến nhỏ nhẩn soãi cánh, nhẹ nhàng lướt đi, trong bóng tối lấp lánh một tơ kim sắc.

Cái bóng xuyên qua sương mù, vút lên trời cao, sương mù dày đặc lập tức tan hết, trời trong thoáng đãng, trăng tròn treo thấp, sáng trong tựa nước.

26. Chương 24-2: Thân Long

Thận sinh sống bờ biển hay cửa sông lớn, hình dáng rất giống giao (giao long).

Trên đầu Thận có sừng rẽ nhánh như sừng hươu, từ cổ đến lưng mọc bờm đỏ, vảy có màu nâu đất, nghe nói từ thất lưng trở đi toàn bộ vảy đều mọc ngược lên trên, chân giống giao long, phần phía trước rất to.

Thận là loài rồng rất hiếm, nguyên do nằm ở phương thức sinh sản của nó: rắn và chim trĩ *** vào đêm trăng rằm, sinh ra một cái trứng rất nhỏ, cái trứng này sẽ kéo đến mây đen và sấm chớp khắp trời, sấm sét đánh trúng trứng sẽ đẩy nó vào trong đất, ở độ sâu chừng mấy chục mét sẽ biến thành hình dạng rắn cuộn tròn, sau mấy trăm năm, đất bao quanh trứng sẽ biến thành đá, bắt đầu trôi lên, tìm được ánh trăng thì đá vỡ ra, Thận ra đời. Còn những cái trứng bị sấm sét đánh nhưng không chui vào đất chỉ sinh ra chim trĩ, có nhiều chim trĩ là do trứng không nở thành Thận sinh ra, nhưng những con chim trĩ này nếu nhảy xuống biển thì cũng có thể biến thành Thận.

Thận có năng lực phi phàm, miệng nhả ra khí có thể tạo ra các loại ảo ảnh. Các ảo ảnh này đa số là đình đài lầu các, hoa lệ chưa từng thấy. Qua cửa sổ có thể nhìn thấy những người quý phái ăn mặc lộng lẫy đi chuyển sinh hoạt, tư thế dáng dấp vô cùng đẹp đẽ. Các ảo ảnh này lại khác đi tùy theo người, dù có nhìn thấy cùng một ảo ảnh thì trong mắt mỗi người đều có những chi tiết khác biệt.

Thận thích ăn chim yến, nghe nói ngoài chim yến ra không ăn cái gì khác. Nhưng chim yến bay rất nhanh, cũng rất ít khi tiếp xúc với nước, cho nên Thận mới làm ra ảo ảnh dụ chim yến bay vào miệng của mình.

‘Hải Thị Thận Lâu’ (ảo ảnh lâu đài trên biển) là ảo ảnh do khí mà Thận nhả ra hóa thành. Sử dụng mỡ của Thận cũng có thể tạo ra ảo ảnh: trộn mỡ Thận vào trong sáp loại tốt, làm thành nến, vào lúc hoàng hôn trời sắp mưa đốt lên sẽ nhìn thấy ảo ảnh, nhưng ảo ảnh này thua xa ảo ảnh do Thận tạo ra.

Phần trên có nói Thận thích ăn thịt chim yến, vì vậy nơi Thận lai vãng (có thể biết được qua sự xuất hiện của ‘Hải Thị Thận Lâu’) tuyệt đối không bán món ăn từ chim yến, cũng cấm mọi người ăn thịt yến. Vì Thận ngửi thấy mùi chim yến sẽ tấn công người ăn thịt yến khi phát hiện không có chim yến, Thận sẽ tức giận, làm sập cầu và nhấn chìm tàu bè, liên lụy người khác. Cho nên nếu không phải muốn bắt Thận thì cũng không có ai ăn thịt chim yến rồi lại đi ra vùng nước có Thận lẫn quất.

27. Chương 25

Bóng chim yến như mũi tên vút đi, lao về hướng trăng sáng, ánh trăng tức thời biến dạng, thân ảnh Thận giao mơ hồ hiện lên.

Mũi tên của Vô Tình như bóng theo hình, đuổi sát Kim Ty Yến, trong tích tắc, cắm vào trăng sáng!

Trong khoảng khắc mặt trăng sáng rực tắt ngúm, trong bóng tối chỉ còn ngọn lửa tím dao động, cùng một khoảng lân hỏa xanh lam lập lòe cách đó không xa, Cố Tích Triều biết đó là những vết thương mà lúc này mình và Vô Tình lưu lại trên người Thận giao.

Cát Vân nói: “Nhanh, chỗ chí mạng của Thận giao là một mảng vảy ngược ở dưới eo của nó! Chiếu vào đó mà chém!”, nói rồi lao tới, cầm kiếm gỗ đào đã ếm bùa đậm thẳng vào một chỗ trên thân ảnh hư ảo của Thận giao.

Thân hình Cố Tích Triều dao động, tốc độ vượt xa lão đạo sĩ, Khô Mộc kiếm xuất ra, đâm ngập vào hư ảnh.

Trong mắt Thận giao hiện lên sự đau đớn, điểm yếu trên người liên tiếp bị đâm hai nhát, gằm lên thảm thiết, uốn éo thân hình.

Đất cát tung lên, tưởng chừng các đồi cát xung quanh và nham thạch của Minh Sa Sơn cũng sụp đổ, mấy con người nhỏ nhoi làm sao còn đứng vững?

Cổ Tích Triều và Cát Vân chưa kịp rút kiếm ra, đã bị Thận giao lôi đi lộn mấy vòng trên đất.

Cổ Tích Triều thấy máu huyết đảo lộn, thân người bị giao long hư ảo nhưng dềnh dàng đè xuống mấy lần, bên tai nghe tiếng xương nứt gãy, nhất thời không biết chỗ nào đau đớn, chỗ nào bị thương...

Kim Kiếm và Đồng Kiếm lao tới bảo hộ Vô Tình, Thiết Kiếm và Đồng Tiền núp trong lều cũng vội vàng nhắc Ngân Kiếm lên, chỉ sợ đá núi sụp xuống đập trúng lều, còn đám lạc đà thì không còn ai có hơi sức để quản.

Trời đất chao đảo, cát bụi mù mịt, con người cũng nhỏ nhoi như sâu kiến.

Cát bụi từ từ lắng xuống, cảnh tượng mông lung trước mặt đã tan biến, trên trời một mảnh trăng khuyết mong manh, chứng tỏ ảo ảnh đã tan mất.

Thận giao trong suốt còn đang run rẩy thoi thóp, nhưng đã không còn sức động cựa, Cổ Tích Triều gắng gượng đứng dậy, phát hiện xương sườn bị gãy mất hai cái, tay trái cũng đã bị gãy.

Bên kia Cát Vân cũng đã bò dậy từ đống cát bụi, một chân khập khiễng lê đi, rõ ràng đã bị thương, nhưng tâm tình lại cực tốt, trên mặt tràn đầy phấn khích: “Đa tạ Cổ công tử giúp sức, đợi lão đạo luyện đan thành công nhất định sẽ chia cho người một phần!”

Cổ Tích Triều nhớ đến chỗ Chuyển Phách Tán cổ quái đó: “Cát đạo trưởng, xem thử đoạn hàng yêu của ngài, hình như đạo hạnh rất cao! Mạn phép thỉnh giáo Cát Hồng đạo trưởng thời Đông Tấn có quan hệ gì với ngài?”

Cát Vân vừa lấy ra một cái tráp bằng ngọc chuẩn bị đựng nguyên liệu luyện đan lấy từ người Thận giao, vừa thấp giọng nói: “Không ngờ người cư nhiên lại có thể liên tưởng đến Cát Hồng, sáu trăm năm trước, khi bản đạo ở Thê Hà Lĩnh bên Tây Hồ luyện đan, từng mang tên gọi Cát Hồng!”

Dù có trí nhớ tốt và kiến thức của gần cả ngàn năm, nhưng khi nghe nói lão đạo sĩ cư nhiên chính là nhà luyện đan Cát Hồng thời Đông Tấn, tức là một lão quái vật sáu trăm tuổi, Cổ Tích Triều cũng không khỏi kinh ngạc.

Thì ra, cái hộp Chuyển Phách Tán đó chính là do lão đạo sĩ trước mắt vô tình tạo ra khi luyện đan.

Cổ Tích Triều nhất thời cảm thấy thiên ý thâm sâu, giữa khoảng trời đất mênh mông, tất cả đều có nhân quả.

Vô Tình thấy đại cục đã định cũng thở phào một hơi, cả một đêm phong ba trầy trật, bây giờ nghĩ lại thấy toàn những điều quý dị, không khỏi thấy phát lạnh trong lòng.

Sau đó mới chỉ huy Kim Kiếm Đồng Kiếm gom góp lại đồ đạc vương vãi trên đất cát, đưa thi thể của mấy người bị hút mất hồn phách xếp lại một chỗ.

Phiền toái nhất là lạc đà trong lúc hỗn loạn đã chạy tán mác hết, lúc này ảo ảnh tan biến, Nguyệt Nha Tuyền lại hiện ra tĩnh lặng, mọi người cũng coi như thoát chết trong gang tấc, còn giải quyết được Thận giao tuy cái chết của những người đồng hành khiến người ta đau lòng, nhưng cũng coi như không uống phí chuyển vào sa mạc này.

Cổ Tích Triều ngồi trên đất cát xem xét thương thế của mình, lão đạo sĩ Cát Vân tuy đang nóng lòng giải quyết Thận giao, nhưng một chân hình như bị gãy, lệch đi hai bước liền ngã sụp xuống đất...

Thích Thiều Thương nhìn thấy Minh Sa Sơn đen xì ở trước mắt càng lúc càng gần, bên tai đã nghe thấy tiếng gió rền rĩ quần quanh, gió cuốn theo hạt cát găm vào mặt, đau rát.

Âm thanh trong gió chọt hỗn tạp lên, Thích Thiều Thương thoáng chần chừ, Gia Lỗ Hỷ Đình đã nhận ra được tiếng đó: “Là tiếng chân lạc đà! Có lạc đà chạy về hướng này!”

Tâm Thích Thiểu Thương thoáng động, đại khái đoán ra được lạc đà chạy từ đâu đến, lòng càng nôn nóng: “Hình như là lạc đà của nhóm người Tích Triều, ông chặn chúng lại, ta chạy lên trước xem sao!”, nói rồi không đợi Gia Lỗ Hỷ Đình kịp phản ứng, đã kẹp chặt bụng ngựa, lao mạnh về trước.

Oằn Đậu rút cuộc cũng bộc lộ ra hết khí khái của ngựa Thanh Câu, đạp cát bay tới, như là giao long rẽ nước, trong chớp mắt đã bỏ rơi Gia Lỗ Hỷ Đình xa thật xa.

Cách đó ngoài ngàn dặm, trong một tòa thành nhỏ, một pháp sư bộ lạc bắt chợt phun ra một bùm máu tươi, máu văng lổm đổm lên mặt đất trước mặt.

Một thiếu niên mặc áo gấm, búi đầu tóc kỳ lạ đứng bên cạnh giặt mình la lên: “Đại sư, sao vậy??”

Pháp sư trong miệng còn rỉ ra máu đỏ sẫm, ho khạc nói: “Tông Cổ thiếu gia, Thận giao bốn mệnh của ta đã bị tổn thương!!”

Tông Cổ biến sắc, gương mặt vốn khá dữ dằn bỗng chốc méo mó kinh người: “Đại sư! Không lẽ chuyện chúng ta dùng Thận yêu chặn cướp mật hàm của thương đội Đại Tổng đã bị phát hiện??”

Pháp sư trầm sắc mặt: “Đã làm thì không có chuyện hối hận, nếu để phụ thân ngài biết được, chỉ có đường chết!”

Tông Cổ gằn giọng: “Phụ thân ta chỉ muốn liên kết với Đại Tổng tấn công nước Liêu, nhưng không chịu nghĩ đến bộ lạc Nữ Chân nhỏ nhoi ta liệu có phải là đối thủ của Đại Liêu? Lỡ mà Đại Liêu phát hiện, sẽ là họa diệt tộc!!”

Pháp sư lầm bầm niệm chú, chợt bốc một nắm bột thuốc ném vào bồn lửa ở trước mặt, ngọn lửa xanh lè phụt cao, rọi vào mặt mũi hai người vô cùng quỷ dị.

Cát Vân ngồi nghỉ trên đất một hồi, cuối cùng mới cắn răng nuốt một viên đan dược, nhắc lê chân, chậm chạp đi về phía con Thận đang dần trở nên mờ đi: “Các người có biết không? Thận một khi chết đi, trong vòng nửa canh giờ sẽ hóa thành nguyên khí trong trời đất, tiêu tan không dấu vết, cho nên phải tranh thủ mới được.”

Cổ Tích Triều và Vô Tình đều có chút hiếu kỳ, mấy người cùng theo dõi động tác của Cát Vân.

Cát Vân nắm lấy kiếm gỗ đào còn cắm trên người Thận giao rút mạnh một cái, thân thể Thận giao bắt chợt run lên, các mảnh vảy khắp người va vào nhau kêu lạo xạo, khiến mọi người giặt mình, thân người căng cứng lại.

Đợi một khắc, không thấy động tĩnh nữa, Cát Vân nói: “Nhóc con bên kia, lại cầm cái tráp cho bản đạo!”, câu này là nói với Kim Kiếm.

Kim Kiếm nhìn Vô Tình, thấy Vô Tình gật đầu đồng ý, mới chạy ù qua, cầm lấy cái tráp ngọc mà Cát Vân đưa cho.

Cát Vân thu lại kiếm gỗ đào, nhặt kiếm Khô Mộc mà Cổ Tích Triều để rơi lại đó lên, thận trọng cắm thanh kiếm vào chỗ vết thương trên người Thận yêu.

Ngồi dưới ánh trăng, Cổ Tích Triều cảm giác chỗ xương gãy trên ngực hình như có chút không ổn, phổi mơ hồ nhói lên, trong họng muốn trào lên vị tanh, một tơ máu đang chậm chậm rỉ ra.

Cát Vân lật miếng vảy ngược ra, cắt qua lớp da, nhìn thấy bên dưới là một tầng sền sệt như nhựa thông, Cát Vân trong lòng mừng rỡ, đó chính là mỡ Thận!!

Cát Vân chưa kịp tách lấy mỡ Thận, bên tai chợt loáng thoáng tiếng lầm rầm niệm chú, âm thanh đó mơ hồ bất định, như là đến từ một nơi rất xa, nhưng lại khiến người nghe thấy cảm nhận được đó là lời nguyên rủa phát ra từ sâu trong tâm phé!

Mặt Cát Vân chợt biến, bên tai chỉ nghe thấy Vô Tình và Cổ Tích Triều đồng thời hét lên: “Coi chừng!!”

Con Thận đang bắt động bên người bắt chợt biến mất, nếu không phải trên tay còn nắm một mảnh vảy, cơ hồ tưởng như tất cả những chuyện ban nãy chỉ là ảo ảnh!

Cố Tích Triều nhìn thấy con Thận bắt thần tan biến vào không khí, biết là có dị biến phát sinh, trên đất chợt trỗi lên vô số gai cát (tên loài cây trong sa mạc – chương 19), ngăn cách mọi người.

Cát Vân ngưng khí la lên: “Mọi người cẩn thận, là Phản Hồn Chú! Có người thi triển Phản Hồn Chú lên Thận yêu!”, lời nói chưa dứt, gai cát bên người đã biến thành dây leo, Cát Vân vội đánh ra một mớ bùa, tạo thành một quầng sáng màu vàng chặn đứng đám dây leo trườn tới.

Kim Kiếm đâu có bản lĩnh và kinh nghiệm như Cát Vân, dây leo của gai cát tức thời quấn chặt lấy nó, rút nó xuống cát.

Cố Tích Triều vung tay, Thần Khốc Tiểu Phủ vụt xoáy, cắt đứt dây leo ở xung quanh, nhìn thấy trên mặt cát lộ ra một cánh tay của Kim Kiếm.

Chỗ Cố Tích Triều vốn cách không xa Kim Kiếm, lúc này không kịp suy nghĩ, vận sức lao tới, một tay nắm lấy cánh tay Kim Kiếm kéo mạnh lên.

“Soạt” một cái Kim Kiếm mang theo cát được rút lên, chợt nghe thấy một tiếng hét quen thuộc: “Đằng sau!”

Không kịp quay đầu, “phụp” một tiếng trầm đục vang lên, một tua dây leo đầu bén nhọn như dao đã xuyên qua ngực Cố Tích Triều, vút ra một chuỗi máu tươi.

Tay Cố Tích Triều buông lơi, Kim Kiếm mặt đầy kinh ngạc rơi xuống đất, máu văng đầy mặt.

Tua dây leo bén nhọn đó giống như một con rắn, nhân lúc Cố Tích Triều không kịp phòng bị mà đâm vào sau lưng y, lúc này vẫn không rút ra, mang theo cả Cố Tích Triều quét về phía Kim Kiếm.

Chợt có một ánh kiếm sáng tuyết lóe lên, chặn đứng hướng dây leo vươn tới.

Cát Vân ở không xa luống cuống la lên: “Dây leo đó có thể gây ra tổn thương thật sự, nhất định là một bộ phận của Thận giao hóa thành, mau chặt đứt nó!”

Thân ảnh cầm kiếm lại không màng đến, hai tay siết chặt cán kiếm, trong mắt tràn ngập thê lương, đó là ánh mắt của Thích Thiếu Thương...

Cố Tích Triều vẫn còn thoi thóp, máu tươi không ngừng trào ra khỏi miệng, thân thể xương cốt đã hoàn toàn không thể cử động, trong mắt lại lưu lại một tia tỉnh táo: Người đó, lại đến chỗ này!!

Hai người đối diện, bốn mắt giao nhau, nhưng lại như âm dương cách biệt, hơi nước làm nhòa đi ánh mắt của hai người, đồng thời cũng làm nhòa đi thân ảnh mà mình không muốn quên, không thể quên, không bao giờ quên đó!!

Dây leo do Thận giao hóa thành lại bắt chấp nỗi thống khổ của nhân gian, gai nhọn vụt vươn ra, mang theo máu của Cố Tích Triều lao về Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương như phát cuồng, hét lớn một tiếng, trường kiếm rút ra, như lời đình sấm chớp chặt xuống dây leo.

Kiếm này khiến dây leo to bằng cánh tay một nhát đứt đoạn, cũng chém tan cả sương mù xung quanh.

Tim Cố Tích Triều đau xé, bất chợt, toàn bộ mọi chuyện kiếp trước kiếp này lướt qua vô cùng rõ ràng, sau đó là ánh mắt đau đớn tuyệt vọng của Thích Thiếu Thương ẩn sâu vào tim: Thì ra, bản thân mình đến một ngàn năm sau vẫn một mực muốn báo cho hắn, không được đến Minh Sa Sơn, chính là vì không muốn hắn tận mắt chứng kiến mình chết thảm?!

Thanh âm của Cát Vân nghe sao xa xôi: “Thiên địa tác pháp, chư thần hữu linh, thỉnh Dạ Du Thần Quân nhập thân!!”

Dây leo cắm trên ngực ***g lộn như là giấy chết, Cố Tích Triều trong cơn đau cực độ mơ hồ nghe thấy tiếng gọi của Thích Thiếu Thương: “Tích Triều!! Cố Tích Triều!!”

Bàn tay gần mất đi ý thức bị một bàn tay thấm mồ hôi ẩm ướt nắm lấy, siết chặt, siết đến tuyệt vọng...

Trong đầu đau nhói, cơ hồ có một sức mạnh muốn rút bản thân ra khỏi cơ thể, trước khi chìm vào bóng đêm Cổ Tích Triều kinh hoàng nghĩ: Là Thận đang hút lấy linh hồn??

Hồn phách vùng vẫy trong hư không, nhưng sức mạnh rút ra càng lúc càng lớn, càng lúc càng dữ tợn....

Trong bóng tối có một vầng sáng êm dịu ngời lên, càng lúc càng sáng, như tia nắng đầu tiên của buổi bình minh ngày hạ.

Yêu lực xé rách linh hồn bỗng chốc tiêu biến như chưa từng tồn tại, xung quanh một mảng tĩnh lặng, cơ hồ đang lơ lửng giữa chân không vũ trụ.

Tất cả âm thanh và huyền não đều tan biến, cả tiếng gọi chất chứa đau đớn cực độ của Thích Thiều Thương cũng chìm khuất trong dòng thời gian bất tận...

TBC

Tác giả có mấy lời:

Giải thích mấy chỗ: 1. Pháp sư ở cách xa ngoài ngàn dặm đó chính là chủ nhân của Thận, hoặc có thể nói là người lập khế ước với Thận, cho nên khi thần thú bỗng mệnh bị sát thương, lão cũng lập tức bị thương. Thân phận của Tông Cổ chắc phần lớn mọi người cũng đã rõ, ở đây xin giải thích thêm một chút, hẳn là một hoàng tử của bộ lạc Nữ Chân. Bí pháp cuối cùng hiển nhiên chính là thứ có thể kích hoạt tiềm năng của Thận giao trước khi chết, tiểu Cổ chính là vì vậy mà gặp nạn.

2. Lai lịch của Chuyển Phách Tán thật ra đã kể ở chương trước, là do Cát Hồng khi luyện đan ngẫu nhiên tạo thành, lúc đó Cổ Tích Triều tưởng là Cát Hồng thời Đông Tấn chế ra, chỗ này đặt bối cảnh Cát Hồng tu luyện mấy trăm năm, đến thời Tống đổi tên Cát Vân, vẫn đi tìm thiên đạo, sau khi tiểu Cổ chết, ông ta dùng mỡ Thận chế ra Trường Sinh Đan, kết quả không thành, mà thành Chuyển Phách Tán, cuối cùng sau ngàn năm xoay vần lại rơi vào tay tiểu Cổ. Ở đây Cát Vân nói ‘sau khi ta luyện thành sẽ chia cho người một phần’, trong câu nói này thực sự đã có sự sắp đặt của ý trời, cuối cùng cách một ngàn năm vẫn đưa đến cho tiểu Cổ một phần, chỉ là không phải Trường Sinh Đan mà thôi.

3. Còn lời nói của Cát Vân mà tiểu Cổ nghe được khi đang hấp hối, có thể xem là một loại pháp thuật: Thần Đả. Thần Đả chính là thỉnh thần nhập thân, mượn pháp lực thần thông của vị thần này.

4. Cuối cùng, mọi người cảm thấy nếu ngưng ngay chỗ này thì thế nào?? Ta đã đội sẵn nồi inox rồi, cứ tự nhiên chọi đề....

28. Chương 26

Cánh mũi còn lưu lại làn hương nhàn nhạt chưa tan hết, Chiều Cốt Bảo trong tay vẫn tỏa ra ánh sáng mờ ảo, Cổ Tích Triều ngồi trên sofa, gương mặt bần thần, vẫn còn mang nét đau khổ.

Quay đầu nhìn đồng hồ trên bàn cà phê, kim ngắn chỉ 10 giờ, cách lúc đốt Chuyển Phách Tán đã qua hơn hai tiếng đồng hồ.

Trong thực tại chỉ mới hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, nhưng trong ảo ảnh lại kéo dài hai tháng trời chỉ hai tháng trong ảo ảnh, nhưng đối với Cổ Tích Triều, đó cơ hồ như cả một đời người đằng đẵng...

Chiều Cốt Bảo nắm trong tay trái, lúc này vẫn còn rung động khe khẽ, nhớ đến cơn đau như xé nát hồn phách mới nãy, Cổ Tích Triều bất giác thấy hú hồn: nếu không có mảnh Chiều Cốt Bảo này, mình không phải sẽ mất đi hồn phách?

Trên mặt ướt đẫm lạnh giá, tay phải Cổ Tích Triều chậm chậm vuốt qua má, cơ hồ muốn xóa nhòa thần đau đớn bị thương của Thích Thiều Thương khỏi lòng mình, nhưng sao ấn tượng vẫn rõ ràng như thế? Dù cho thời gian sớm đã trôi qua ngàn năm, bãi bể cũng thành nương dâu, nhưng nỗi kinh hoàng, lưu luyến, đau đớn và tuyệt vọng trong mắt đó vẫn khắc sâu trong lòng Cổ Tích Triều, khiến Cổ Tích Triều vô cùng hối hận quyết định của chính mình.

Từ trước đến giờ, dù Cổ Tích Triều có thông minh tài giỏi thì cũng chỉ cho rằng Minh Sa Sơn sẽ đem đến tai họa cho Thích Thiều Thương nhưng mà, nếu biết được đó là nơi chôn thân của mình, lại còn khiến Thích

Thiếu Thương vào giây phút cuối chạy đến tận mắt nhìn thấy cảnh tượng mình chết thảm, Cố Tích Triều chẳng thà cùng Thích Thiếu Thương đối mặt với Thận giao hùng mạnh đó, sánh vai chiến đấu.

Cố Tích Triều thở dài một hơi, thở ra hết sự thăng trầm không hợp với độ tuổi của mình, mặt trời vẫn rực rỡ, mang theo nhiệt huyết thanh xuân sôi nổi, nhưng tâm Cố Tích Triều lại chợt già lão, sương gió tịch liêu.

Chắc là cuối cùng Cát Vân cũng thi triển phép thuật tiêu diệt Thận giao giữa trước khi chết kia? Vô Tình và mấy người kia có bình an trở về Trung Nguyên? Thích Thiếu Thương sẽ buồn bã thế nào, rồi lấy lại tinh thần thế nào??

Cố Tích Triều nhìn ra cây xanh bị mặt trời cháy bóng hun hơi ứa đi ngoài cửa sổ, lòng không thể bình lặng được: Những sự việc hiện ra rõ ràng chân thực đó thực ra là ảo ảnh hay là kiếp trước nhìn thấy được nhờ Chuyển Phách Tán?

Tất cả những câu hỏi đó, Cố Tích Triều biết đã không thể có đáp án, khoảng thời gian đã qua đó chôn vùi quá nhiều đau thương, quá nhiều nhớ nhung khắc khoải, phải chăng Chuyển Phách Tán mà Cát Vân lưu lại cho mình cũng biết được mỗi gút mắc chôn dấu trong đáy lòng, nên trong lần đầu tiên vào trong ảo ảnh đã cho mình nhìn thấy giây phút cuối cùng trên chiến trường của Thích Thiếu Thương?

Trong thời đại rối ren đó, có bao nhiêu chiến dịch lớn nhỏ không được lịch sử ghi lại? Cố Tích Triều không còn muốn biết đáp án, chỉ biết dù cho cách xa muôn trùng, ngăn cách bởi thời gian và không gian, tâm linh của người đó vẫn sẽ liên kết với mình, ánh mắt người đó vẫn sẽ giao với mắt mình có phải chính thứ tâm linh tương thông này khiến cho mình quay về cảnh chiến trường đó? Đó là cảnh tượng duy nhất mà mình có thể nhìn thấy sau khi chết!

Ngón tay vuốt qua cái đĩa từng đựng Chuyển Phách Tán, tro tàn màu đen dính lên tay, như tâm linh u ám cô đơn, không bao giờ trở lại như ban đầu.

Căn phòng rộng rãi vốn mang đến cảm giác bình an đã không còn nữa, chỉ còn lại sự cô tịch và bất lực.

Cố Tích Triều lao vào nhà tắm, nhúng ngập mặt vào làn nước lạnh, ngẩng đầu lên. Khuôn mặt trong gương vẫn trẻ trung như vậy, không có sự tang thương và trưởng thành như trong quãng đời đó, nhưng nét non nớt trong mắt đã biến mất, chỉ còn sự trầm mặc, đậm đặc của kẻ nhìn thấu thế sự, cùng một tư hoài niệm.

Thay áo đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, ngọn gió nóng hầm hập liền ập vào mặt, gây cảm giác bức bối khó chịu, nhưng ánh mặt trời nóng rực lại giúp xua bớt nỗi u ám trong lòng.

Thích Thiếu Thương kiếp này không biết là ở đâu, Truy Mệnh lại có thể gặp bất cứ lúc nào, nghĩ đến Thôi Lược Thương rạng rỡ tươi tắn như mặt trời tỏa nắng, Cố Tích Triều không khỏi thoáng mỉm cười.

Rõ ràng mấy ngày trước mới gặp tên tiểu tử lạnh chanh đó, bây giờ lại thấy như xa cách mấy trăm năm.

Nhấn chân lên bàn đạp, đạp chưa được xa mấy, chợt nhìn thấy cái tên mình ghét nhất: Mục Cừ Bình!

Không ngờ vào lúc tâm tình xuống thấp lại nhìn thấy hắn trước tiên, Cố Tích Triều thực tình rất khó chịu.

Mục Cừ Bình rõ ràng lấy sự khó chịu của Cố Tích Triều làm niềm vui cho mình, đúng lúc Cố Tích Triều định làm lơ đạp xe qua luôn, Mục Cừ Bình đã nhanh nhẹn nhào lên: “Cố Tích Triều!!”, hai tay giữ lấy càng xe đạp.

Đôi mắt đẹp dễ của Cố Tích Triều trợn lên: “Chuyện gì?!”

Mục Cừ Bình giựt mình: “Mày khùng hả! Làm gì dữ vậy!”, nói rồi, lấy làm đắc ý khoe ra một bó hoa trước mặt Cố Tích Triều.

Đến lượt Cố Tích Triều giựt mình: “Cái gì đây?”

Mục Cừ Bình dùng ánh mắt nhìn mấy tên đàn đẽ nhìn Cố Tích Triều: “Hoa á! Hoa hồng!!”

Cố Tích Triều hết nói nổi: “Ta nói người cầm hoa hồng để làm gì?”

“Tổ tình!”, Mục Cừ Bình hào hứng.

Cố Tích Triều thấy đầu lười muốn lú lại: “Tổ tình??”

Mục Cừu Bình dương dương tự đắc: “Mày xem bó hoa của tao sang trọng không? Mày xem hôm nay tao ăn mặc thế nào? Có phải là bảnh hết chỗ nói??”

Cố Tích Triều nhìn cái tên làm bộ như con gà trống chảnh chọe, bó tay toàn tập: chỉ là hoa hồng bình thường thôi mà, sang cái đầu người! Một cái áo thun rách còn bảnh hết chỗ nói... lú hết chỗ nói thì có!

Mục Cừu Bình tiếp tục lảm nhảm: “Tao suy nghĩ cân nhắc hết hai ngày, quyết định phải bày tỏ tình cảm với người mình yêu! Lỡ mà nàng cũng âm thầm thích tao thì sao? Tao là đàn ông thì phải chủ động một tí mới được!”

Cố Tích Triều vuốt mồ hôi trán, thầm thương tiếc cho cô gái xui xẻo đó: “Mày định bày tỏ với nữ thần nào!?”

Hai mắt Mục Cừu Bình sáng lên: “Mày có gặp đó, là đại mỹ nữ trong tiệm mỹ bò đó! Đúng rồi, mày không được có ý đồ với nàng đó nha!!”

Cố Tích Triều có thể tưởng tượng được một hồi sẽ có người bị đánh đến kêu gào thảm thiết, mới đưa một tay ra vỗ vỗ lên vai Mục Cừu Bình: “Không tệ không tệ, có mục tiêu là tốt, tao cũng không làm phiền mày nữa, đi mau đi!”, rồi nghênh ngang đạp xe đi, tâm tình chợt thoải mái lên, sau khi náo một trận với Mục Cừu Bình thấy bớt u ám đi nhiều.

Dù có bao nhiêu tâm tình không thể giải tỏa hết, nhưng Cố Tích Triều chợt ngộ ra, theo dòng thời gian trôi, tất cả đều không còn như cũ.

Thôi Lược Thương quả nhiên đang vuốt mồ hôi ở sân thể thao của đại học Y, nhìn thấy Cố Tích Triều, mừng rỡ reo lên: “Lại đây lại đây, chúng ta một đấu một.” Nói rồi, “vút” một cái ném quả bóng rổ trong tay qua.

Cố Tích Triều quăng xe đạp qua một bên, chụp lấy quả bóng rồi lao vào sân, trong thoáng chốc hai người đã đấu qua đấu lại rất hào hứng, khiến cho mắt của bao nhiêu nữ sinh sáng rực, hâm mộ hú hét cổ vũ không ngừng.

Nhìn Thôi Lược Thương nhẹ nhàng nhảy lên, đập mạnh quả bóng vào trong rổ, Cố Tích Triều cười to: “Xem ta đây!”, cướp lấy bóng liền chạy, ra ngoài vạch ba điểm liền nhảy lên, quả bóng vút một đường hoàn mỹ trên nền trời trong trẻo, rơi chính xác vào rổ bóng.

“A a a! Chơi xấu! Quả ba điểm a!”, Thôi Lược Thương quả nhiên thành thực thừa nhận thất bại, khiến đám nữ sinh lại rộ lên một tràng cười vui vẻ.

Cố Tích Triều nhếch khóe miệng: “Không phục thì đấu lại!!”

Thôi Lược Thương “Ya hú u” nhào tới, cười đến rục rỏ.

Khoảng thời gian còn lại của kỳ nghỉ hè cứ thế bình lặng trôi qua, Cố Tích Triều đem những gì đã trải qua như giấc mộng đó nén lại trong đáy tim, như là kẹp một tấm ảnh cũ ố vàng vào trong album.

Nhưng những khi đêm khuya thanh vắng, tìm lại mơ hồ đau nhói, đôi mắt che giấu thâm tình, lại cứ vô tình bộc lộ tình cảm đó, chầm chậm nổi lên trong biển lòng.

Ánh mắt đau khổ nhất đã thành mơ hồ, nhưng hơi thở và nụ cười ảm áp khi cùng đối ẩm đó lại thường vương vấn trong tim.

Mới đó đã vào thu, năm nay thu bắt đầu sớm, mới đầu tháng tám đã là lập thu rồi, nhưng trời vẫn còn nóng ghê gớm.

Buổi trưa, mây đen chợt che đi mặt trời, chỉ một khoảng khắc, hạt mưa lộp bộp rơi kèm theo sấm sét ầm ập tới, thấm ướt bụi bặm khô khan trên con đường trải nhựa, sau đó dội sạch tất cả.

Cố Tích Triều lao vào quán cafe bên đường để trú mưa, lại gặp ngay Erika: “Bạn làm thêm ở đây?”

Erika cười rạng rỡ: “Đúng rồi, hay mời bạn uống một ly cà phê nha?”

Cố Tích Triều lắc đầu: “Nước chanh là được rồi!”, trong lòng lại thấy hơi lạ, mấy ngày không gặp, nụ cười của Erika hình như tươi tắn cởi mở hơn, vẻ mặt cổ khi gặp mình trước đây đi đâu mất rồi.

Hai người nhìn mưa lớn ào ào bên ngoài, truyện trò lan man.

Một tiếng nhạc vui tai vang lên, ngắt ngang giai điệu jazz chậm rãi của quán cafe.

Erika mặt mày rạng rỡ lấy điện thoại ra, cười với Cố Tích Triều tỏ ý xin lỗi, tránh qua một bên nấu cháo điện thoại.

Khi mới bắt điện thoại Cố Tích Triều đã nghe được một giọng nam trầm ồm vang lên, bất chợt nhớ đến cái người mà rất lâu về trước lẽ ra phải đem đến hạnh phúc cho Văn Tình, cậu cười nhẹ, uống cạn ly trà chanh tươi mát.

Mưa quá lớn, trong quán chỉ lác đác mấy người, Cố Tích Triều lấy laptop đem theo ra, mở máy, trong tiệm có wifi miễn phí, Cố Tích Triều lên mạng mở trình duyệt lên.

Mấy ngày không lên msn, suýt quên mất từng có hẹn với người ta, bây giờ nhìn thấy icon nhấp nháy mới chợt nhớ ra.

Chỉ mười mấy ngày ngắn ngủi, với Cố Tích Triều lại là một khoảng thời gian thật dài, nên khi nhìn thấy tin nhắn của những người bạn kia, chợt có cảm giác thân thiết.

Tin nhắn toàn là của những người bạn chơi cổ vật gửi qua: nào là nhờ giúp giám định, nào là có hàng mới về, Cố Tích Triều tuần tự đọc từng mẫu tin, sau đó nhìn thấy tin nhắn mới nhất của người bạn Đại Hà: “Tôi mua vé máy bay rồi, ba ngày nữa về, hãng hàng không Anh Quốc, chuyến bay BA039, 10g 40 tối theo giờ trong nước sẽ về đến nơi.”

Cố Tích Triều vừa nhìn thấy tin nhắn— là tin gửi hôm qua— liền vội vàng phát tin lại, cũng không biết đối phương có online không nữa, còn chần chừ sợ sẽ về mất.

“Đại Hà, có đó không?”

Đợi hơn một phút, thấy đối phương trả lời: “Lâu rồi không liên hệ ha! Tôi tưởng cậu quên cuộc hẹn của chúng ta rồi!”

Cố Tích Triều có hơi hồi lỗi, gần đây tâm tình rối loạn, đúng là đã quên mất lời hứa đón người ta rồi đãi một bữa, đương nhiên là trước mặt thì không thể nói như vậy: “Không có không có, đương nhiên là đi đón cậu rồi, mấy ngày nay tôi bận, không có lên mạng.”

Đại Hà cũng không tính toán: “Tôi nhờ bạn giúp, cậu ấy là hải quan ở đây, nói là có thể nghĩ cách chuyển giúp thanh kiểm.”

Nghịch Thủy Hàn! Lòng Cố Tích Triều chợt nhói, Kiểm vẫn còn, vậy người thì sao? Người bây giờ ở đâu?

“Vậy tốt, đến lúc đó gặp, làm sao tìm được cậu? Tôi giờ bằng? Trên viết ‘Đại Hà yêu rượu như mạng’?”

Cách nhau trăm sông ngàn núi, Cố Tích Triều vẫn có thể qua cái màn hình mà cảm nhận được người đó đang ha ha cười lớn: “Ha ha ha! Không thành vấn đề, lúc mọi người đều tưởng sắp xuất hiện một lão già nát rượu, tôi sẽ đi ra một cách ngọc thụ lâm phong!!”

Cố Tích Triều gửi một icon cười lạnh: “Không thành vấn đề, bây giờ không phải gã nát rượu, tôi cũng sẽ chuốc cho cậu xỉn luôn!”

Hai người nói qua lại mấy câu nữa, rồi nhanh chóng xuống mạng.

Cơn mưa bên ngoài dần ngớt, sợi mưa vẫn còn chưa dứt, ánh mặt trời đã xuyên qua tầng mây rọi xuống, trong sáng rạng rỡ.

Có người qua đường ngẩng đầu nhìn trời, Cố Tích Triều cũng nhìn theo, ở chân trời có một dải cầu vồng nhàn nhạt vắt ngang, ở trong thành phố hiếm khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Trời, tạnh rồi.

Sân bay buổi tối, đèn đóm sáng rực, hành khách kéo theo hành lý, nói những ngôn ngữ khác nhau qua lại tấp nập, bận rộn với cuộc sống của mình.

Cố Tích Triều lúi theo Thôi Lược Thương đứng đợi ở lối ra, một cái bảng sắc sỡ viết mấy chữ lớn vô cùng nổi bật “Hoan nghênh Đại hà yêu rựu như mạng về nước!”

Đương nhiên tấm bảng rất nổi bật, rất khoa trương, rất nhí nhảnh này là do Thôi Lược Thương giơ lên.

Thôi Lược Thương lầu bàu: “Tại sao cậu không cầm bảng mà bắt tớ cầm? Cũng đâu phải bạn tớ đâu, thiệt làm tổn hại hình tượng hot boy của tớ ghê!!”

Cố Tích Triều không thèm liếc một cái: “Kỳ thi anh văn lần sau!!”

Thôi Lược Thương im re.

Cố Tích Triều lại vỗ về: “Người bạn này nghe nói uống rựu lợi hại lắm, đợi lát nữa cậu phụ trách đổ rựu cho cậu ta gục, tôi phụ trách hóa đơn, thế nào?”

Lòng Thôi Lược Thương nở bừng hoa, cầm cái bảng giơ cao thật cao...

Hành khách lục tục đi ra từ cửa ra, đám đông dần tụ lại, trong dòng người đủ màu da đủ hình dáng, Cố Tích Triều chợt nhìn thấy một đôi mắt...

Người thanh niên đó kéo hành lý đi ra, dáng người cao ráo, nổi bật trong đám đông hành khách, Cố Tích Triều lại chỉ nhìn thấy đôi mắt đó, đôi mắt lúc này đang mang một chút mệt mỏi và ý cười đó, từng có lúc, lộ ra biết bao nhiêu là dịu dàng và bi thương...

Cố Tích Triều sững ra, trong khoảng khắc bốn bề mờ ảo như ảo ảnh, chỉ có nhất cử nhất động của người đó là rõ ràng đập vào mắt, khắc sâu vào đáy tim.

Người thanh niên đó nhìn trái nhìn phải, đương nhiên thấy được cái bảng tiếp đón khoa trương được một người thiếu niên cao ráo giơ trên đầu, ở đó có hai người trẻ tuổi, gương mặt tựa tựa, nhưng khí chất lại một trời một vực.

Người thanh niên cười lên, kéo hành lý sải chân bước qua, hướng về hai người cười, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Tôi đoán, vị này là ‘Thanh sam mang kiếm’?”, nói rồi, ánh mắt khẳng định rơi lên người Cố Tích Triều.

Dù cho giữa hồng trần mệnh mỏng trăm vạn người, chúng ta, cũng không để lỡ mất nhau...

Cố Tích Triều giãn mày cười lên: “Đúng, tôi là Cố Tích Triều!”, bàn tay thon dài mạnh mẽ đưa ra.

Một bàn tay ấm nóng, hơi thấm mồ hôi giơ ra tiếp lấy: “Tôi là Đại Hà, Thích Thiếu Thương!”

Hai bàn tay nắm chặt, như chưa từng phân ly...

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-dong-nhan-di-yeu-chi-chi-te-mong-than-anh>